

Giới thiệu Chân Ái

Bạn đang theo dõi truyện Chân Ái, một câu chuyện ngôn tình sủng của Hàn Hạ xoay quanh bên cạnh nam chính hoàn mỹ sẽ luôn có một nữ phụ nhà giàu đồng đánh ngang ngực. Bên cạnh nữ chính a hạnh như mơ đáng yêu sẽ luôn có một nam phụ sẵn sàng tốt bụng. Đây là câu chuyện về hai con người đi một vòng lớn để rồi nhận ra ai mới thật sự là chân ái của mình. "Em có thể là vai phụ trong hàng ngàn câu chuyện khác, nhưng em luôn là vai chính trong trái tim anh"

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tháng Ba, trời dần dần ấm lên, mặt trời cũng đã mọc sớm hơn. Ngoài trời đã sáng bánh, hôm nay là một ngày nắng vàng ươm. Sảnh chính của khách sạn Evergreen thuộc Lạc thị nhộn nhịp người ra vào. Evergreen tọa lạc ở Shinjuku, một trong những khu vực sầm uất nhất Tokyo với nhà ga đón lượt khách mỗi ngày đông nhất thế giới. Lạc thị là tập đoàn khách sạn đa quốc gia, tuy chủ tịch là người Đài Loan nhưng trụ sở lại đặt ở Tokyo này.

Mỗi ngày có hàng ngàn lượt khách đến từ khắp nơi trên thế giới đến với Evergreen. Khách sạn nổi tiếng này cung cấp phòng ở, nhà hàng, tổ chức sự kiện và nhiều dịch vụ khác. Vì lẽ đó, nhân viên của Evergreen cũng có nhiều quốc tịch khác nhau, đều thông thạo ít nhất hai thứ tiếng Anh và Nhật. Mỗi bảng tên của nhân viên đều in lá cờ nước mình bên cạnh để khách dễ tìm khi cần phiên dịch. Lạc thị, hay Evergreen không chỉ là lựa chọn của khách hàng mà còn là ước mơ của bao người bởi môi trường làm việc quốc tế và năng động.

Toàn bộ nhân viên Evergreen đang hoạt động hết công suất vào thời điểm bận rộn trong ngày: bộ phận bếp vẫn đang đồ lửa liên tục cung cấp bữa ăn cho buffet sáng, bộ phận vệ sinh nhanh chóng dọn phòng theo những tiêu chuẩn khắt khe nhất trong thời gian quy định ngắn ngủi, bộ phận tiếp tân không ngừng nhận chìa khóa check-out của khách và hướng dẫn khách đến hành trình tiếp theo, bộ phận quản lý dùng con mắt như điều hâu và bảng đánh giá tỉ mỉ kiểm tra từng hoạt động để đảm bảo không có sai sót xảy ra...

8 giờ 50 phút, cả sảnh bận rộn bỗng lập tức im lặng, tạm ngừng tất cả hoạt động theo dõi vào một nhóm người đang bước vào. Người dẫn đầu mặc âu phục được cắt may riêng vừa khéo tôn dáng, đeo đồng hồ bản giới hạn của Omega, giày da bóng đến có thể soi gương. Gương mặt nam tính góc cạnh, cả người toát ra khí thế của một nhà lãnh đạo. Đơn giản mà có thể hấp hồn đến như vậy, người này hẳn là minh chứng của câu "đàn ông quyến rũ nhất khi mặc âu phục"! Anh là tổng giám đốc Evergreen, người thừa kế tương lai của Lạc thị, Lạc Huân, đằng sau là một nhóm người bao gồm thư ký và trợ lý.

Lạc Huân đi nhanh qua sảnh, khẽ gật đầu với các nhân viên đang gặp người chào. Ánh mắt anh lướt qua toàn bộ nhân viên, nhưng dường như dừng lại trong khoảnh khắc ở cô tiếp tân đang làm thủ tục cho khách. Cô gái vẫn tập trung lưu hồ sơ của khách, hoàn toàn không chú ý đến anh. Lạc Huân mỉm cười, cô gái nhỏ, về nhà biết tay anh! Anh lại tiếp tục bước, lòng âm áp nghĩ về khoảng thời gian trước...

Vài tháng trước, không giống như hôm nay nắng ấm, hôm ấy là một ngày mùa đông rét mướt. Vẫn 8 giờ 50 phút, vẫn sảnh chính, anh có thói quen đi làm đúng giờ không chệch một giây.

"Khách sạn các người kinh doanh mờ ám, lừa đảo khách hàng! Đây là phiếu giảm giá đính kèm vé hạng thương gia hãng hàng không C. Rõ ràng là nói giảm 10%, tại sao bây giờ không được giảm? Nếu biết trước giá mắc như vậy, tôi đã không ở khách sạn của các người!". Một giọng nữ với tiếng Anh lơ lớ và lộn xộn vang lên giữa sảnh chính. Người đàn bà trung niên khoác toàn hàng hiệu trên người, mùi nước hoa sực nức gây mùi nhưng không có tí thắm mỹ nào đang vung tay múa chân ở bàn tiếp tân.

"Xin quý khách thông cảm, phiếu này đã hết hạn vào tháng trước, chúng tôi có ghi "Chỉ có giá trị trong ba tháng" ở mặt sau".

"Đồng chữ vừa nhỏ vừa mờ như vậy, cố tình lừa khách hàng. Tôi không cần biết, tôi sẽ không trả tiền cho đến khi được giảm giá!". Loại khách này luôn làm các nhân viên đau đầu bởi họ chẳng bao giờ nói lý lẽ, lại ồn ào đòi phần lợi cho mình. Không những thế, quý bà đây còn bủn xỉn, nếu giải quyết không khéo, các khách hàng khác cũng sẽ nhìn thấy và đánh giá khách sạn.

"Mặc toàn đồ hiệu mà cũng kỳ kèo 10%". Cô tiếp tân người Philippines, Jen, dần mất kiên nhẫn với vị khách khó chiều lắm bẩm trong miệng.

"Cô vừa nói gì? Tôi yêu cầu được gặp quản lý!". Người đàn bà hét lên.

"Xin lỗi, quản lý đang bận!".

"Xảy ra chuyện gì?". Ân Đồng vừa nghe điện thoại của khách xong liền chạy sang hỗ trợ. Jen tóm tắt tình huống cho cô, ra về mặt bất đắc dĩ.

"Thật lòng xin lỗi quý khách. Quản lý của chúng tôi đang bận xử lý một tình huống khẩn cấp. Hay là để tôi giải quyết? Chữ in nhỏ này là sai sót của chúng tôi, phiếu giảm giá này vẫn có hiệu lực." Jen nắm tay Ân Đồng, cô vỗ vỗ bàn tay Jen ra hiệu cứ yên tâm.

"Còn cô nhân viên này thì sao?". Bà khách lườm Jen.

Ân Đồng đưa mắt nhìn Jen, khẽ đá chân kín đáo. Jen vẫn tức trong lòng, nhưng cô ấy biết hành động vừa rồi của mình hơi quá đáng. Và lại, Ân Đồng tuy không phải cấp trên nhưng vẫn làm việc trước cô ấy 1 năm, lại có thể đổ hết tội cho Ân Đồng khi cấp trên hỏi đến. Jen lùi ra sau một chút, gập người 90 độ xin lỗi khách.

“Đây là phiếu quà tặng trị giá 5000 yên của nhà hàng Bách Hợp ở sảnh A Evergreen. Xin quý khách chấp nhận lời xin lỗi của chúng tôi!”. Ân Đồng cho phiếu vào phong thư, gập người đưa hai tay cho người đàn bà.

“Lần này tôi bỏ qua, lần sau tôi sẽ làm tới cùng!”. Người đàn bà ngừng nguẩy kéo vali bỏ đi. Ân Đồng thở một hơi nhẹ nhõm.

Người đàn bà đi khuất, Jen lập tức kéo cô sang hốt hoảng “Chị! Tại sao chị lại ưu đãi bà ấy nhiều như vậy! Cấp trên biết chuyện sẽ không xong đâu!”

“Jen, tin chị, nếu quản lý ở đây, hẳn họ cũng làm vậy thôi. 10% không ảnh hưởng bao nhiêu tới lợi nhuận của chúng ta cả nhưng lại có được lòng tin và sự tín nhiệm của khách hàng. Em nghĩ hậu quả sẽ lớn hơn bao nhiêu cái 10% nếu bà ấy về nước loan tin khắp họ hàng bạn bè tránh xa khách sạn chúng ta. Nên nhớ, khách hàng không bao giờ sai cả. Còn em, lần sau phải giữ miệng, trong bất kì trường hợp nào cũng không được nổi nóng với khách. Cũng may lần này chị ở đây, nếu quản lý Nagashima đến em sẽ rắc rối to!”

“Nhưng...nhưng...”

“Chuyện này chị sẽ gánh trách nhiệm, nếu quản lý muốn trừ tiền, chị sẽ nói trừ vào lương chị. Em yên tâm chưa?”. Ân Đồng đọc được trong mắt Jen sự bất an ngơ vạc.

Dù lòng không mấy tin tưởng, Jen cũng mặc kệ Ân Đồng, miễn người chịu trách nhiệm không phải cô là được. Hai người tản ra, tiếp tục làm nhiệm vụ của mình.

Jen đi về chỗ ngồi, Ân Đồng còn đứng đó bất động, người cô run lên. Đi làm đã hai năm, đây là lần đầu tiên cô đối mặt tình huống kinh khủng này bởi bình thường quản lý sẽ ra mặt giải quyết. Lúc ấy cô không nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ đến hình tượng của Evergreen. Bây giờ hồi tưởng lại, cô vẫn còn run lẩy bẩy, hai hàm răng đánh vào nhau, chưa dám động đậy.

Sau một lúc ổn định tinh thần, Ân Đồng ngồi xuống nhưng lại đĩnh đoảng trượt người ra khỏi chiếc ghế có bánh xe, té uỵch xuống đất! Không những vậy, cô còn nín lấy dây điện thoại, chiếc điện thoại bàn rơi bộp xuống, kéo theo bao nhiêu giấy tờ trên bàn! Cũng may trước mặt cô không có khách hàng, không thì đã làm trò cười cho toàn ngành khách sạn.

Toàn bộ màn này bị Lạc Huân thu hết vào mắt. Anh cố tình đứng quan sát và không ra mặt, Lạc Huân muốn xem nhân viên của mình xử lý chuyên nghiệp đến đâu. Anh bị ấn tượng bởi cô gái nhỏ nhắn, trẻ như sinh viên vừa ra trường nhưng làm việc vô cùng dứt khoát và thành thực. Trên hết là giải quyết tình huống khó khăn như vậy dựa theo tính thần của Evergreen, lấy sự hài lòng của khách hàng làm mục đích.

Thế nhưng màn sau đó lại làm anh ngạc nhiên hơn. Cô gái vừa bình tĩnh nói chuyện với bà khách hung dữ xong liền run bật bản không dám thở, lại đang chập vạt xoa hông sắp xếp lại giấy tờ. Lạc Huân quay sang nói với trợ lý bên cạnh “Đưa cho tôi tài liệu của quản lý hôm nay và hai cô gái ấy”.

Lạc Huân ngồi trong phòng làm việc ở tầng cao nhất của Evergreen, trước mặt là tài liệu của nhân viên, miên man nghĩ đến cô gái ở bộ phận tiếp tân lúc nãy. Cô gái nhỏ nhắn, ước chừng chỉ cao đến 1m60, gương mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn. Giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ, vừa nhún nhường trước khách vừa tỏ rõ tôn chỉ của khách sạn. Lúc té xuống mặt cô ấy đỏ bừng, lén lút nhìn xung quanh xem có ai không như con mèo vừa trộm cá. Hồ sơ ghi cô ấy là người Đài Loan, tên Ân Đồng, làm việc ở Evergreen được hai năm.

Quả thực sáng nay quản lý Nagashima bận sắp xếp cho một nhóm khách sắp trẻ chuyển bay, không thể ra mặt giải quyết việc rắc rối kia. Ấy vậy mà cô gái tưởng chừng yếu đuối ngây thơ như người mới kia lại xử lý vô cùng êm đẹp. Lạc Huân có nhiều cấp dưới tài giỏi, cũng nhiều lần gặp người vô dụng không thể làm chuyện gì tốt đẹp. Thế nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp con người có “tài năng” đóng hẳn cả hai vai. Anh không thể lý giải chính mình, chỉ biết mỗi khi nhớ về ánh mắt giọng nói ấy lại cảm thấy trái tim như có vật gì cào nhẹ, không thoải mái chút nào!

Lạc Huân không để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc lâu, anh nhanh chóng khôi phục tâm trạng, tiếp tục làm việc. Lúc sắp tan ca, hồ sơ của phòng kế hoạch được gửi đến nên anh phải xem một lúc, rồi cuộc lại làm thêm giờ. Ngồi cả ngày xương cốt đau nhức, anh quyết định không dùng thang máy mà đi thang bộ xuống bãi giữ xe. Xuống đến tầng trệt, anh nghe có tiếng khóc vang lên từ phía hàng lang thoát hiểm. Lạc Huân cảm thấy lạ, ai lại ra ngoài đó trời mùa đông này chứ.

Lần đầu tiên trong gần 30 năm cuộc đời, tổng giám đốc Lạc nổi tính tò mò. Anh tiến về phía tiếng khóc, thì ra là cô nhóc hậu đậu ở bộ phận tiếp tân.

Ân Đồng không phát hiện có người đến sau lưng mình, tiếp tục khóc rống, cạnh bên là một núi nhỏ khăn giấy vo tròn. Lạc Huân nghe tiếng khóc liền cảm thấy trái tim mình có gì chạm phải, cực kỳ khó chịu! “Tại sao lại ngồi đây khóc?”

“Tổng...tổng giám đốc...”. Ân Đồng hốt hoảng đứng dậy, lấy tay quệt vài đường trên mặt, càng bôi ra giống con mèo.

“Nói, tại sao lại khóc? Cô có biết nếu khách hàng nhìn thấy sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của khách sạn không”. Lạc Huân mang khí thế lãnh đạo ra nghiêm khắc chỉnh đốn nhân viên của mình.

“Tôi... tôi xin lỗi. Lần sau sẽ không như vậy nữa.” Ân Đồng hít hít mũi, ngăn không cho nước mũi chảy ra ngoài nhưng lại phải cúi người xin lỗi, nước mắt nước mũi không ngăn được, gương mặt nhỏ bé vô cùng thảm thương.

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Nói tôi lý do tại sao cô khóc. Đây là mệnh lệnh!”. Lạc Huân thấy cô gái trước mặt khóc đến ù rũ, luống cuống không biết làm sao, liền nóng nảy giờ tính đại boss.

“Tôi... tôi...” Ân Đồng ậm ờ nửa ngày mới lí nhí nói “Tôi bị quản lý mắng”

“Quản lý Nagashima? Tại sao lại bị mắng?”

“Tôi chấp nhận thẻ giảm giá đã hết hạn của khách, lại còn lấy phiếu quà tặng thay cho lời xin lỗi. Quản lý Nagashima bảo nhờ khách được nước làm tới, lần sau ai cũng đem phiếu hết hạn đến đòi ưu đãi, không còn nguyên tắc gì nữa.”

“Chỉ vậy thôi?”. Anh chau mày, còn tưởng bị mắng vì tính hậu đậu.

“Ông ấy còn bảo... có thể để khách Nhật dùng phiếu hết hạn, nhưng khách nước ngoài thì không được bởi người nước ngoài được đăng chân lên đăng đầu. Như vậy có khác nào kỳ thị chúng ta” Nói đến đây, cô lại nhìn không được khóc nức lên. Tuy với sự ảnh hưởng của toàn cầu hóa, nhiều người nước ngoài đã đến Nhật sinh sống và làm việc, thế nhưng một số người Nhật vẫn có cái nhìn không tốt với người ngoại quốc.

Lạc Huân thờ dài, quả thật đây là vấn đề đau đầu trong Evergreen. Môi trường quốc tế năng động cũng không tránh khỏi có một hai người bảo thủ. Anh đã cố hết sức quán triệt tinh thần đa văn hóa của Evergreen thế nhưng các lão tiền bối người Nhật lại khó bị tác động, luôn khẳng khái với ý kiến của mình.

“Thôi cô đừng khóc, quản lý Nagashima cũng có lý của ông ấy. Tôi thấy cô làm rất tốt, tôi ủng hộ cô!”. Lạc Huân không biết cách an ủi con gái, chỉ nói được mấy câu chung chung.

Ân Đồng nghe có người tội nghiệp mình, lại khóc thêm một hồi không dừng. Lạc Huân nghĩ, cô gái này sao lại giống như vòi nước không khóa chặt, đựng tí là khóc liên hồi. Tuy nhiên anh chẳng chán ghét chút nào, còn kiên nhẫn ngồi với cô một lúc. Ân Đồng khóc đến hai mắt đỏ hồng như con thỏ, mũi cũng đỏ như quả cà chua, Lạc Huân cảm thấy có ai hung hăng bóp chặt tim mình, chỉ muốn ôm cô gái trước mặt vào để cô yên ổn trong lòng anh.

Gần 30 năm cuộc đời, hình như anh đã biết, thế nào là thích một người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Lạc Huân chưa bao giờ có cảm giác này đối với ai. Tim anh có một luồng khí nóng bao phủ, ấm áp lạ thường. Mỗi lần nghĩ về cô gái khóc nức nở ở hàng lang lạnh giá, anh lại thấy như có cọng lông vũ khẽ cào vào ngực, day dứt khó chịu. Đôi mắt Ân Đồng tròn to ngập nước, như muốn đòi hỏi thương yêu, muốn được ủi khuất tìm một chỗ dựa.

Cảm giác ấy đeo đuổi anh mãi, nhưng Lạc Huân chưa kịp làm gì thì một sự việc đột nhiên xảy ra. Hôm ấy, anh có cuộc họp với văn phòng quận Shinjuku vào lúc 2 giờ chiều. Sau khi ăn trưa ở trung tâm thương mại kế bên, thấy thời gian còn sớm, anh đi dạo một lát giết thời gian. Lạc Huân đi vào cửa hàng bán phụ kiện cho phái nữ, định xem vài món cho bà Lạc. Thế nhưng sau vài vòng không vừa ý món nào, lại sắp đến giờ họp, anh quay người bước ra cửa. Đúng lúc này, chuông chống trộm của cửa hàng vang lên.

Nhân viên cửa hàng mang bảng tên Sato nhanh chóng chạy đến “Xin lỗi quý khách, phiền anh đi qua cửa một lần nữa”. Lạc Huân bị bắt ngờ nhưng vẫn hợp tác, một lần nữa chuông lại vang lên.

Lúc Lạc Huân xoay người, nhân viên đã phát hiện có một chiếc khăn tay còn gắn tag lộ ra dưới âu phục của anh. Chiếc khăn màu tối trùng màu với âu phục, lại chỉ lộ ra một góc nhỏ, căn bản thật khó thấy. Lạc Huân nhìn vật chứng trên tay cô nhân viên, ngẫm lại toàn bộ quá trình khi mình bước vào cửa hàng.

Khi anh bước vào cửa hàng này, anh có cởi áo khoác ra cầm trên tay một lúc bởi máy sưởi ở đây mở khá lớn. Anh nhớ lúc mình đi ngang kệ treo khăn, có hai vị khách đi đối diện nên anh đã nép vào sát kệ nhường đường. Chắc hẳn lúc này chiếc khăn đã mắc vào thắt lưng anh. Sau đó anh mặc lại âu phục, cũng không phát hiện mình đã mang chiếc khăn còn tag ra khỏi cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng cao giọng “Xin lỗi anh không thể đi. Đây là hành vi ăn cắp, chúng tôi phải báo cảnh sát”

“Tôi không ăn cắp, chiếc khăn này bị vướng vào người. Cô có thể kiểm tra máy quay.”

“Anh đã đem chiếc khăn ra khỏi cửa hàng còn không gọi là ăn cắp? Rõ ràng anh biết máy quay không quay được góc kia nên đã ra tay! ”. Đạo gần đây có nhiều người nước ngoài phạm tội ăn cắp ở Nhật, cấp trên luôn dặn nhân viên phải chú ý cẩn thận.

Sắp đến giờ họp, Lạc Huân không muốn đi trễ nên mở ví “Tôi có việc gấp, xem như tôi mua chiếc khăn này vậy”

“Xin lỗi, ăn cắp là phạm tội, tôi không thể để anh đi”. Nhân viên cửa hàng vẫn cứng rắn.

Lạc Huân sắp bốc hỏa đến nơi, đành dùng hạ sách “Cô xem trong ví tôi có bao nhiêu tiền, bao nhiêu thẻ! Không có lý gì lại đi ăn cắp một chiếc khăn tay!”

“Tôi đã gặp những người nhà giàu có tật ăn cắp.” Nhân viên cửa hàng lên cao giọng, thể hiện rõ vẻ khinh thường.

“Tôi đã gọi điện cho luật sư của tôi. 20 phút nữa họ sẽ đến đây thay tôi giải quyết việc này. Còn bây giờ tôi phải đi”.

Cô nhân viên chặn trước mặt Lạc Huân, nhất quyết không cho anh đi. Cả đời anh chưa bao giờ lâm vào tình huống như thế này. Có ai đòi tổng giám đốc Evergreen, người thừa kế tập đoàn Lạc thị bây giờ lại chặt vật vì bị người ta hiểu lầm là ăn cắp. Lạc Huân đang đau đầu vì cô nhân viên đang lải nhải trước mặt anh, bỗngưng nghe một giọng ngạc nhiên cất lên “Tổng giám đốc! Sato! Có chuyện gì vậy?”.

Là Ân Đồng. Cô cũng đi dạo trung tâm thương mại này, thấy một màn giằng co giữa tổng giám đốc và bạn đại học liền bước tới.

“Ân Đồng, cô quen người này à? Anh ấy vừa ăn cắp một chiếc khăn của cửa hàng chúng tôi, lại còn định bỏ trốn.”. Cô nhân viên quay sang Ân Đồng, lườm về phía Lạc Huân.

Ân Đồng nhìn núi băng ngàn năm chuyển thành núi lửa sắp bùng nổ, sợ đến tim đập thành thịch. Tổng giám đốc, anh có biết bộ dạng của anh bây giờ như muốn ăn thịt tất cả mọi người không. Cô ráng hít một hơi sâu, quay sang bạn mình “Sato, chắc cô hiểu lầm rồi. Đây là tổng giám đốc của khách sạn tôi, anh ấy không ăn cắp đâu”

“Tôi đã thấy nhiều người giàu ăn cắp rồi. Biết đâu anh ấy có bệnh mà cô không biết!”. Sato vẫn cứng giọng.

“Tôi dùng nhân cách của tôi bảo đảm cho anh ấy. Chả lẽ học chung bao nhiêu năm cô không biết tôi ra sao. Coi như anh ấy mua chiếc khăn này, cô để anh ấy đi đi. Có việc gì tôi sẽ chịu trách nhiệm thay anh ấy.” Ân Đồng như biết anh đang gấp, cố tình giải vây cho anh.

Sato do dự, nếu người đàn ông trước mặt cô là tổng giám đốc công ty Ân Đồng, có lẽ anh không phải loại người như vậy. Hơn nữa có bạn học Ân Đồng nổi tiếng liêm khiết chưa bao giờ gian lận thời đại học bảo đảm, cô yên tâm phần nào.

“Xin lỗi quý khách, đã làm phiền thời gian quý báu của anh, anh đi được rồi.” Sato cười gượng gạo.

Ân Đồng cũng giục “Tổng, tổng giám đốc đi đi. Có chuyện gì còn, còn có tôi ở đây...”

Cô lắp bắp, sắp nói không ra câu đến nơi. Lần trước do bị kích động, nói không được bao nhiêu chữ lại khóc đến mặt mũi. Lần này bình tĩnh hơn, Ân Đồng nhận thấy sát khí của đại boss quả thật đáng sợ. Từ nhỏ đến lớn cô đã nhất gan, mỗi lần gặp chuyện nghiêm trọng lại quỳnh quáng lộp bộp. Lần này vì giải vây cho tổng giám đốc, cô đành lấy hết can đảm đứng trước mặt anh, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Lạc Huân nhìn dáng vẻ gấp gáp chộn rộn của cô chỉ thấy buồn cười, sợ như vậy còn dăm ra mặt giúp mình. Càng nhìn càng thấy đáng yêu, anh cố gắng áp chế cảm giác hồi hộp của mình, tỏ vẻ lịch sự “Lần trước không hỏi tên cô, cô tên gì?”

“Ân, Ân Đồng”. Tại sao lại hỏi tên, không phải chuyện lần trước anh nói ủng hộ tôi sao, hay bây giờ đòi kỷ luật trừ lương tôi, Ân Đồng khóc không ra tiếng.

“Ân tiểu thư, tôi có thể xin số điện thoại của cô được không? Tôi sẽ mời cô bữa cơm để cảm ơn chuyện hôm nay.”

“Không cần đâu. Tổng giám đốc đừng để bụng”. Ân Đồng xua tay kịch liệt. Đại boss à, đứng trước mặt anh quá 30 giây tôi đã cảm thấy tim ngừng đập đến nơi, anh có thể tha cho tôi không.

“Cô cũng biết tôi đang gấp, nhanh lên!” Lạc Huân lại ra về đại boss hù dọa cô gái nhỏ.

Ân Đồng đành đưa số điện thoại của mình cho anh, lại cúi đầu chào tổng giám đốc nhà mình chạy đi cho đến khi khuất dáng. Một lúc sau mới dám ngẩng lên, cô vuốt vuốt ngực cho bình tĩnh, tìm một cái ghế ngồi xuống thở một hồi mới dám đứng dậy đi tiếp.

.

“Xin chào! Ân Đồng nghe!”. Ân Đồng kẹp điện thoại giữa tai và vai, tay lục tìm chìa khóa mở cửa nhà. Cô vừa tan ca tối, về đến nhà đã gần 11 giờ đêm. Công việc tiếp tân của bọn họ không có giờ hành chính, chỉ có ba ca làm, thay đổi theo tuần.

“Xin chào! Tôi là Lạc Huân”

“Tổng giám đốc...”. Miệng Ân Đồng mở lớn như quả trứng gà! Không phải tổng giám đốc đại nhân làm thật chứ, gọi điện mời cô ăn cơm thật sao?

“Chuyện lần trước...cảm ơn cô rất nhiều! Nhờ cô mà tôi không trễ buổi họp”

“Tổng giám đốc anh, anh đừng nói vậy, tôi ngại lắm.” Cô lại lắp bắp, ngồi xuống ghế sofa tập trung mười phần sức lực nói chuyện với Lạc Huân.

“Tôi muốn hỏi chừng nào cô có thời gian, tôi còn nợ cô bữa ăn”

Ân Đồng cắn môi do dự. Biết không thể từ chối, nhưng cô không có cách nào cảm thấy thoải mái được. Đây là tổng giám đốc, có sơ suất gì thì ngay cả công việc này cũng mất luôn.

“Cô không được từ chối. Đây là mệnh lệnh. Chọn ngày rồi báo cho tôi”. Như thường lệ, Lạc Huân dùng một chút quyền lực cấp trên vào việc tán tỉnh con gái. Anh không có kinh nghiệm trong “lĩnh vực” này, từ nhỏ đến lớn chỉ có con gái bám lấy, anh lại chưa rung động với bất kỳ người nào. Sợ mất mặt không dám hỏi ai, chỉ dùng hết khả năng lấy hồ sơ của Ân Đồng về nghiền ngẫm và dùng quyền tổng giám đốc “ép” cô ăn một bữa cơm.

Ô ô chưa gì đã ép người ta, xem ra bữa này không đi không được. Trước sau gì cũng chết, Ân Đồng nhắm mắt nói bừa “Thứ Bảy tuần này tôi rảnh buổi tối...”

“Được, thứ Bảy tôi đến đón cô. Cho cô quyết định địa điểm.”

“Không, không cần phiền như vậy! Chúng ta hẹn nhau ở ga Shibuya là được.”

Hai người khách sáo vài câu liền cúp máy. Tim Ân Đồng còn đập thình thịch, boss, biết vậy hôm trước tôi nhất quyết không cho anh số điện thoại. Nhưng Ân Đồng lập tức thở dài, người ta đường đường là đại boss, phải cần cô cho mới có số điện thoại được sao. Nói không chừng nhà cô ở đâu, nhà bố mẹ cô ở Đài Bắc ở địa chỉ nào cũng bị moi ra. Tự dưng cô có cảm giác mơ hồ mình bị lọt vào cái bẫy, nhưng sức mạnh boss quá lớn, chỉ có thể thận trọng chờ xem anh làm gì tiếp theo.

Lạc Huân sau khi hẹn được Ân Đồng thì đang bật cười ngốc cầm văn kiện đọc mà không vào đầu được một chữ. Từ sau hôm đó, hình ảnh của cô xuất hiện trong đầu anh càng nhiều. Ân Đồng bên lên, Ân Đồng hậu đậu đến đáng thương. Ân Đồng gan nhỏ nhưng vẫn cần răng ra mặt thay anh... phải chăng anh lọt vào một mê cung mang tên Ân Đồng?

Tối thứ Bảy, ga Shibuya đông đúc như trời đổ hội, các bảng hiệu quảng cáo sáng choang, nam thanh nữ tú tràn ra đường hẹn hò, tiếng rao bằng miệng từ các quán ăn nhộn nhịp, mùi thịt nướng quyến rũ giữa mùa đông thật làm người ta khó kìm lòng. Sau vài cuộc điện thoại, Lạc Huân mới tìm được chỗ Ân Đồng đang đứng.

Hôm nay cô không mặc đồng phục của khách sạn, khoác một cái áo phao to sụ, khăn choàng sọc caro quấn hai vòng quanh cổ, chỉ lộ nửa gương mặt trang điểm nhẹ nhàng. Ở Nhật, trang điểm khi ra ngoài là việc gần như bắt buộc, nhất là khi đã đi làm. Ân Đồng đã học đại học ở Nhật, cũng dần quen với việc trang điểm này, chỉ là cô không thể làm thật đậm như các cô gái ở đây, chỉ nhẹ nhàng đơn giản. Bây giờ cô đang run nhẹ, hai tay xoa vào nhau, gương mặt đỏ ửng vì lạnh.

“Chào, chào tổng giám đốc”. Mỗi lần đứng trước mặt người này, Ân Đồng không tránh được nói năng lộn xộn. Cô lại run lập cập, không biết vì cái lạnh buốt da hay vì khí thế bức người khủng hoảng của tổng giám đốc.

“Chào! Cô muốn ăn ở đâu?” Shibuya là một khu phố sầm uất với đủ loại ẩm thực và nhà hàng, Lạc Huân nghĩ không cần đi xe cũng có thể đến quán ăn nên đã đỗ xe ở gần ga.

“Thật sự được sao? Vẫn là nhờ tổng giám đốc anh chọn địa điểm thì tốt hơn”. Trước giờ không có ai đặc biệt nhường nhịn Ân Đồng, lại là “đặc ân” từ đại boss, cô không dám nhận.

“Tôi phát hiện ra cô thích nghe mệnh lệnh hơn lời ngon tiếng ngọt. Ân Đồng bộ phận tiếp tân, cô phải chọn địa điểm!” Hai lần nói chuyện đủ để Lạc Huân phát hiện cô gái đứng trước mặt anh vô cùng nhất gan, lúc nào cũng để anh phải dùng quyền hành áp đảo. Thế nhưng anh lại bị dáng vẻ chất vật đó hấp dẫn, càng thích khi để cô đến khi thấy được vẻ mặt lúng túng bất lực ấy.

“Vây đi ăn món Hoa nhé!” Thấy Lạc Huân không nói gì, Ân Đồng sai bước về phía trước dẫn đường. Ân Đồng đưa anh đến một ngõ khuất sâu, đi vào quán ăn nhỏ chuyên bán đồ Hoa.

“Ân Đồng đến hả, ngồi đi!”. Đầu bếp đích thân ra chào bằng tiếng Hoa.

Thấy anh ngạc nhiên, cô giải thích “Đây là chỗ làm thêm thời đại học của tôi. Đừng thấy nó nhỏ mà khinh thường, bác đầu bếp nấu rất đúng vị đó”

Hai người chọn bốn món một canh, Ân Đồng lại tỉ mỉ lau đĩa cho anh, dạ dày đại boss không quen ăn những chỗ này, nếu có chuyện gì xảy ra cô sẽ đắc tội cả Lạc thị. Vốn dĩ muốn dẫn anh đến chỗ tốt hơn một chút, nhưng Ân Đồng không muốn bị anh đánh giá “đào mỏ”, lại sợ bị người của Evergreen phát hiện. Nếu cô bị bắt gặp đi ăn cùng anh, ngày mai đừng hòng có thể đi làm yên ổn với hàng trăm nhân viên nữ ở khách sạn.

Chỉ là một bữa ăn, cô chỉ muốn ăn nhanh “trả nợ” tổng giám đốc cho xong. Trái ngược với cô, Lạc Huân rất hưởng thụ. Khoảnh khắc nhìn thấy bàn tay trắng nõn, tinh xảo sạch sẽ như búp măng lau đĩa, nhưng không dám đưa cho anh mà chỉ dám run run đặt lên đĩa trước mặt, anh quyết định cả đời chỉ muốn ăn với cô gái này.

Bốn món một canh được bê lên nóng bốc khói, trời lạnh ăn những món quê nhà chính gốc thật không còn gì bằng. Ân Đồng cầm cúi ăn, không dám mở miệng; Lạc Huân vừa ăn vừa kín đáo ngắm người đẹp.

Ăn xong, hai người đi về ga, Lạc Huân tỏ ý muốn đưa cô về nhưng Ân Đồng ngại nhà xa nên từ chối. Ở Tokyo, người đi làm bình thường không chịu được giá nhà ở trung tâm, thường phải ở vùng ngoài. Mỗi ngày, người Tokyo tốn 30 phút đến một tiếng đồng hồ di chuyển đến nơi làm việc là điều hiển

nhien. Lạc Huân lại phải ra lệnh, cô đành ngoan ngoan chui vào xe anh như con mèo cụp đuôi.

Trên đường hai người vẫn im lặng, không khí trong xe có chút ngưng đọng. Ân Đồng dĩ nhiên không dám cất tiếng với đại boss, ngay cả ngồi không bên cạnh anh mà cô còn hội họa muốn cắn lưỡi. Còn Lạc Huân, anh bận suy nghĩ làm sao tốc chiến tốc thắng bày tỏ với cô gái bên cạnh.

Xe đậu dưới khu nhà Ân Đồng, cô rụt rè “Đến nơi rồi. Hôm nay, hôm nay... cảm ơn tổng giám đốc đã mời tôi ăn cơm. Tôi sẽ cố gắng làm việc. Nếu không có việc gì, tôi lên nhà trước.” Ân Đồng không dám thở mạnh, nói mấy câu mà tay cô đã đỏ mề hôi. Cô tháo dây an toàn, toan xuống xe thì Lạc Huân cất tiếng:

“Ân Đồng! Anh thích em, làm bạn gái anh nhé!” Con người Lạc Huân luôn thẳng thắn không vòng vo, lại không có kinh nghiệm, không nghĩ được câu gì hay ho, liền bày tỏ bằng cách trực tiếp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3

Ân Đồng nghe trong đầu nổ to một tiếng, óc cô đột nhiên trống rỗng, không nghĩ được điều gì. Tại sao, tại sao tổng giám đốc lại để ý đến mình? Bên cạnh Lạc Huân muốn béo có béo muốn gầy có gầy, tại sao phải chọn một nhân viên mờ nhạt hậu đậu vô danh tiểu tốt như cô. Cố gắng kéo bản thân ra khỏi đám mây mù, Ân Đồng dùng tế bào não ít đến đáng thương nặn được vào chữ “Tôi... tôi không hiểu...”

Tổng giám đốc vĩ đại nhà chúng ta chau mày, không phải cô gái nào nghe được câu nói này từ người đàn ông hoàn hảo như anh cũng nên lập tức gạt đầu sao, nào có vẻ mặt như đâm phải mìn thế này! Trước khi tỏ tình, Lạc Huân đảm bảo 120 phần trăm rằng Ân Đồng sẽ đồng ý. Bản thân là người thừa kế tập đoàn Lạc thị, đẹp trai, mạnh khỏe, tài năng... còn điểm nào để chê? Ừm, có hơi dọa người một tí, nhưng đây không phải là trọng điểm. Sau khi Ân Đồng bày vẻ mặt khó hiểu ra, độ tự tin của tổng giám đốc giảm xuống quá nửa.

Anh lập tức nghĩ lại, nếu Ân Đồng nhiệt tình đồng ý ngay, đó không còn là cô gái rụt rè mà anh muốn. Có lẽ anh hơi gấp gáp, hai người chỉ vừa mới gặp mặt, khoảng cách lại xa đến vậy, Ân Đồng ngạc nhiên cũng là lẽ thường. Lạc Huân hít một hơi, quyết định chiến đấu tới cùng, dù cuộc chiến này có gian nan tới đâu “Bây giờ có lẽ em chưa có cảm giác gì với anh. Nhưng anh chỉ muốn nói anh thích em, anh sẽ làm em thay đổi. Em có quyền chưa thích anh, nhưng không được ngăn cản anh theo đuổi em!”

Quả thật Ân Đồng không bao giờ nghĩ đến người như tổng giám đốc lại thích mình. Khoảng cách của hai người quá xa, cô không muốn với cao. Cô chỉ muốn có một người bạn trai bình thường, quan tâm chăm sóc cô là đủ, không cần suốt ngày lo sợ hai người không xứng đôi. Ân Đồng không có tự tin đứng cạnh Lạc Huân, cũng không có cảm giác an toàn.

Tuy nhiên, cô cũng không cưỡng lại được giọng điệu “ra lệnh” của anh. Dường như có gì đó cuốn hút, có gì đó thôi thúc cô phải làm theo. Ân Đồng luôn muốn có một người bạn trai để cô có thể yếu đuối dựa vào, không phải suy tính thiệt hơn. Trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt sẽ là một chỗ dựa vững chắc, cô không cần gồng mình gánh vác, chỉ cần nghe theo anh, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Hai luồng tư tưởng đang đấu tranh trong đầu Ân Đồng. Cô nhất thời không biết phản ứng thế nào trước Lạc Huân. Như đọc được vẻ khó xử của Ân Đồng, Lạc Huân chủ động “Thôi khuya rồi, em lên nhà đi. Điện thoại của anh”. Lạc tổng vừa buông tha cô gái nhỏ đã bị mình dọa sợ, vừa để lại câu kết mang đầy thông điệp.

Ân Đồng chào tạm biệt anh, mở cửa lên nhà. Lạc Huân đợi đến khi đèn nhà cô sáng mới lái xe rời đi. Còn thắc mắc tại sao anh biết phòng cô ở đâu? Dĩ nhiên là người nào đó đọc đi đọc lại hồ sơ của Ân Đồng đến thuộc rồi!

.

Chuyện của Lạc Huân và Ân Đồng có thể tóm gọn trong một câu “Vừa gặp đã yêu, mặt dày theo đuổi”. Lạc Huân dùng hết khả năng tiềm ẩn trong 30 năm theo đuổi Ân Đồng, cuối cùng nửa dùng quyền lực cường bức, nửa dùng chân tình cảm động, lấy hôn nhân làm mục tiêu, Ân Đồng đã gật đầu. Không có cách khác, anh đã sắp sang 30, không đánh nhanh rút gọn sẽ bị bạn học của các con gọi bằng ông mất.

Ân Đồng và Lạc Huân hút nhau bởi tính thích khi dễ chọc ghẹo cô đến mất ngăn nước của anh và tính dựa dẫm ưa được bảo vệ của Ân Đồng. Trong công việc, Ân Đồng vẫn luôn mềm mỏng nhẹ nhàng với khách, đôi khi gặp khách cần rõ sẽ gọi ngay quản lý, không gồng người chống đỡ nữa. Đó là Lạc Huân dặn vậy, anh xót xa cô gái nhất gan hậu đậu cố gắng chiều lòng khách, để khách mặt sát bản thân mình cũng không đòi co, chỉ biết mím môi nhịn không cho nước mắt chảy ra. Cô không như người ta cứng rắn gồng giọng quát nạt được, những vị khách lớn lối đó đã có quản lý lo, Ân Đồng của anh ôn nhu như nước, làm sao có thể đối phó. Ở bên anh, cô như một con chim nhỏ nép mình dưới cánh của anh, được anh yêu thương che chở vô cùng.

Khi bằng lòng với anh, cô cũng dần đo cân nhắc rất nhiều. Cô không biết mình có bao nhiêu can đảm đứng bên anh, có thể đi với anh bao lâu. Nhưng người đàn ông mạnh mẽ trước mặt cô quả quyết sẽ bảo vệ cô trước mọi thử thách, không để cô chịu gian khổ. Cô tin người này. Trên thế giới này, có những người chỉ vừa xuất hiện trong cuộc đời bạn thời gian ngắn, nhưng không hiểu vì sao đủ làm bạn tin tưởng, làm con tim bạn đập mất kiểm soát, làm bạn nhớ nhưng không thôi. Đó gọi là định mệnh.

“Ân Đồng, anh về rồi!” Lạc Huân mở cửa nhà Ân Đồng, thay dép đi trong nhà, bước về phía bếp. Hai người vẫn ở riêng, Lạc Huân ở căn hộ cao cấp của anh, thỉnh thoảng về ở với ông bà Lạc; Ân Đồng vẫn ở căn chung cư một người nhỏ xíu. Cô cảm thấy chưa đến lúc ở chung, dù nhiều lần Lạc Huân đề nghị cô đến ở cùng anh. Anh vẫn qua đêm ở nhà cô và ngược lại, nhưng cô muốn ít nhất có một khoảng không gian riêng.

Hôm nay Lạc Đồng làm ca sáng, tan ca lúc xế chiều đi siêu thị mua đồ ăn đảm nhận bữa chiều. Lạc Huân nghe mùi thơm tỏa ra khắp nhà, lại có cô bạn gái đáng yêu đeo tạp dề nộm nộm canh, cảm thấy quả thực không còn gì hạnh phúc hơn. Ăn cơm xong, hai người ngồi ở ghế sofa, Ân Đồng vẫn còn ngại ngùng, chỉ ngồi sát anh mà không dám động đậy. Lạc Huân luôn muốn cô cởi bỏ tự ti, toàn tâm toàn ý y lại vào mình. Thế nhưng đôi khi cô vẫn gượng gạo, anh phải cố gắng hơn mới được!

Lạc Huân kéo cô cho vào lòng mình “Sáng nay người nào mãi làm việc không để ý đến anh nhi...”

“Lạc tổng, nếu em không làm việc thì sẽ bị sa thải, cũng không có ở Evergreen để anh nhìn nữa đâu”. Người này, sao lại dõ chứng ghen tuông với cả công việc của cô thế kia!

“Em có nhớ vị hôn thê anh kể với em không? Tuần sau cô ấy về nước”. Lạc Huân chuyển chủ đề, giọng anh trở nên nghiêm túc.

Ân Đồng im lặng một hồi. Nói cô không tự ti là giả. Cô có điểm gì so sánh với người ta, vị hôn thê từ nhỏ môn đăng hộ đối với anh, cô cơ bản không thể sánh bằng.

“Đừng nghĩ lung tung, anh chỉ yêu mình em thôi. Anh sẽ nói rõ với cô ấy, anh tin cô ấy cũng hiểu. Bọn anh trước giờ vẫn chỉ là anh em, không hơn kém. Trái tim anh chỉ rung động với Ân Đồng thôi, biết chưa!” Lạc Huân cúi xuống hôn cô, Ân Đồng thẹn thùng, cô lựa chọn tin anh.

Sân bay Haneda nằm trong năm sân bay bận rộn nhất thế giới với hàng trăm chuyến cất cánh hạ cánh mỗi ngày luôn đông đúc và nhộn nhịp. Hòa vào dòng người đông như mắc cửi là người đàn ông khoác áo khoác đen đơn giản, đẩy hai vali hành lý đợi xe buýt về Tokyo. Hẳn không ai chú ý đến Phuong Nghi, một người nước ngoài bình thường đến không thể bình thường hơn. Nếu lạc vào đám đông, ngoài chiều cao 1m87 ấn tượng ra, anh chẳng có điểm nào đặc biệt.

Từ bến xe buýt, Phuong Nghi nhắm không thể khuôn hết đồng hành lý linh tinh của mình đến nhà trọ, anh đành gọi một chiếc taxi. Taxi ở Nhật không rẻ như ở Đài Loan, ngay cả người Nhật cũng ít chọn taxi làm phương tiện di chuyển bởi hệ thống giao thông công cộng tiện dụng ở đất nước này. Phuong Nghi đưa mắt nhìn đường phố bên ngoài, cố gắng thu những phong cảnh này vào mắt. Đây là lần đầu anh đến Tokyo và sẽ sống tại thành phố này ít nhất năm năm sắp tới.

Phuong Nghi vốn là nhân viên của khách sạn chi nhánh Lạc thị ở Đài Bắc. Thời đại học anh đã làm thêm ở đây, tốt nghiệp xong vào ngay Lạc thị, nhiều năm nỗ lực làm việc đủ để anh lên được chức quản lý nhỏ nhỏ. Chuyển sang Nhật lần này là do công ty cử sang vừa học vừa có thể lựa chọn tiếp tục ở lại Nhật hay quay về Đài Bắc. Từ bến xe buýt về ký túc xá của công ty khá gần, ánh chùng sau năm phút đi xe, Phuong Nghi đã thấy tòa nhà y hệt ảnh cấp trên đã gửi cho anh.

Tài xế ân cần lấy vali từ cốp xe đặt xuống thềm, gật người 45 độ cảm ơn Phuong Nghi. Anh cũng cúi đầu chào, bắt đầu hòa nhập với văn hóa đất nước này. Tòa nhà trước mặt anh là ký túc xá của Evergreen cho bậc quản lý trở lên thuê với giá tương trung. Anh đứng trước căn phòng của mình ở tầng bốn, rút chìa khóa mở cửa vào. Ở nơi đất chật người đông như Tokyo, căn hộ một người nhỏ bé đến đáng thương. Cả căn phòng chỉ chừng 40 mét vuông nhưng đầy đủ góc bếp, nhà vệ sinh, nhà tắm, phòng ngủ và cả ban công bé xíu.

Phuong Nghi có một tuần để làm quen với cuộc sống ở đây trước khi bắt đầu công việc. Anh đã lên kế hoạch làm thủ tục đăng ký lưu trú, mua sắm đồ gia dụng, tìm đường đến nhà ga, siêu thị... Phuong Nghi luôn có thói quen tổ chức cuộc sống chặt chẽ, ổn định, làm việc gì cũng dự tính trước, không để bản thân vào tình huống bị động. Do vậy, trong vòng một tuần ngắn ngủi, anh đã sắp xếp nhà cửa gọn gàng, mua đầy đủ dụng cụ, thông thạo đường đến các địa điểm cần thiết. Quả là con người ngăn nắp kỉ luật đáng sợ!

Sáng thứ Hai đầu tuần, Phuong Nghi bắt đầu đi làm. Anh đứng trước cửa Evergreen, hài lòng đánh giá một vòng. Tuy cùng thuộc Lạc thị, chi nhánh ở Đài Bắc anh làm việc lúc trước có phong cách khác hẳn Evergreen. Tòa nhà ở Đài Loan chú trọng vào nội thất cổ điển sang trọng, lộng lẫy rực rỡ. Evergreen hẳn được quản lý bởi một người trẻ tuổi chịu khó cập nhật xu hướng mới, lấy màu xanh và nội thất gỗ làm chủ đạo, cả khách sạn trông như một vườn xanh hòa vào thiên nhiên. Cây kiểng trồng quanh sảnh được chăm sóc tỉ mỉ, không giống như những nơi khác đặt cây vào chậu cảnh nhảm chán, mảng xanh ở Evergreen được tối ưu hóa, làm thành một khu rừng nhỏ bao bốn góc sảnh. Hành lang của những tầng trên làm bằng kính trong suốt làm không gian mở rộng, Evergreen như một thế giới xanh hoàn toàn tách biệt với những tòa nhà bê tông bên ngoài, quả là một ý tưởng độc đáo (1). Tên Evergreen quả đặt không nhầm!

Phuong Nghi báo danh với cấp trên, anh được một nhân viên dẫn đi tham quan một vòng để nắm tình hình của khách sạn. Anh rất hào hứng với môi trường làm việc mới, chỉ đôi khi không nghe kịp tiếng Nhật với tốc độ nhanh, đành ái ngại hỏi lại đồng nghiệp. Người đồng nghiệp dẫn anh đến tầng hầm đậu xe, bỗng có điện thoại gọi đến, tầng hầm lại không có sóng nên xin lỗi, bảo anh đợi và quay lên nghe điện thoại.

Tầng hầm bãi đậu xe bây giờ chỉ còn mình Phuong Nghi, anh đứng một góc ghi chép những quan sát của mình, có bao nhiêu nhân viên, mỗi nhân viên có điểm gì chú ý. Những điều này không thể chỉ hỏi đồng nghiệp, phải dựa vào quan sát của bản thân. Người làm quản lý như anh phải nắm rõ tính cách từng nhân viên mới biết cách điều chỉnh công việc, tạo ra môi trường làm việc hiệu quả, tích cực.

Bỗng dung Phuong Nghi nghe tiếng xe va chạm, anh ngược lên, một chiếc xe Nissan phiên bản giới hạn màu đỏ chói vừa lùi vào ô đậu xe, không cần thận húc bệ đèn xe bên cạnh. Phuong Nghi im lặng quan sát, làm ngành dịch vụ này, ai cũng là khách hàng, không thể đắc tội người nào được. Hơn nữa chủ nhân của chiếc xe kia chắc chắn không phải người bình thường. Khoan nói đến giá cả của chiếc xe, có xe biển số Tokyo đã là một thành tựu. Giá xe nội địa Nhật không đắt, người làm việc bình thường ở nơi khác hoàn toàn có thể sở hữu xe nhưng Tokyo là nơi đặc biệt. Với đặc điểm tất đất tất vàng, mua xe là chuyện dễ nhưng đậu xe mới là chuyện lớn. Đậu xe công cộng ở Tokyo tính bằng phút, một giờ đậu xe có thể bằng giá với bữa ăn tối ngon lành. Người Tokyo quen với việc di chuyển bằng phương tiện giao thông công cộng khắp mọi nơi, không để ý đến việc có xe hay không. Ngay cả Phuong Nghi cũng đi làm bằng tàu điện, không có cách khác, anh không muốn dùng một khoản to trong lương của mình để nuôi xe khi còn độc thân.

Một cô gái bước ra khỏi xe, nhấn mặt nhìn “tác phẩm” của mình. Không nghi ngờ gì nữa, cô gái này đích thực là mỹ nữ, đẹp đến chói mắt. Mái tóc dài được nhuộm nâu, uốn xoắn đuôi, thả sau lưng, từng cọng tóc được sấy vào nếp chín chu không rối loạn. Gương mặt hình trái xoan, mắt to da trắng môi đỏ, trang điểm kỹ càng. Cô gái mặc một chiếc váy liền màu đen cổ bạc trong bộ sưu tập mới nhất của miumiu, những đường cong hoàn hảo lộ ra ngoài.

Cô gái nhìn quanh, đang định thở phào vì bãi giữ xe vô cùng vắng, lại gặp người đàn ông cao ngồng đứng trong góc. Hai người chạm mắt nhau, Phuong Nghi cảm thấy hơi khó xử, anh đang đeo băng nhân viên của khách sạn, ắt hẳn không vị khách nào muốn nhân viên phục vụ nhìn thấy mình trong tình huống này. Mỹ nữ trong lòng buồn bực, lấy trong túi xách ra một mảnh giấy, ghi số điện thoại của mình vào, kẹp lên kính xe bên cạnh để chủ xe có thể liên lạc xong liền gõ giày cao gót tự tin quay lưng đi.

Cô đi đến thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc từ tầng hầm, không ngần ngại bấm số tầng, ung dung nhìn bảng điện tử nhảy số. Trợ lý ngồi trước cửa phòng Lạc Huân thấy cô, định vào báo với anh liền bị cô ngăn lại. Trợ lý cũng cười, ra hiệu cô cứ tự nhiên. Mỹ nữ gõ cửa hai tiếng liền xông vào hét to “Huân ca ca!”

Lạc Huân ngạc nhiên, gương mặt núi băng ngàn năm cũng nở nụ cười “Tiểu Nhu! Không phải tối nay mới được gặp em sao?” Mẹ anh đã gọi điện nhắc, tối nay hai nhà sẽ có buổi gặp mặt ăn cơm mừng cô trở về.

“Là em muốn cho anh bất ngờ, anh cứ làm việc đi, em ngồi đây đợi”. Người vừa vào không ai khác, chính là Hạ Tiểu Nhu của chuỗi nhà hàng Bách Hợp, vị hôn thê của tổng giám đốc Lạc.

Hạ Tiểu Nhu và Lạc Huân là bạn thanh mai trúc mã, hai nhà đã có hôn ước từ lâu. Việc hợp tác giữa hai nhà vô cùng tốt, khách sạn của Lạc thị sẽ luôn dành vị trí ưu ái nhất trong sảnh cho nhà hàng Bách Hợp. Bách Hợp là chuỗi nhà hàng nổi tiếng chuyên về sủi cảo và bánh bao. Những món ăn truyền thống đơn giản được làm chăm chút, tinh tế và đúng vị nên muốn có một chỗ ngồi trong Bách Hợp, khách luôn phải xếp hàng chờ.

Hạ Tiểu Nhu ngồi một bên đọc tạp chí chờ Lạc Huân xong việc. Không phải đợi lâu, tan ca, Hạ Tiểu Nhu để xe ở Evergreen, ngồi xe của anh đến gặp bố mẹ. Bố mẹ hai nhà đã đến được một lúc, bà Lạc vui vẻ đánh giá Hạ Tiểu Nhu “Lâu ngày không gặp Tiểu Nhu của chúng ta đẹp hơn mấy phần, A Huân thật có phúc”

Hạ Tiểu Nhu không hề đỏ mặt, khen lại bà Lạc “Bác gái lại chẳng thay đổi tí nào, vẫn trẻ như xưa! Cháu còn phải học bác dài.”

Phụ nữ nào cũng thích khen đẹp, bà Lạc hớn hờ trong lòng, càng nhìn càng thấy Hạ Tiểu Nhu vừa mắt. Cô lấy trong túi xách ra hai món quà tinh xảo cầu kỳ, là bộ ấm trà của Anh cho ông Lạc và tinh dầu thơm cho bà Lạc. Hai người vô cùng thích quà của Hạ Tiểu Nhu, khen mãi không dứt. Hạ Tiểu Nhu biết rõ ông bà Lạc chẳng thiếu thứ gì, có mua đồ đắt tiền đến đâu họ cũng không hài lòng. Thế nhưng những món đồ cổ như ấm trà này hay tinh dầu thơm ép thủ công chỉ bán ở chợ nông thôn nhỏ ở châu Âu mới là món khiến người ta phải dụng tâm suy nghĩ.

Hai nhà lâu ngày gặp lại, ăn cơm vô cùng vui vẻ. Ông Lạc giục “Tiểu Nhu đã về nước, các con cũng mau nghĩ đến chuyện kết hôn đi thôi!”

Tìm Hạ Tiểu Nhu đáp thỉnh thịch, giây phút cô mong đợi bao nhiêu năm qua đã đến. Hai năm ở Thụy Sĩ, cô luôn mong nhớ Huân ca ca, tốt nghiệp xong liền bay thẳng về nước, không ở lại du lịch như các bạn học.

“Tiểu Nhu mới về nước, còn chưa kịp quen lại, chúng con chưa có kế hoạch”. Lạc Huân nhàn nhạt đáp.

“Trước sau gì cũng cưới, còn chần chừ gì nữa! Con cũng biết bà nội con dạo này không khỏe, chỉ muốn uống tách trà cháu dâu thôi”

“Con biết cân nhắc. Lát nữa bác trai bác gái và bố mẹ cứ về trước, con ở lại nói chuyện với Tiểu Nhu một lúc. Hai bác yên tâm, cháu sẽ đưa Tiểu Nhu về tận nhà”

Bốn vị phụ huynh mừng thầm, sau khi ăn liền nhanh chóng rời đi để lại không gian riêng tư cho bọn trẻ. Hạ Tiểu Nhu mừng trong bụng, không biết anh có bí mật gì giấu giếm cô, phải chăng là... một lời cầu hôn? Trước khi cô về anh có gửi mail báo có chuyện quan trọng muốn nói với cô, xem thái độ úp úp mở mở kia, lẽ nào là một sự bất ngờ?

(1) Dựa trên ý tưởng của FUKUOKA THE LUIGANS SPA & RESORT thuộc tập đoàn Plan.Do.See

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Chương 4

“Tiểu Nhu, anh đã có bạn gái!”. Lạc Huân luôn không đi đường vòng, mặc kệ lời nói của mình đã thương tổn phượng bao nhiêu.

Ánh mắt Hạ Tiểu Nhu xẹt qua một tia hốt hoảng bị thương, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, Lạc Huân cũng không phát hiện ra điều đó. Cô cảm ly rượu đỏ “Cheers! Chúc mừng anh!”.

Lạc Huân thở nhẹ một hơi “Anh biết giữa chúng ta luôn là tình cảm anh em rất tốt, em sẽ chúc mừng cho anh. Hôn ước giữa hai nhà là lời hứa của bố mẹ, bây giờ là thời buổi gi nữa...”

“Phải, phải”. Hạ Tiểu Nhu cười to, cùng anh chọc ghẹo sự cổ hủ của các vị phụ huynh. Tuy vậy, bàn tay dưới bàn của cô nắm chặt, cố gắng không bộc lộ cảm xúc thật sự của mình. Hóa ra là vậy, hóa ra bao nhiêu năm nay chúng ta không tiến xa hơn tình anh em là do anh không có cảm giác với em, không phải đợi em ổn định sự nghiệp mới bày tỏ.

“Nhưng anh lo ngại tình hình sức khỏe của bà nội. Từ ngày em đi, bà nội yếu đi nhiều, bà chỉ mong anh kết hôn với em sớm. Sắp tới bà lại làm phẫu thuật dạ dày, không thể bị kích động. Tiểu Nhu, anh có một thỉnh cầu với em, không biết em có đồng ý không?”

Cô gật đầu, anh tiếp tục “Em có thể tiếp tục làm vị hôn thê của anh trước mặt bà nội được không. Sau khi sức khỏe của bà ổn định, anh sẽ nói rõ với hai nhà. Mọi chuyện là anh gánh trách nhiệm, tuyệt đối không làm em khó xử”.

Hạ Tiểu Nhu dùng hết năng lượng trong cơ thể kiềm nén cảm xúc của mình, cười vô tư nói “Làm anh em bao nhiêu năm, có gì mà không được chứ. Em sẽ giúp anh! Nhưng mà anh còn chưa nói cho em về cô ấy đâu, cô gái phá tan núi băng ngàn năm ngồi trước mặt em đây”

“Cô ấy tên Ân Đồng, làm việc ở Evergreen, là một cô gái nhỏ nhắn mít ướt. Hôm nào anh sẽ dẫn cô ấy gặp em, chắc chắn em sẽ thích”. Lạc Huân lộ ra vẻ ám áp hiếm có.

Lạc Huân có uống một ít rượu, theo quy định của luật giao thông Nhật, anh không thể lái xe. Hai người gọi dịch vụ kéo xe (1), đưa Hạ Tiểu Nhu về nhà trước rồi đến lượt anh. Lúc Hạ Tiểu Nhu về đến nhà, ông bà Hạ vẫn ngồi ở phòng khách trò chuyện. Bà Hạ thấy dáng con gái yêu dấu, liền cười tươi như hoa “Okaeri!” (2) Phải, mẹ của Hạ Tiểu Nhu là người Nhật, cô là con lai hai dòng máu Đài – Nhật. Quan hệ của Đài Loan và Nhật Bản luôn rất tốt, hai nước qua lại trên nhiều phương diện về du lịch, kinh tế... Người Nhật từng sang Đài Loan trong thế chiến thứ hai nên hai nước ảnh hưởng văn hóa qua lại lẫn nhau. Những năm gần đây, người Đài học tập và làm việc tại Nhật tương đối nhiều, họ ít gặp khó khăn trong khoảng cách văn hóa và ngôn ngữ. Đài Loan cũng là điểm đến yêu thích của du khách Nhật bởi giờ bay ngắn, giá cả dễ chịu và con người gần gũi.

Tình yêu của bố mẹ cô lại càng đặc biệt. Họ đã ngoài 50 nhưng vẫn luôn quấn quýt nhau không rời. Bà Hạ là một mẫu phụ nữ Nhật điển hình thời xưa, chăm sóc con cái nhà cửa khéo léo không chê vào đâu được. Với quyết định định cư dài lâu ở Nhật, lại trao đổi với con cái trong gia đình bằng tiếng Nhật, hẳn ông Hạ rất yêu thương vợ của mình. Ai cũng biết tại sao ông đặt tên cho chuỗi nhà hàng tâm huyết của đời mình là Bách Hợp, bởi lẽ chữ Hán tên của bà Sayuri (3) có nghĩa là loài hoa này.

Hạ Tiểu Nhu luôn ngưỡng mộ bố mẹ cô, cô cũng muốn về già được như hai người bọn họ, cùng với Huân ca ca. Từ nhỏ đến lớn, cô muốn gì được nấy, bố mẹ nuông chiều, gia cảnh giàu có, Hạ Tiểu Nhu như công chúa trong vòng tay ông bà Hạ. Môi trường như vậy đã làm nên một Hạ Tiểu Nhu tự tin kiêu ngạo, không sợ trời không sợ đất, bởi lẽ ông bà Hạ, Huân ca ca luôn ở bên ủng hộ, bao dung cô. Hạ Tiểu Nhu chưa từng thua ai, chưa từng phải khó khăn giành lấy cái gì, nhưng lúc này, cô cảm thấy mình đang dần mất đi thứ thuộc sở hữu của mình, vị hôn phu chỉ phúc vì hôn, Lạc Huân.

“Chừng nào con định quay lại công ty? Theo bố thấy, con cứ nghỉ ngơi trước cho quen mùi giờ, chuyện đi làm để sau không muộn. Sắp hết tháng Ba rồi, sang tháng sau con bắt đầu đi làm cũng được (4)” Trước khi tu nghiệp ở Thụy Sĩ, Hạ Tiểu Nhu là nhân viên của phòng kinh doanh Bách Hợp, cô muốn làm từ dưới lên học hỏi kinh nghiệm trước. Sau khi trở lại, cô chính thức làm trưởng phòng kinh doanh, ừm, đây cũng là đặc quyền của con gái chủ tịch. Có bộ phận vững chắc, kinh nghiệm làm việc, lại thêm du học, Hạ Tiểu Nhu không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, từng bước từng bước tỏ vẻ sự nghiệp rực rỡ của mình.

Hạ Tiểu Nhu luôn tự tin muốn chứng tỏ bản thân, không suy nghĩ trả lời “Ngày mai con đi làm, con muốn xem tình hình cuối năm của công ty”

“Làm gì thì làm, nhớ dành thời gian cho A Huân. Hai năm con ở Thụy Sĩ đã không về mấy lần, lần này hai đứa cũng bàn chuyện kết hôn đi!” Con gái cũng đến tuổi lấy chồng, bà Hạ tuy không đành lòng nhưng cũng giục Hạ Tiểu Nhu. Người Nhật không quá can thiệp chuyện riêng của con cái, nhưng gia đình thượng lưu vẫn nên chọn môn đăng hộ đối thì hơn. Lạc Huân là đối tượng tuyệt vời không phải bàn cãi, giữa hai nhà lại có lời hứa, bà Hạ cũng mong con gái yêu lấy chồng tốt.

“Bố mẹ yên tâm.” Hạ Tiểu Nhu chỉ trả lời ngắn gọn liền xin phép về phòng. Tối hôm nay đã quá mệt mỏi che dấu cảm xúc của mình rồi. Cô thân với bà Hạ như bạn bè, giữa hai mẹ con không có gì giấu diếm. Thế nhưng chuyện lần này cô không muốn chia sẻ với mẹ, cô không muốn cho mẹ thấy mình là người thua cuộc, Hạ Tiểu Nhu quyết tâm giành lại Huân ca ca của mình!

Phượng Nghi đi vào phòng nghỉ chung của nhân viên, rót một tách trà, ngồi xuống ghế sofa nghỉ mệt. Gần đây anh phải tăng ca nhiều, không có cách nào khác, thời gian này cả nước Nhật đều bận rộn kết toán sổ sách, chuẩn bị kết thúc năm cũ, ai ai cũng làm việc phò phạc cả người. Chuyến tàu cuối cùng về nửa đêm gần sáng đông nghịt người, anh cũng chen chúc trong số đó, lê tấm thân rã rời về nhà. Trước khi quyết định sang Nhật làm việc, anh cũng

lượng trước tình huống này, nhưng với đam mê được làm việc trong môi trường dịch vụ chuyên nghiệp nổi tiếng của đất nước mặt trời mọc, Phương Nghi vẫn chọn chuyển công tác.

Tháng Tư sắp tới sẽ có một loạt sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường vào làm việc, vừa phải lập kế hoạch huấn luyện nhân viên mới, vừa phải tổ chức bao nhiêu buổi tiệc liên hoan cho khách hàng, người Phương Nghi lúc nào cũng ê ẩm. Nhưng anh luôn phấn chấn làm việc, rất hưởng thụ cảm giác dồn hết sức lực vào công việc yêu thích này. Phương Nghi đang lật tìm những tờ kế hoạch tổ chức đám cưới thì Ân Đồng bước vào.

“Quản lý Phương, anh định tổ chức đám cưới sao?” Phương Nghi đặc biệt chú ý Ân Đồng. Cô gái này có một giọng nói nhẹ nhàng êm tai vô cùng dễ chịu, thích hợp làm ngành dịch vụ và nghe điện thoại.

“Không, tôi xem cho khách hàng. Lần trước lúc công ty X tổ chức sự kiện ở đây, tôi có trò chuyện với trưởng phòng của họ. Anh ấy bảo có người trong nhà sắp tổ chức đám cưới, tôi giới thiệu vài gói của Evergreen, anh ấy cười nói đang suy nghĩ. Tôi nghĩ đợi đến lần sau anh ấy liên lạc thì sẽ có sẵn bảng kế hoạch, không để khách đợi lâu.” Chính vì vậy anh mới ngồi lại một lúc sau giờ làm tham khảo thêm.

Ân Đồng lộ vẻ nghi ngờ “Anh có trao đổi danh thiếp với người ta không? Anh ấy có liên lạc lại với anh chưa?”

“Tôi có đưa danh thiếp nhưng chưa thấy anh ấy liên lạc lại, chắc anh ấy đang bận” Phương Nghi không cảm thấy có gì lạ.

“Quản lý Phương, nghe anh nói, tôi ngờ rằng trưởng phòng bên công ty X không có ý định liên lạc lại với anh đâu!”

“Sao lại như thế? Rõ ràng anh ấy nói đang suy nghĩ, không phải sẽ liên lạc với tôi sao? Dù có đồng ý hay không cũng sẽ nhắn tôi chứ?”

“Đây là văn hóa từ chối khéo của người Nhật đó. Anh sống ở đây lâu sẽ hiểu thôi. Hồi tôi mới sang học đại học, đi làm thêm ở tiệm bán điện thoại, một ngày không biết nhận bao nhiêu câu “đang suy nghĩ” của người ta khi tôi giới thiệu gói dịch vụ mới. Tôi cứ nghĩ chờ đợi khách liên lạc trả lời, mãi không thấy ai mới dần nhận ra văn hóa khách sáo lạ lùng này.” Ân Đồng bật cười, quả thực lúc đó cô chật vật không ít.

“Thật không? Nếu tôi nghe lời cô, lỡ khách liên lạc lại không thể chuẩn bị tốt, e rằng không có thành ý” Phương Nghi bán tính bán nghi.

“Tôi không dám chắc 100%, nhưng cũng nắm tới 90%. Nếu anh lo có thể chuẩn bị trước, nhưng đừng làm kỹ càng quá, thật, thật đó” Gương mặt Ân Đồng lại ửng đỏ, cúi xuống. Cô gái này mỗi khi bị người khác chất vấn lại lộ ra vẻ mặt này. Với tính tự ti của Ân Đồng, việc gì cũng không dám nói chắc mà có thể khẳng định tới 90%, xem ra là thật rồi.

Phương Nghi mỉm cười, thời gian làm việc ngắn nhưng cũng đủ để anh quan sát cẩn thận các nhân viên và có đánh giá sơ bộ của mình. Ân Đồng tuyệt đối là một cô gái tốt bụng, dễ bảo. Nhân dịp có “tiền bối” tiếng Nhật cạnh bên, Phương Nghi đem thắc mắc bấy lâu nay của mình ra hỏi hết một lượt. Không phải anh không có đồng nghiệp người Nhật, nhưng ngay cả người Nhật bản xứ cũng không nhận ra sự khác biệt kì lạ trong văn hóa của họ, không thể giải thích cặn kẽ như người nước ngoài.

“Còn “hen” mà họ hay nói mỗi cuối câu có nghĩa là gì?” Phương Nghi đau đầu với tiếng Nhật nhanh như máy của đồng nghiệp.

“Anh nói là mấy người Yamada phải không? “Hen” là phương ngữ vùng Kansai (5), giống như “nai” của tiếng phổ thông đó, có nghĩa phủ định động từ hay danh từ trước đó.” Evergreen có nhân viên đến từ khắp nước Nhật, tuy ai cũng cố gắng nói tiếng phổ thông chuẩn với khách hàng, nhưng khi đồng nghiệp ngồi nói chuyện với nhau không tránh khỏi lúc vui đùa dùng tiếng bản địa của mình.

“Cô thật lợi hại, những phương ngữ này mà cũng biết!” Phương Nghi giờ ngón tay cái khen ngợi.

Ân Đồng lại ngượng ngùng lắc đầu “Tôi học đại học ở đây mà, ít nhiều gì cũng học được một ít từ các bạn học. Anh mới đến nên chưa quen thôi, sau này sẽ biết hết. Tuy nói vậy nhưng tôi chỉ biết những phương ngữ phổ biến thôi, những lúc gặp khách đến từ Okinawa (6), tôi đành cầu cứu đồng nghiệp khác”

Trò chuyện một lúc, thấy đã trễ, Phương Nghi tỏ ý muốn mời Ân Đồng đi ăn khuya để cảm ơn. Ân Đồng nhìn đồng hồ, hốt hoảng. Đại boss ở nhà cô không đợi được, mỗi khi cô làm ca tối đều nhắn nhủ bảo cô không cần làm thêm gì hết, anh sẽ quay lại khách sạn đón cô về ngay. Ân Đồng chưa muốn mình bị ánh mắt của đồng nghiệp nữ dim chết nên nhất quyết không chịu, bảo anh chỉ cần ra ga gần nhà đón cô là được. Không có cô, tổng giám đốc sẽ không ngủ ngon, cô phải về để dỗ dành người ở nhà kia.

Ân Đồng từ chối khéo, Phương Nghi đành nợ cô một bữa cơm. Anh đi bộ đến ga cùng cô, họ chia tay vì khác tuyến tàu, Phương Nghi luyến tiếc nhìn bóng lưng nhỏ bé rời đi, thờ dài. Anh muốn trò chuyện với cô lâu hơn một chút, đáng về thẹn thùng của Ân Đồng làm tất cả người đàn ông trên thế giới này muốn bảo vệ thương yêu. Giọng nói êm tai ấy cứ vang mãi bên tai anh, cho đến lúc về nhà.

Hôm nay một ngày xuân đẹp trời, hoa anh đào bắt đầu bung cánh hé nở ở Tokyo. Cả thành phố chìm trong không khí ấm áp, khách du lịch đổ về Nhật tới tấp. Đây là thời điểm ngành du lịch ở Nhật làm ăn thịnh vượng nhất, các khách sạn luôn kín phòng, nhà hàng tấp nập, đâu đâu cũng thấy khách du lịch.

Hạ Tiểu Nhu ngừng cao đầu, hào quang tỏa ra bốn phía, bước vào nhà hàng Bách Hợp ở Evergreen. Hôm nay cô chọn một chiếc váy công sở màu hồng nhạt có thắt eo đoan trang tinh tế, một mình đi thăm các cửa hàng. Văn phòng làm việc của Bách Hợp cũng tọa lạc ở khu Shinjuku nhưng hôm nay cô muốn đi chào hỏi các trưởng chi nhánh cũng như nắm bắt tình hình nên đích thân xuống từng cửa tiệm.

Bách Hợp nằm ở sảnh A của Evergreen, vị trí vô cùng thuận lợi. Tuy hai công ty tách biệt, quản lý và nhân viên của hai bên cũng thỉnh thoảng hỗ trợ nhau

khi cần thiết, quan hệ vô cùng tốt đẹp. Hạ Tiểu Nhu trò chuyện với quản lý nhà hàng, tự mình nếm thử các món bánh mới và xem báo cáo, kinh doanh không tồi, tốt hơn so với năm trước. Hạ Tiểu Nhu đã có trong đầu vài kế hoạch, quyết tâm sẽ làm Bách Hợp càng ngày càng xán lạn.

Đã đến tận Evergreen, cô muốn đi ăn trưa cùng Lạc Huân, thuận tiện xem mặt cô gái trong lòng anh. Lạc Huân cũng vừa đến giờ nghỉ trưa, xuống sảnh gặp Hạ Tiểu Nhu, hai người lên xe, anh không khách sáo hỏi “Anh giới thiệu Ân Đồng cho em nhé? Hôm nay cô ấy không có ca làm, đang ở nhà anh. Anh ghé nhà đón Ân Đồng, em có ngại không?”

Cô ấy đang ở nhà anh... Anh đi làm mà cô ấy vẫn ở nhà anh, xem ra quan hệ hai người đã tới bước này. Hạ Tiểu Nhu cố gắng tỏ ra vô tư “Em không ngại, em cũng muốn gặp cô ấy sớm một chút”

Căn hộ của Lạc Huân đương nhiên nằm ở trung tâm, lái xe một lát là đến nơi. Ân Đồng nghe anh điện thoại nói đi ăn cùng Hạ Tiểu Nhu thì hơi ngạc nhiên, nhưng cô cũng đã chuẩn bị có ngày này, thay đồ trang điểm nhanh chóng, chuẩn bị gặp vị hôn thê của người yêu.

(1) Minh không biết gọi tên dịch vụ này thế nào. Nó là kiểu công ty dịch vụ sẽ cử người tới, lái xe của bạn thay cho bạn, đưa về tận nhà đó.

(2) おかえり trong tiếng Nhật, nghĩa là “chào mừng về nhà”

(3) 小百合 trong tiếng Nhật, nghĩa là “Tiểu Bách Hợp”

(4) Năm tài khóa của Nhật kết thúc vào tháng Ba, bắt đầu vào tháng Tư. Các công ty tổng kết năm và kết sổ vào khoảng thời gian này, sau đó là liên hoan, ăn mừng nếu công ty có thành tích tốt. Năm học của Nhật cũng giống vậy, tháng Ba tốt nghiệp, tháng Tư nhập học.

(5) Kansai nằm phía Tây nước Nhật, bao gồm các tỉnh: Mie, Nara, Wakayama, Kyoto, Osaka, Hyogo và Shiga. Hattori trong Conan quê ở Kansai này nha, nên đôi lúc được miêu tả là “nói trọ trẹ” đó

(6) Okinawa là hòn đảo nằm phía Nam nước Nhật, có phương ngữ đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hạ Tiểu Nhu khéo léo đã ngồi ở băng ghế sau từ đầu, Ân Đồng ngồi xuống cạnh ghế lái. Trước khi nắm rõ tình huống, Hạ Tiểu Nhu không bao giờ mạnh dạn, chỉ muốn dành thời gian quan sát. Hạ Tiểu Nhu nhìn cô gái rụt rè chào mình, lòng như có một hũ dấm chua. Ân Đồng vô cùng bình thường, nếu không muốn nói là có chút quê mùa. Trên người cô ấy mặc toàn hiệu bình dân, trang điểm nhẹ nhàng kiểu an toàn nhất, không theo đúng xu hướng mùa này. Gương mặt vóc dáng cũng không có gì đặc biệt, trời bây giờ đã ấm lên mà còn mặc áo choàng to che hết cả người. Ân Đồng mãi không quen với cái lạnh kiểu gió lùa ở Tokyo, vẫn trùm kín từ đầu đến chân.

Lạc Huân và Ân Đồng đóng vai chủ, để Hạ Tiểu Nhu làm khách chọn địa điểm. Cô chọn một nhà hàng Nhật ăn trưa nhã nhặn có phòng riêng. Kiểu nhà hàng truyền thống này chỉ có thể ngồi trên chiếu tatami, chân phải gấp ra sau, lưng thẳng đúng kiểu Nhật, ai không quen sẽ không thể ngồi suốt bữa ăn. Hạ Tiểu Nhu cô tình chọn nhà hàng này, cô có nửa dòng máu Nhật, lớn lên ở Nhật, dĩ nhiên đã quen ngồi kiểu này từ bé. Cô muốn xem Ân Đồng đối phó thế nào, cô gái Đài Loan này chắc chắn sẽ chật vật không ngồi được.

Thế nhưng ngoài dự đoán của Hạ Tiểu Nhu, lúc Ân Đồng đang loay hoay gấp chân lại, Lạc Huân đã lên tiếng “Em cứ ngồi tự nhiên đi, Tiểu Nhu không ngại đâu, em cứ coi nó như chị gái là được!” Ân Đồng ái ngại nhìn Hạ Tiểu Nhu đối diện chuẩn mực ngồi gấp chân, chưa dám đòi tư thế. Hạ Tiểu Nhu thấy Lạc Huân tự nguyện làm lá chắn, liền thuận theo anh “Ân tiểu thư cứ ngồi thoải mái. Tôi quen ngồi thế này nên không sao, cô không quen sẽ bị tê chân đó.”

“Anh đã bảo mà, Tiểu Nhu phóng khoáng không để bụng đâu”. Hạ Tiểu Nhu thấy trái tim như có ai bóp nghẹt. Phải, em phóng khoáng, nên có thể nhìn người mình yêu ân cần với cô gái khác mà không lên tiếng, đúng không Huân ca ca?

Ba người ăn được một lúc, Lạc Huân lên tiếng “Chuyện anh nói em hôm trước, Tiểu Nhu đã đồng ý giúp chúng ta tiếp tục đóng vai vị hôn phu của anh. Sau khi bà nội phẫu thuật xong, anh và cô ấy sẽ nói rõ với gia đình.”

“Đừng rồi, cô đừng lo, tôi với Huân ca ca là anh em bao nhiêu năm, chuyện nhỏ này có đáng gì chứ. Tôi sẽ nói tốt cô với bác trai bác gái. Hai bác rất thân thiện, cô lại đáng yêu thế này, tốt hơn tôi suốt ngày âm ỉ gắp mấy lần, sẽ không có việc gì đâu” Hạ Tiểu Nhu gắp một miếng củ cải muối, bình thường nhà hàng này luôn làm vừa miệng, hôm nay tại sao củ cải lại chưa thể này.

“Cám, cảm ơn Hạ tiểu thư. Sau này cô đừng gọi cô là tiểu thư này nọ nữa, cô lớn tuổi hơn tôi, gọi tôi Ân Đồng là được”. Ân Đồng cảm thấy vị hôn thê của Lạc Huân không tệ, rất dễ gần. Tính cô trước giờ lại đơn giản, dễ tin người, sau mấy câu liền bị Hạ Tiểu Nhu chinh phục.

“VẬY sau này cô cứ gọi tôi là Tiểu Nhu, đừng nói tôi chỉ lớn hơn cô một chút, sau này cô lại là chị dâu tôi nữa.” Hạ Tiểu Nhu cười lém lỉnh, cả chân cô đã tê rần. Bình thường cô ngồi kiêu này cả buổi cũng không sao, hôm nay lại không chống đỡ được, đau từ chân đến ngực.

“SẮP tới Evergreen có buổi tiệc liên hoan cuối năm thì phải, vẫn có truyền thống dẫn người yêu đi chứ hả Huân ca ca? Anh định dẫn Ân Đồng đi?” Evergreen luôn làm tiệc liên hoan muộn hơn các công ty khác. Không có cách khác, ngành khách sạn của bọn họ phải đợi tổ chức xong cho khách hàng mới tự tổng kết công ty của mình.

Ân Đồng biết chuyện của cô và Lạc Huân vẫn chưa thể công khai, liền đỡ lời “Lần này tôi không thể đi cùng anh ấy, phiền Tiểu Nhu đi hộ vậy!” Hạ Tiểu Nhu chính là muốn nghe câu nói này.

Lạc Huân áy náy nắm tay Ân Đồng “Anh nhất định sẽ nói rõ với bố mẹ, lần tiệc sau chắc chắn người đi cùng anh là em!”

Hạ Tiểu Nhu ăn bữa cơm này trong sự ghen tuông tràn lồng ngực. Người đàn ông đáng lẽ thuộc về cô, người cô yêu thương bao nhiêu năm luôn chăm chú nhìn người con gái khác, ân cần gấp hết hành trong bát cô ấy. Anh chỉ xem cô như em gái, chưa bao giờ quan tâm cô nghĩ gì. Trong mắt anh, cô là đứa em gái mạnh mẽ, không phải là bạn gái được ủng hộ trong ngực chiều chuộng thương yêu. Huân ca ca, anh phải là của em!

Tiệc tổng kết năm của Evergreen không diễn ra tại chính khách sạn mà được tổ chức tại nơi khác để nhân viên Evergreen có thể thoải mái một hôm. Sảnh tiệc lộng lẫy, đèn chùm pha lê chiếu sáng rực rỡ trên cao. Ai ai cũng hào hứng, lượng khách du lịch đến Nhật càng ngày càng tăng, doanh thu năm nay vô cùng tốt.

Mọi người đang trò chuyện thường thức rượu nhẹ, tiếng xôn xao dần im bớt. Ngoài cửa, tổng giám đốc khí thế ngất trời của bọn họ đang tiến vào sảnh, bên cạnh anh là vị hôn thê đẹp lộng lẫy. Hạ Tiểu Nhu luôn là một cô gái thông minh, biết cách làm mình nổi bật. Tối nay cô không chọn váy áo dạ tiệc như những cô gái khác, bởi lẽ những quản lý cấp cao của Evergreen cũng không phải hạng xoàng, hàng hiệu xa xỉ cũng vừa tầm tay bọn họ. Hạ Tiểu Nhu mặc một chiếc kimono.

Không phải người Nhật nào cũng có kimono trong nhà. Món trang phục cầu kỳ đắt tiền có thể tốn đến nửa năm lương của một người bình thường. Trong những dịp cần kimono như lễ trưởng thành hoặc lễ tốt nghiệp, người Nhật thường đi thuê, hoặc cả nhà có một bộ truyền từ đời bà, đến mẹ và con gái. Hơn thế nữa, người mặc không thể tự khoác kimono lên người mà đòi hỏi có sự trợ giúp của những người biết cách mặc. Vì lẽ đó, người sở hữu kimono không quá nhiều. Còn Hạ Tiểu Nhu là ai chứ, đừng nói chỉ là một bộ, hàng năm cô và mẹ đều may thêm kimono mới!

Cả sảnh đổ dồn vào cô gái đang khoác tay Lạc tổng. Áo kimono của cô ấy thêu chỉ vàng, đai quấn nhiều lớp phức tạp, nhìn sơ cũng biết là áo thượng hạng. Hạ Tiểu Nhu vấn tóc cao, cài vài món phụ kiện truyền thống, lộ ra gáy trắng nõn nà. Vì mặc kimono, cô chỉ có thể đi từng bước nhỏ, Lạc Huân cũng không vội, chậm chậm bước cùng cô.

Lạc Huân và Hạ Tiểu Nhu ngồi cùng bàn với chủ tịch Lạc thị, ông bà Lạc. Bà Lạc nhìn cô rực rỡ như phượng hoàng trên cành cao liền hài lòng, chỉ có phượng hoàng mới xứng với phượng hoàng. Hạ Tiểu Nhu quả là lựa chọn tốt. Trước khi bắt đầu bữa tiệc, ông Lạc và Lạc Huân lên phát biểu vài câu đơn giản, đại ý cảm ơn mọi cố gắng của nhân viên trong năm nay, mong muốn năm sau cùng mọi người làm tốt hơn, doanh thu cao hơn nữa.

Sau khi ăn, mọi người cùng ra sảnh khiêu vũ. Lạc Huân vẫn ở lại bàn cùng Hạ Tiểu Nhu, cô mặc kimono, không thể tham gia cùng mọi người. Trong mắt nhân viên, tổng giám đốc là người yêu chiều vị hôn phu của mình, biết cô ấy không tiện nên không cùng ai khác khiêu vũ. Nhưng Lạc Huân và Hạ Tiểu Nhu đều biết, người làm Lạc tổng không muốn đi với cô gái khác chính là Ân Đồng.

Lúc này, Ân Đồng đang ngồi cùng bàn với bộ phận tiếp tân, yên lặng ngắm sân khiêu vũ.

“Bạn trai của cô đâu?” Phương Nghị cầm một ly rượu tiến tới. Anh muốn nhân dịp này dò hỏi về tình hình yêu đương của Ân Đồng, tạo cơ hội cho mình.

“Tôi... tôi chưa có bạn trai”. Ân Đồng không hiểu sao mình không thể nói bạn trai mình bận không đến được. Từ nãy đến giờ cô mãi nhìn sang bàn của Lạc Huân, hai con người chơi mất vẫn ở cạnh nhau vô cùng xứng đôi, nhìn xuống bản thân mình mặc một chiếc váy bảo thủ nhàm chán, trời còn lạnh, cô không dám mặc hở hang. Chân không quen đi giày quá cao nên chọn một đôi vừa phải, trông càng nhỏ bé tẻ nhạt. Cô vẫn không có can đảm nói mình là bạn gái của con người trên cao kia.

“Không sao, tôi cũng không có bạn đi cùng, cô không ngại tôi ngồi ở đây chứ?” Phương Nghị mừng thầm, anh phải nắm chắc cơ hội này.

Hai người ngồi được một lúc thì các đồng nghiệp ngừng nhảy nghỉ một một lúc về đến bàn. Cả nhóm trò chuyện rôm rả

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy vị hôn thê của tổng giám đốc đó, hai người họ thật xứng đôi, không chê vào đâu được!”

“Cô mới vào làm nên chưa biết, tôi đã thấy cô ấy lúc trước rồi. Hồi trước khi đi du học, cô ấy đã xinh đẹp, hoạt bát lắm, đi học về lại càng nổi bật hơn. Bọn họ đúng là một đôi trời sinh. Các cô cũng mau đẹp mộng cầu rùa vàng đi, nhìn xem mình được bằng mấy phần Hạ tiểu thư.” Bộ phận tiếp tân toàn nữ, nói ra nói vào cũng xung quanh chuyện “cầu rùa vàng”.

“Dù gì nữa tổng giám đốc cũng là người yêu trong mộng của tôi, xem anh ấy tốt với vị hôn thê của mình chưa kia, không thèm nhảy với ai hết”

Ân Đồng càng nghe càng tủi thân, các cô ấy đều nói đúng, Hạ Tiểu Nhu mới xứng với Lạc Huân. Phương Nghị trước giờ vô cùng nhạy bén, quan sát người tí mỉ tinh tế, nhận được sự khác thường của Ân Đồng, anh đề nghị “Ân tiểu thư không khỏe à? Tôi đưa cô về nhé?” Thật ra tôi muốn nhảy một bản với cô hơn.

“Không, tôi không sao, chỉ thấy hơi lạnh” Ân Đồng sụt sịt mũi một chút.

Phuong Nghi lập tức cởi áo tây trang, khoác cho cô, lại đưa cô một túi ấm (1) “Đây, cho cô bảo bối của tôi. Nhờ nó mà mấy ngày đầu ở Nhật của tôi bớt đau khổ vì lạnh.”

Cô bối rối nhận lấy, người này cũng là cấp trên, lại là cấp trên trực tiếp, không thể chối từ. Ân Đồng thấy khó chịu trong lòng, không nhận được hỏi “Quản lý Phuong thấy Hạ tiểu thư thế nào?”

Cô ấy? Là cô gái đung bẻ đèn xe của người ta còn định bỏ chạy, nếu tôi không có ở đó thì cô ấy đã chẳng để lại tờ giấy liên lạc kia. Thế nhưng Phuong Nghi không thể nói ra thông tin khách hàng dưới bất kỳ hình thức nào, chỉ vô thưởng vô phạt nói một câu “Là một cô gái nhà giàu bình thường, sao cô lại hỏi vậy?”

Ân Đồng tự thấy mình lỗ lòi, có nói tiếp mọi chuyện cũng không đi đến đâu, cô không thể nói mình là bạn gái của Lạc Huân. “Không, chỉ là thấy mọi người bàn tán về cô ấy, thuận tiện hỏi anh một câu thôi”

Ân Đồng không có tâm tình ngồi lại, xin phép về sớm. Phuong Nghi thấy Ân Đồng đi cũng chạy theo, bảo đưa cô về tận nhà. Hai người ăn mặc thế này, Phuong Nghi không muốn để cô chen chúc tàu điện, liền gọi một chiếc taxi đưa cô về, Ân Đồng không từ chối được dưới sự quyết liệt của anh, đành đồng ý. Chuyến đi từ trung tâm đến nhà Ân Đồng không gần, nhưng Phuong quản lý có cơ hội ngàn vàng đời nào bỏ qua, tốn một ít tiền cũng đáng.

Khuya thật khuya, Lạc Huân mới về nhà Ân Đồng. Anh phải tiễn đến lượt khách cuối cùng, lại đưa Hạ Tiểu Nhu về nhà dưới ánh mắt của ông bà Lạc. Lạc Huân bước vào, cô gái của anh đang cuộn tròn trong chăn, quay lưng về phía cửa. Anh tắm rửa thật nhanh, chạy vào chăn rón rén ôm lấy Ân Đồng. Cô tựa người, dán mặt vào ngực anh.

“Xin lỗi, anh làm em thức.” Lạc Huân áy náy.

“Không, em không ngủ được.” Ân Đồng trong ngực anh lúng búng nói.

Anh xót xa “Khuya như thế này rồi còn chưa ngủ. Sao em không về nhà anh, tối rồi một mình em đi về xa như thế này nguy hiểm lắm”

“Từ khi nào Nhật Bản trở thành đất nước không an toàn vậy Lạc tổng? Anh yên tâm, em có đồng nghiệp đưa về. Và lại em muốn về nhà mình.” Để em cảm giác an tâm, không có anh em vẫn có thể tự lập.

“Đồng nghiệp? Nam hay nữ?”

Ân Đồng không nhận được nữa, òa lên khóc “Cả buổi tối anh ở với người ta, bây giờ còn hỏi em?”

Lạc Huân thấy trước ngực một mảng ước ẩm, lòng đau như cắt, ôm thật chặt cô, xoa đầu nói “Anh xin lỗi, thật lòng xin lỗi em, bảo bối của anh”

Cô nức nở “Tiểu Nhu xinh đẹp khéo léo biết bao nhiêu, bố mẹ anh lại vừa lòng cô ấy. Em căn bản không thể so sánh. Tại sao anh lại chọn em?”

Anh đau lòng, Ân Đồng vẫn chưa thể tin anh sao. “Anh đối với em ra sao, hẳn em biết rõ nhất. Anh lớn lên cùng Tiểu Nhu, nếu muốn yêu đã yêu cô ấy từ lâu rồi. Đúng, Tiểu Nhu rất giỏi, rất hoàn hảo nhưng đối với anh, cô ấy mãi mãi chỉ là em gái. Cô ấy mạnh mẽ, sắc sảo, không cần anh sủng trong lòng. Nhưng em thì khác, anh muốn bảo vệ em cả đời này, để em vô lo vô nghĩ dựa vào anh.”

“Em biết mình không nên ghen tị với cô ấy, Tiểu Nhu là cô gái tốt, lại giúp chúng ta như vậy,

nhưng em thấy khó chịu lắm. Ở đây, ở đây thật đau!” Ân Đồng kéo tay anh đặt lên ngực mình.

Lạc Huân hôn lên trán cô, hôn xuống mí mắt ngập nước lấy lòng, lại hôn lên bờ môi hé mở, trức trặc thể hiện tình cảm mãnh liệt của mình. Anh nói trong làn môi “Ân Đồng, hãy tin anh. Anh hứa với em sẽ giải quyết chuyện này sớm, giới thiệu em với bố mẹ. Ân Đồng, Ân Đồng ngoan của anh...”

Anh hôn xuống dưới, Ân Đồng chặn lại “Em mệt rồi, ngủ thôi. Chúc anh ngủ ngon!” Bọn họ vẫn chưa làm đến bước cuối cùng. Cô đã lún sâu vào tình yêu, đã vô tri vô thức dựa vào anh, để anh hướng dẫn bước đi trong cuộc đời này. Cô nên tin anh, phải không?

Phuong Nghi nằm trên giường, mắt vẫn mở thao láo. Giọng nói Ân Đồng thật êm tai, đáng yêu khiến người đối diện nảy lên cảm giác muốn chờ che, lại là một cô gái nhu mì tốt bụng. Cô ấy chưa có người yêu, anh có cơ hội, phải theo đuổi thật tốt!

Hạ Tiểu Nhu ngồi trên ghế sofa, tay cầm ly rượu. Tối nay vì giữ gìn hình tượng, cô không uống bao nhiêu, bây giờ thấy trong lòng thoải mái, muốn nhâm nhi một chút. Bữa tiệc hôm nay đã thành công khẳng định chỗ đứng của cô trong lòng toàn bộ nhân viên Lạc thị. Mọi người nên nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng và ngưỡng mộ ấy mới phải. Cô đã thắng Ân Đồng một bàn, bây giờ chỉ chờ cơ hội tiếp theo, từng bước từng bước giành lại Lạc Huân.

Đêm nay, là một đêm khó ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Đầu tháng Tư, hoa anh đào đã vào những ngày đẹp rực rỡ nhất, trên phố tràn ngập một màu hồng. Có ai mà không xao xuyến trước rừng cây anh đào bao bọc Hoàng cung của Nhật hoàng hay thuê một chiếc thuyền lá lướt trên dòng sông ngắm cánh anh đào bay trong gió chứ. Ngoài những lựa chọn truyền thống ra còn vô số địa điểm hiện đại như tháp Skytree hay mua sắm thỏa sức ở Shibuya và Ginza. Tokyo là một thành phố pha lẫn nét cổ kính và hiện đại, dịch vụ lại không có điểm chê, đáp ứng được tất cả nhu cầu của du khách khó tính nhất. Vì vậy, lúc này, lượng khách du lịch đến Nhật cũng cao đỉnh điểm, Evergreen đã được đặt kín phòng, không còn phòng trống. Bộ phận tiếp tân cũng đang cố gắng hoạt động hết công suất, qua được mùa hoa anh đào này sẽ dễ thở hơn.

Điện thoại nội bộ reng lên, Ân Đồng bắt máy, giọng nhỏ nhẹ “Xin chào! Đây là bộ phận tiếp tân của khách sạn Evergreen. Xin hỏi có thể giúp gì cho quý khách?”

“Phòng tắm của tôi không có nước nóng, rõ ràng sáng nay vẫn mở được bình thường.” Giọng khách nam cau kình.

“Xin lỗi quý khách về sự bất tiện! Xin quý khách đợi một lát, nhân viên của chúng tôi sẽ lên xem ngay”. Ân Đồng nhìn số phòng gọi đến, là phòng deluxe.

“Tôi không có thời gian, tôi sắp có hội nghị rất quan trọng. Tôi phải tắm ngay, tôi muốn được đổi phòng!” Người đàn ông bắt đầu hét kiên nhẫn, hét vào điện thoại.

Dù biết bây giờ không còn phòng trống cùng hạng, cô vẫn cẩn thận kiểm tra và xác thực với khách “Xin lỗi quý khách, chúng tôi hiện không còn phòng trống. Nếu quý khách không ngại, quý khách có thể cảm phiền dùng phòng tắm công cộng ở bể bơi tầng hai được không ạ?”

“Cô nói gì?” Người đàn ông thét lên như muốn nhảy vào điện thoại “Phòng tôi là phòng deluxe, cô bảo tôi đi tắm ở phòng tắm công cộng?”

Lại là một vị khách gần dờ. Ân Đồng nghe tiếng hét muốn xuyên thủng màn nhĩ liên trở nên chột vật luống cuống. Lúc này, Phương Nghị đi đến, cô nhìn anh cầu cứu. Ân Đồng nhấn nút “im lặng” trên điện thoại, tường thuật nhanh tình hình với quản lý Phương.

“Chỉ còn mỗi phòng suite còn trống, nhưng nếu bây giờ mở cửa cho khách vào tắm, tôi e rằng không hợp lệ...” Ân Đồng luôn muốn làm vừa lòng khách, nhưng cô cũng biết phải tuân thủ quy định. Vụ vé giảm giá lần trước nếu bị trừ lương, bất quá chỉ là một ngày lương, lần này nếu có chuyện gì xảy ra trong phòng suite, vài tháng lương của cô cũng bay mất.

“Cô làm đúng lắm, cho khách vào phòng suite đi.” Phương Nghị không chần chừ, ra luôn quyết định.

“Xin quý khách đợi một lát, sẽ có nhân viên chúng tôi hướng dẫn quý khách đến tắm ở phòng suite.” Ân Đồng mở lại điện thoại trả lời khách.

.

Hạ Tiểu Nhu luôn đến Bách Hợp chi nhánh Evergreen với hai mục đích. Một là cô muốn làm doanh thu của nó tốt hơn nữa cho Huân ca ca thấy. Bách Hợp ở đây dù kinh doanh tốt, nhưng cũng chưa bằng chi nhánh Phố Tàu ở Yokohama, cô muốn dồn sức vào nó. Hai là quan sát Ân Đồng nhiều hơn, tìm nhược điểm của cô ấy để lên kế hoạch tiếp theo. Hạ Tiểu Nhu vừa bước vào sảnh đã nghe nhân viên xôn xao chuyện về Ân Đồng, ngay cả nhân viên của Bách Hợp cũng biết. Cô tóm lấy một nhân viên, hỏi rõ ngọn ngành.

Thì ra trưa nay Ân Đồng, dưới sự đồng ý của quản lý Phương, đã cho khách từ phòng deluxe lên phòng suite tắm. Khách là một tên giàu xổi thô lỗ, thế nhưng sau khi tắm xong ở phòng suite liền lập tức đi ngay, không có ý xấu ở luôn. Sau đó liền tuyên bố phòng suite vô cùng thoải mái, thời gian tới sẽ dẫn gia đình bạn bè đến đây nghỉ ở phòng suite.

Chỉ là một tên khách giàu mới nổi, có gì hay ho. Hạ Tiểu Nhu nghĩ bụng khinh thường.

“Ân Đồng thật giỏi nha, ai cũng biết loại khách đó vô cùng khó chiều, luôn xem ta đây là trung tâm của thiên hạ, tiền mua được tất cả. Quản lý Phương cũng có quyết định thật táo bạo, không ngờ kết quả lại tốt đẹp.” Nhân viên của Bách Hợp cũng rồi rít khen Ân Đồng.

Hạ Tiểu Nhu một bụng tức tối, giải quyết một vị khách, cô cũng làm được! Tại sao ai cũng tán thưởng Ân Đồng, chỉ là con bé tiếp tân nhỏ nhoi tầm thường thôi. Cô quyết định ngồi ở Bách Hợp cả buổi, giống Ân Đồng tiếp khách hàng, xem ai giỏi hơn ai.

Phương Nghị có ca sáng, tan ca lúc xế lại thêm sùi cào Đài Loan. Đã lâu rồi anh không ăn món này, có chút nhớ cảm giác cắn miếng sùi cào, nước súp tràn ra thơm ngọt. Anh quyết định đi vào Bách Hợp, nhân viên biết anh là quản lý Phương của Evergreen liền mời anh vào, nhưng anh xua tay, cùng đứng xếp hàng với mọi người. Sau khi đợi chừng 15 phút, Phương Nghị có chỗ ngồi, gọi bốn năm lồng sùi cào và bánh bao từ từ thưởng thức.

“Làm phiền quý khách phải đợi, quản lý của chúng tôi đây ạ.” Cách Phương Nghị vài bàn là một cặp ông bà lão người Nhật. Hai ông bà tóc đã bạc phơ, ăn mặc đơn giản cùng nhau ăn sùi cào. Ông lão là người yêu cầu được gặp quản lý “Chúng tôi thấy có một sợi tóc trong lồng tre”

Người ra mặt là Hạ Tiểu Nhu, cô nói quản lý nhà hàng để cô giải quyết vụ việc này. Cô không thể thua Ân Đồng được! “Nhà hàng chúng tôi trước giờ

luôn làm ăn uy tín, không thể nào có sai sót như vậy”

“Vậy cô nói sợi tóc này ở đâu rơi xuống? Hay cô cho là chúng tôi bỏ vào để lừa tiền nhà hàng?”. Bà lão vẫn mỉm cười nhã nhặn.

“Tôi không có ý đó. Nhưng tôi đảm bảo hệ thống vệ sinh và nhà bếp của chúng tôi luôn đạt tiêu chuẩn, vật lạ không thể xâm nhập.” Hạ Tiểu Nhu cố gắng bảo vệ hình tượng của Bách Hợp, không thể thừa nhận chuyện này được, cũng không thể bồi thường bằng bữa ăn miễn phí.

“Xem ra quản lý của Bách Hợp không có thành ý giải quyết việc này. Chúng ta đi, tôi nghĩ có lẽ từ giờ về sau sẽ không dùng bữa ở đây được nữa!” Ông lão đứng dậy nói với vợ, hai người lập tức đứng lên thanh toán ra về.

Hạ Tiểu Nhu nhìn bữa ăn đang dở trên bàn, cô vẫn đứng như trời trồng. Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tại sao khách lại bỏ đi, cô chỉ không muốn doanh thu thâm hụt thôi mà? Tại sao Ân Đồng có thể được khen mà cô lại bị như vậy, ánh mắt nhân viên và quản lý xung quanh nhìn cô ái ngại. Cô vẫn thu đủ tiền cho bữa ăn này, vậy có được tính không?

Cô không hiểu! Cô không hiểu! Tại sao cô lại thua Ân Đồng, lại thua thảm hại trên mọi lĩnh vực. Cô nhìn sang góc cạnh cửa sổ, người đàn ông vẫn đang cầm cúi thưởng thức sủi cảo, lồng tre đã chồng một chồng cao, cô nhận ra đây là người ở bãi đậu xe. Ban này nghe nhân viên gọi người này là quản lý Phương, hẳn anh ấy là quản lý Phương đã chỉ điểm cho Ân Đồng.

Hạ Tiểu Nhu đi đến, không khách sáo kéo ghế ngồi xuống đối diện “Bữa ăn này của anh miễn phí! Anh nói cho tôi biết tại sao anh lại đồng ý cho khách sử dụng phòng suite. Còn nữa, cách làm của tôi có gì không đúng?”

Khách hàng ngang ngược Phương Nghị đã gặp nhiều, nhưng bà chủ đánh đá thì đây là lần đầu tiên. Với một người đàn ông luôn ăn nói chừng mực, hiểu ý người khác như anh, chẳng ai nỡ dùng thái độ hung hăng để đối xử. “Hạ tiểu thư, cô cho rằng bốn năm đại học, bao nhiêu năm lăn lộn đi làm của tôi chỉ có giá bằng một bữa sủi cảo sao.” Đây là Bách Hợp, không phải Evergreen, anh đã tan ca, cô không phải khách hàng của anh, anh không cần nhún nhường.

“Vậy làm thế nào anh mới chịu chỉ cho tôi?” Vẫn cao giọng đánh đá.

“Cô chỉ cần nói ‘làm ơn’”.

“Tôi không cần! Anh tưởng chỉ có mình anh biết thôi sao? Có bao nhiêu quản lý ở Bách Hợp, tôi hỏi từng người sẽ ra đáp án thôi.” Hạ Tiểu Nhu giận dữ, người đàn ông này tưởng mình là ai, chưa có ai dám từ chối cô.

“Vậy thì tùy cô. Tôi nghĩ trên đời này không có ai hiểu rõ quyết định của tôi hơn chính bản thân tôi, và nhân viên của cô thì không dám nói sự thật rằng cô sai ở đâu cho bà chủ hung dữ như thế này đâu!” Phương Nghị vẫn bình thản cắn một miếng sủi cảo, ừm tuy bà chủ có ngang ngược nhưng nhân tố này thật xuất sắc.

Hạ Tiểu Nhu cắn môi, trong cuộc đời hơn 20 năm của cô, đây là lần đầu tiên cô phải xin xỏ người khác. Cô muốn biết rõ ngọn ngành, muốn biết tại sao mình thua trước Ân Đồng. Người hiểu thấu như cô không thể thua mà không biết nguyên nhân. “Làm... làm ơn”, Hạ Tiểu Nhu lí nhí trong miệng, thật mất mặt mà!

Phương Nghị cười cười “Thứ cho tôi nói thẳng, thật ồng phí bao năm đi làm và hai năm du học ở Thụy Sĩ của cô. Chưa kể cô còn ở Nhật từ nhỏ đến lớn. Ở cả hai đất nước nổi tiếng về nhà hàng khách sạn dịch vụ mà cô không học được điều căn bản nhất, đó là khách hàng là thượng đế.”

“Nhưng rõ ràng ông khách của Evergreen lý sự cùn mà. Ai đòi lại đòi sử dụng phòng suite trong khi mình chỉ trả tiền phòng deluxe, ông ấy phải biết phòng suite mắc gấp đôi chứ! Ân Đồng cũng dám để khách dùng, thật hồ đồ!”

“Điều quan trọng thứ nhất, khách hàng là thượng đế. Điều quan trọng thứ hai, người làm dịch vụ phải đặt mình vào vị trí của khách hàng để suy nghĩ. Những gì cô vừa nói là đứng trên quan điểm của chúng ta, đúng là không thể chấp nhận được. Nhưng nếu cô là khách hàng, cô có chịu dùng nhà tắm công cộng của bể bơi trong khi mình bỏ tiền ra ở phòng deluxe không?”

“Cũng là các anh gặp may thôi, nếu như ông khách đó giờ trò, chiếm luôn phòng suite thì sao?” Cô vẫn chưa cam tâm.

“Thật ra khi vị khách ấy dùng phòng suite, tôi đã cho nhân viên dọn dẹp kín đáo canh ở bên ngoài, ông ấy chỉ có thể tắm, không thể lợi dụng ở quá lâu. Đúng là chúng tôi gặp may, làm ngành này, không phải khách nào cũng tử tế, có những khách rất quá đáng. Nhưng nếu cô biết cách đối phó từng loại người khác nhau, chuẩn bị phương án dự phòng đầy đủ, vận may sẽ đến nhiều hơn.” Phương Nghị nhàn nhã lý giải.

Hạ Tiểu Nhu trước giờ học kinh doanh, chỉ biết lập chiến lược thu tiền, làm sao tăng lợi nhuận, không hề chú ý đến những điểm nhỏ này. “Còn việc hai ông bà kia thì sao? Tôi có gì thua Ân Đồng?”

“Cô đã mắc sai lầm ngay từ câu nói đầu tiên. Câu đầu tiên cần nói trong trường hợp này chính là câu xin lỗi, không phải câu biện minh. Dù là tóc của cô hay của khách, chuyện xảy ra ở cửa hàng cô, cô phải hạ mình nói xin lỗi trước.” Phương Nghị gọi thêm vài lồng sủi cảo và đĩa cái xào, anh biết cô gái này sẽ truy mình tường tận cho đến tận giờ ăn tối.

Hạ Tiểu Nhu vẫn không cam tâm “Nhưng nếu như hai ông bà ấy bày trò lừa đảo thì sao, cũng có nhiều trường hợp này rồi mà. Và lại tôi luôn tin nhà hàng tôi làm ăn sạch sẽ. Nếu tôi xin lỗi chẳng phải hạ thấp uy tín nhà hàng sao? Thời buổi này chuyện gì người ta cũng đem lên mạng xã hội, nếu tôi thừa nhận, chuyện này sẽ lan ra không kiểm soát được”

Cô nôn nóng muốn biết quá nhiều thứ, Phương Nghị phải sắp xếp lời giải thích của mình cho hợp lý “Thứ nhất, cô nhầm mắt, bình tĩnh nghĩ lại cho tôi đáng về hai ông bà đó thế nào. Điều quan trọng là, mô tả cho tôi sợi tóc trong lồng tre.”

Hạ Tiểu Nhu không phải là Phương Nghị, không có óc quan sát tỉ mỉ, thu hết đặc điểm của người đối diện trong thời gian ngắn. “Tôi không nhớ được”.

Phương Nghị thờ dãi, cô không thể làm người phục vụ khách hàng ở tiền tuyến được. “Để tôi nói cho cô biết. Hai ông bà cụ lúc này là người Nhật, hai cụ đã trên 80 tuổi, tóc bạc phơ, diu nhau đi chậm rãi. Họ mặc quần áo, dùng phụ kiện đơn giản, nhưng lịch sự tinh tế, tuyệt đối không phải là người không có tiền.”

“Như vậy chứng tỏ điều gì?” Hạ Tiểu Nhu gấp gáp, rất muốn biết kết quả.

“Hai cụ không thiếu tiền, không cần làm trò ăn vạ vòi tiền nhà hàng của cô. Hai cụ đã lớn tuổi, không dùng mạng xã hội rêu rao, lấy danh tiếng. Tiếc là cô không nhớ được đặc điểm sợi tóc. Tóc hai cụ đã bạc trắng, nếu sợi tóc kia màu đen, hẳn cô đã có manh mối quan trọng.” Phương Nghị trong vài câu đã dần xóa màn sương mù bao phủ Hạ Tiểu Nhu.

“Thứ hai, không phải người Nhật các cô luôn chú trọng lễ nghĩa sao. Ông bà lão là người xưa coi trọng lời ăn tiếng nói, tôi nghĩ họ chỉ muốn nghe lời xin lỗi của cô, sẽ không chấp nhận đâu. Thái độ của họ ban đầu rõ ràng rất dễ chịu, muốn một sự hợp tác chân thành từ phía quản lý. Chỉ cần cô xin lỗi, nhận trách nhiệm về mình, họ sẽ vui lòng bỏ qua, tiếp tục ủng hộ Bách Hợp.” Cái xào được bung lên, xanh giòn thơm ngon, nhìn đã muốn ăn. Thật tiếc, quán ăn ngon như thế này, hôm nay lại gặp phải bà chủ cư xử kém tệ.

Nghe Phương Nghị phân tích tỉ mỉ, Hạ Tiểu Nhu mới thấy rõ thiếu sót của mình. Bình thường cô không phải người hồ đồ như vậy, cô vẫn luôn đối xử lễ phép với bậc tiền bối. Thế nhưng con giận, sự ganh tị trong lòng lấn át, che mờ mắt cô. Cô phải cố gắng hơn nữa, phục thù lần thua đau đớn này.

“Ban này là giờ xế, chỉ có các ông bà cụ rảnh rỗi đi ăn thôi, và lại hai vị khách kia cũng nhẹ nhàng, không làm kinh động các bàn khác. Cô đừng lo, chuyện lần này tôi nghĩ không bị lan truyền đâu. Việc cô nên làm bây giờ là xem kĩ ai tiếp xúc với lòng sùi cáo kia, sợi tóc lọt vào ở giai đoạn nào.” Phương Nghị tỏ ra là một người có nghĩa khí, ăn bữa sùi cáo no nê của Hạ Tiểu Nhu, anh cũng nên giúp cho trót.

Hạ Tiểu Nhu cũng lịch sự cảm ơn anh, cô mãi suy nghĩ về việc giải quyết hậu quả nên đứng lên đi vào trong. Phương Nghị nhìn theo bóng lưng cô, chau mày. Trong lúc trò chuyện, anh để ý Hạ Tiểu Nhu hai lần nhắc tới Ân Đồng bằng thái độ khó chịu. Đáng lẽ hai cô gái này không có quan hệ gì mới phải, một người là nhân viên tiếp tân nhỏ của Evergreen, một người là vị hôn thê của tổng giám đốc trên trời cao, lại làm việc ở Bách Hợp. Tại sao Hạ Tiểu Nhu lại đề cập đến Ân Đồng, lại tỏ vẻ đố kỵ, không cam lòng?

Xét về lý, Ân Đồng và Hạ Tiểu Nhu không có xung đột lợi ích gì. Hai công ty hợp tác tốt đẹp, hai bộ phận không liên quan gì đến nhau. Thế giới của hai cô gái cũng hoàn toàn khác biệt, một tầng lớp bình thường giản dị, một mắt nhìn lên cao sống trong nhung lụa vương giả. Phương Nghị nghĩ mãi không ra điểm chung của hai người, anh bỗng dưng nhớ đến đáng về kỉ lệ của Ân Đồng trong buổi tiệc liên hoan cuối năm, cô hỏi anh nghĩ thế nào về Hạ Tiểu Nhu. Hôm ấy Hạ Tiểu Nhu rạng rỡ sánh đôi với Lạc tổng, cả công ty khen ngợi ngưỡng mộ. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là tổng giám đốc?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ánh nắng tràn vào nhà, Ân Đồng hấp háy mở mắt, hôm nay cô có ca khuya, đến tối mới phải đi làm nên không cần gấp. Bây giờ trời đã ấm hẳn, cô không còn phải khổ sở chịu lạnh nữa. Lạc Huân đã đi làm. Anh không muốn cô làm ca khuya, không thể gặp cô thật khó chịu. Nhưng Ân Đồng không muốn anh dùng quyền của mình can thiệp vào lịch trực của cô, không có cách nào khác chỉ đeo dính Ân Đồng đòi bồi thường sau.

Cô ngồi trên bàn ăn sáng bằng bánh mì để sẵn trong tủ, rót một cốc sữa. Người Nhật không có thói quen ăn sáng như người Đài Loan, cô phải tập làm quen. Bỗng dưng thấy có tin nhắn, cô mở ra xem, là Hạ Tiểu Nhu. Từ sau buổi tiệc, thỉnh thoảng cô vẫn gặp Hạ Tiểu Nhu ở Bách Hợp hoặc Evergreen, hai người chỉ nhìn nhau gật đầu chào, không dừng lại nói chuyện lâu. Thật khó lý giải cho đồng nghiệp quan hệ giữa cô và vị hôn thê của tổng giám đốc.

Hạ Tiểu Nhu hẹn cô ăn cơm trưa. Cũng có chuyện cần thỉnh giáo cô ấy, Ân Đồng chọn một cái áo trắng tay lỡ, quần ống rộng màu nâu, mang giày thể thao thoải mái đi đến điểm hẹn. Không có Lạc Huân đi theo, hai cô gái hẹn nhau ở quán cà phê có món cơm trứng cuộn (1) nổi tiếng. Lúc Ân Đồng đến nơi, Hạ Tiểu Nhu đã ngồi ở đó. Cô ấy mặc váy áo công sở ôm sát, đeo dây chuyền mặt kim cương lấp lánh tinh xảo.

“Ân Đồng, dạo gần đây tôi bắt đầu đi làm lại, bận làm quen với công việc nên chưa mời cô đi ăn nói tiếng xin lỗi được. Chuyện bữa tiệc lần trước thật ngại quá, đi cùng với Huân ca ca...” Hạ Tiểu Nhu lộ vẻ áy náy.

Ân Đồng cảm thấy ngại, liền lắc đầu “Không đâu, cô giúp chúng tôi như vậy, tôi phải cảm ơn cô mới đúng”

“Phải rồi, sắp tới là sinh nhật của bác gái, lại mừng bà nội Huân ca ca phẫu thuật thành công, anh ấy đã nói với cô chưa?” Hạ Tiểu Nhu nhấp một ngụm trà.

Ân Đồng gật đầu “Anh ấy nói sẽ dẫn tôi đến. Tôi đang muốn nhờ cô chỉ giáo đây. Không biết mẹ và bà của anh ấy thích gì? Tôi muốn mua món quà ra

mất tốt một chút. Hồi Lạc Huân thì anh ấy không chịu nói, bảo chỉ cần tấm lòng là được.”

Hạ Tiểu Nhu thấy thời cơ đã đến, liền nói “Bà anh ấy vừa mới khỏe lại, tôi nghĩ không nên mua đồ ăn hay thực phẩm chức năng. Bệnh bao tử phải kiêng cử nhiều thứ, chúng ta lại không biết rõ, tốt nhất là tránh. Cô mua bó hoa là an toàn nhất. Còn về bác gái, bác ấy thích sưu tập phụ kiện mới nhất của miumiu, kim cài áo chẳng hạn...”

Ân Đồng nghe lời khuyên tận tình của Hạ Tiểu Nhu, cẩn thận ghi chép. Món quà ra mắt này không thể tiết kiệm được. Người có kinh nghiệm như Hạ Tiểu Nhu quen với nhà họ Lạc hai mươi mấy năm, nghe lời cô ấy là chắc chắn nhất.

“Có cần phải chú ý gì không? Tôi rất lo mình không thể làm tốt. Cô biết đấy, tôi chưa từng gặp gia đình thượng lưu bao giờ” Ân Đồng ngượng ngùng, tay cầm muỗng chậm lại.

“Không cần đâu. Nhà họ Lạc đối với tôi rất tốt, cô lại nhỏ nhẹ đáng yêu, họ chắc chắn sẽ thích cô. Với lại có Huân ca ca ở cạnh bên, cô còn sợ gì nữa. Tôi cũng sẽ nói tốt cho cô” Hạ Tiểu Nhu vỗ vỗ Ân Đồng.

“Cảm ơn cô rất nhiều. Cũng nhờ có cô chỉ cho tôi, thật tình tôi không biết phải mua gì cả.” Ân Đồng nhìn cô gái đối diện với ánh mắt biết ơn. Cô luôn lo lắng đủ thứ, có Hạ Tiểu Nhu giúp đỡ thật tốt.

.

Nhà lớn của họ Lạc không ở trung tâm Tokyo bởi bà nội Lạc Huân không thích ồn ào. Ân Đồng xuống xe, cô ngỡ ngàng trước căn nhà hai tầng đồ sộ nằm giữa khu vườn rộng lớn. Vườn kiểu Nhật được chăm sóc tỉ mỉ, lại có nhiều cây tùng lớn tuổi, không biết bằng giá bao nhiêu căn nhà cộng lại.

Hôm nay Ân Đồng chọn một bộ váy nhã nhặn, không hở hang. Lạc Huân cảm thấy rất vừa mắt. Anh nắm tay Ân Đồng tiến vào, cả nhà nhìn anh ngạc nhiên “Bố mẹ, con có chuyện muốn nói với mọi người. Đây là bạn gái của con, tên Ân Đồng. Con với Tiểu Nhu chỉ là anh em, không thể tiến xa hơn được”

“Chào Lạc tiên sinh, Lạc phu nhân!” Ân Đồng cung kính, không dám gọi bác trai bác gái thân mật.

Bà Lạc sững sờ, quay sang Hạ Tiểu Nhu ngồi bên cạnh “Chuyện này có thật không? Sao lại như vậy? Cháu nói cho bác biết đi Tiểu Nhu, bác sẽ ủng hộ cháu tuyệt đối.”

Hạ Tiểu Nhu cười “Thật đó! Xin lỗi hai bác, cháu chỉ xem Huân ca ca như anh trai, không có tình cảm nam nữ gì hết. Ân Đồng là một cô gái tốt, cháu rất thích cô ấy, chắc chắn bác cũng sẽ thích thôi.”

Ông Lạc vẫn chưa lên tiếng. Bà Lạc ra vẻ không vui “Ra là cháu đã biết trước chuyện này, tại sao lại giấu hai bác? Bố mẹ cháu có biết không? Hôn sự bao nhiêu năm nay giữa hai nhà chúng ta làm sao nói bỏ là bỏ được!”

“Lúc đó bà nội sắp phẫu thuật, con không muốn làm kinh động đến bà. Bây giờ mọi chuyện đã ổn, con muốn giới thiệu Ân Đồng với cả nhà. Chuyện hôn sự hủy bỏ không liên quan gì đến việc kinh doanh hết, chuyện hợp tác vẫn rất tốt. Con và Tiểu Nhu vẫn là anh em, tình cảm hai nhà vẫn như xưa không thay đổi.” Lạc Huân cương quyết.

“Phải đó bác gái, cháu và Huân ca ca không kết hôn được đâu, sát khí của anh ấy sẽ át chết cháu mất!” Hạ Tiểu Nhu vui vẻ cười.

Ông bà Lạc bị bất ngờ, tuy nhất thời không chấp nhận được, nhưng không muốn làm hỏng ngày vui nên ậm ừ cho qua, sẽ tính với bọn trẻ sau. Bà nội Lạc Huân đã được diu ra, bà chưa khỏe hẳn, chỉ ngồi được một lúc.

“Bà nội, cháu dẫn bạn gái đến cho bà xem đây!” Lạc Huân kéo Ân Đồng về phía bà.

“Bà, cháu mong bà mau chóng bình phục” Ân Đồng đặt lẵng hoa vào tay bà. Cô đã hỏi kỹ cửa hàng hoa, đây là những loại hoa thích hợp đi thăm bệnh, mang ý nghĩ chúc bình an.

“Tiểu Nhu đâu?” Bà nội đã lớn tuổi, chỉ nhớ mỗi Hạ Tiểu Nhu.

“Cháu đây! Bà, bà xem Ân Đồng có dễ thương dịu dàng không, chẳng bù với cháu lúc nào cũng nháo đủ thứ. Sau này Ân Đồng là bạn gái của Huân ca ca rồi bà đừng nhảm nữa nhé.” Hạ Tiểu Nhu biết bà đã lẩn nhiều, nhớ nhớ quên quên, không thể tiếp nhận một người mới.

“Ừ ừ, Tiểu Nhu là bạn gái của A Huân.” Bà nội cười móm mém.

Lạc Huân sợ Ân Đồng buồn, nắm lấy tay cô. Ân Đồng hiểu người già, bà đã đến tuổi không nhớ được thông tin mới, chỉ nhớ những chuyện xưa cách đây thật lâu. Cô dĩ nhiên không chấp nhất.

Lẵng hoa phía bà nội xem ra an toàn, không có rắc rối gì. Đi được nửa chặng đường, Ân Đồng thở nhẹ một hơi. Cũng may có Hạ Tiểu Nhu khéo léo, biết cô không thể mua món đắt tiền, chỉ gợi ý những món vừa tầm tay. Lạc Huân lại nắm tay cô về chỗ ông bà Lạc “Chúc mừng sinh nhật mẹ!” Người kiệu lời như Lạc Huân chỉ nói được đến đây.

Ân Đồng cầm món quà bằng hai tay đưa tới “Lạc phu nhân, cháu chúc bác luôn mạnh khỏe, bình an. Có chút quà mọn, mong bác nhận lấy”

Bà Lạc không biểu lộ cảm xúc gì, cũng vươn tay nhận quà. Hôm quà nhỏ được gói tinh xảo đẹp mắt. Bà mở ra, là một chiếc cài áo hình hoa hải đường.

Mọi người xung quanh ngừng thở, Lạc Huân vốn luôn bình tĩnh cũng phải giật mình. Bà Hạ tái mặt, lên giọng mỉa mai “Ân tiểu thư, tôi không có phúc nhận món quà này của cô, phiền cô mang về cho!”

Lúc này còn sớm, xung quanh cũng chưa có mấy khách tới. Ân Đồng rơi vào tình huống này, sợ đến tim muốn ngừng đập, hốc mắt nóng lên, chực khóc. Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ lắp bắp “Cháu, cháu xin lỗi...”

Lạc Huân hiểu rõ tính cô, ôm vai Ân Đồng, nói đỡ “Mẹ, không phải lỗi của Ân Đồng. Cô ấy đã cố tình mua kim cài áo mẹ thích. Là con không xem trước, Ân Đồng không biết, là lỗi của con!”

Bà Lạc cao giọng “Không biết? Bây giờ con định nói cho nó biết luôn nỗi nhục của bà ngoại con chứ gì?” Nguồn gốc của chuyện này phải kể đến vài chục năm trước ở Đài Loan, ông ngoại của Lạc Huân có đi công tác ở Cao Hùng một thời gian. Bà ngoại ở nhà chăm mẹ cô, sau có người phụ nữ đến công khai là tình nhân bên ngoài của ông ngoại, hắt hăm đòi tranh giành. Bà ngoại Lạc Huân u uất đến trầm cảm, tốn biết bao nhiêu thời gian chữa trị. Sau này mọi chuyện cũng ổn, ông ngoại chấm dứt với người đàn bà kia. Nhưng bà Lạc không bao giờ quên, người tình của cha bà thích hoa hải đường. Người trong nhà ai cũng biết chuyện, tránh trước mặt bà Lạc nhắc đến hay mua đồ vật có hình dạng loài hoa này.

“Cô ấy không biết mẹ cũng trách, con muốn nói cho cô ấy rõ để không lần sau chú ý thì mẹ không chịu, rốt cuộc mẹ muốn thế nào?” Lạc Huân xót xa nhìn Ân Đồng, anh cũng không muốn cãi nhau với mẹ, nhưng quả thật mẹ anh không nói lý.

“Muốn thế nào? Là mẹ hỏi con muốn thế nào thì đúng hơn! Tiểu Nhu xinh đẹp hoàn mỹ như vậy có gì mà con không vừa lòng? Con bé lại hiểu tính mẹ, nó tặng mẹ túi thơm hoa anh đào mới nhất của năm nay, tự tay nó ép khô” Bà Lạc sờ túi thơm vừa được tặng đã treo ngay vào giỏ xách “Tại sao con lại chọn con bé không môn đăng hộ đối thế này!”

Những lời xúc phạm Ân Đồng đã vượt quá sự chịu đựng của Lạc Huân, anh kéo tay Ân Đồng đi, buông một câu “Nếu mẹ thích Tiểu Nhu, mẹ tự đi mà cưới cô ấy!”

Ân Đồng bị anh kéo đi, chỉ biết cố gắng quay người lại liên tục xin lỗi ông bà Hạ. Bà Hạ ngồi phịch xuống ghế, lần đầu tiên đứa con của bà trở nên ngổ ngược thế này, vì một cô gái mà cãi lại bà.

Hạ Tiểu Nhu ngồi trong góc xem kịch hay, khóe môi cong lên một nụ cười.

.

Ân Đồng uể oải vào phòng nghỉ chung, cô vặn khóa bình nước kê ly vào, nhưng mãi suy nghĩ miên man làm nước tràn ra cũng không để ý. Phương Nghi đi vào, thấy một màn trên liền chau mày “Ân tiểu thư, nước tràn ra ngoài rồi!”

“Xin lỗi, xin lỗi quản lý Phương. Cô hoàn hồn, lật đặt khóa vòi, tìm khăn lau vũng nước dưới đất.”

“Là cấp trên của cô, tôi phải nói, mấy hôm nay cô kì lạ lắm, không để tâm vào công việc. Cô đưa nhầm chìa khóa phòng cho khách, còn hướng dẫn khách đi ngược hướng tàu khiến khách suýt nữa thì trễ giờ bay, chúng ta phải điều xe đưa đi. Cô có chuyện cá nhân thì làm ơn giải quyết ổn thỏa, đừng để ảnh hưởng đến công việc!” Là quản lý của Ân Đồng, Phương Nghi phải cứng rắn với cô, không thể để uy tín của Evergreen bị ảnh hưởng vì những chuyện không đáng như vậy.

Ân Đồng ủ rũ “Xin lỗi quản lý Phương, tôi sẽ cố gắng tập trung”

Phương Nghi nhẹ giọng “Còn bây giờ là tôi quan tâm cô với tư cách bạn bè, cô có chuyện buồn sao? Trong công việc chắc là không rồi, là chuyện riêng? Cô có muốn xin nghỉ vài ngày không, tôi có thể sắp xếp cho cô.”

Ân Đồng lắc đầu “Không cần đâu.” Qua mùa hoa anh đào rồi nhưng khách vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, mùa xuân quả là thích hợp để du lịch. Ân Đồng không thể nghỉ việc, nếu không các đồng nghiệp khác sẽ rất vất vả. Thêm cả đại boss ở nhà cô, chuyện hai người đang căng thẳng, biết cô nghỉ việc ở nhà anh lại càng cuống quýt hơn, cô không muốn.

Từ sau chuyện đó, Lạc Huân vẫn luôn bên cô an ủi, làm bờ vai cho cô bạn gái mót ướm khóc thỏa thích. Anh hứa sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, cô không cần ra mặt. Ân Đồng thấy anh luôn ở với mình cũng ngại, bảo Lạc Huân cũng nên về xoa dịu bà Lạc, mẹ anh ấy cũng có lý của bà. Về phần Hạ Tiểu Nhu, ngay sau đó đã điện thoại xin lỗi Ân Đồng, bảo cô ấy thật sự không biết. Ân Đồng biết là lỗi của mình không tìm hiểu kỹ, liền xua tay nói không có việc gì.

“Nếu cô không ngại, cô có thể nói với tôi. Có thể tôi không giúp được gì, nhưng nói ra sẽ dễ chịu hơn. Chúng ta là bạn bè mà phải không!” Phương Nghi nhìn Ân Đồng thế này cũng đau lòng, anh muốn thử từng bước từng bước tiến tới.

Ân Đồng vẫn luôn giấu kín chuyện này, chưa chia sẻ với ai. Bạn thân của cô thời đại học chủ yếu đi làm ở nơi khác, đồng nghiệp ở bộ phận tiếp tân càng không dám nói bởi cô không tin được miệng của các cô ấy. Bây giờ cô cần một lời khuyên của người ngoài cuộc, khách quan và chuyên nghiệp. Xem ra Phương Nghi là lựa chọn tốt. Quan hệ hai người xưa nay vẫn tốt, anh lại giúp đỡ cô nhiều trong công việc, quản lý Phương luôn kín miệng, xử lý mọi việc vô cùng ổn thỏa, hẳn có thể nghe đáp án từ anh ấy.

Ân Đồng từ từ kể cho Phương Nghi câu chuyện của mình, cô chỉ nói đơn giản mình là bạn gái của Lạc Huân, hai người nhờ vị hôn thê Hạ Tiểu Nhu đóng kịch và chuyện xảy ra ở bữa tiệc sinh nhật. Phương Nghi nghe cô kể, trước hết không có biểu hiện gì. Ân Đồng nghĩ, nghe toàn chuyện động trời vậy mà

mặt vẫn không đổi sắc, không để người ta thăm dò, quả nhiên là quản lý Phuong.

(1) Minh không biết gọi nó là com trứng cuộn, trứng cuộn com hay com cuộn trứng nhưng mà nó là món omurice này đây ạ:

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8

Phuong Nghi chưa có động tĩnh là vì anh bận suy nghĩ. Ân Đồng đã có người yêu, lại còn ra mất bố mẹ! Anh đau lòng nhìn người con gái mình chưa kịp theo đuổi, cô ấy tốt đẹp đến thế kia. Phuong Nghi giấu chặt cảm giác buồn vì thất tình, tập trung nghiên cứu chuyện Ân Đồng vừa kể. Trong chuyện này, anh đánh giá Lạc Huân quá tự tin và gấp gáp, Ân Đồng quá ngây thơ và Hạ Tiểu Nhu quá thủ đoạn.

Lạc Huân là tổng giám đốc Evergreen, quyền lực nắm trong tay, luôn điều khiển mọi việc theo ý mình. Lạc Huân tin tưởng nếu anh đưa Ân Đồng về ra mắt bố mẹ, ông bà Lạc sẽ đồng ý, cho dù hai người không đồng ý anh cũng sẽ mặc kệ, tiếp tục qua lại với Ân Đồng. Thế nhưng anh chỉ muốn có kết quả nhanh chóng, chưa đủ tỉnh táo để nghĩ đến cảm giác của Ân Đồng. Cô ấy sẽ mãi mãi không thoải mái nếu không có sự ủng hộ của ông bà Lạc. Nếu Phuong Nghi là Lạc Huân, Phuong Nghi sẽ làm hai việc. Thứ nhất, chuẩn bị tốt tâm lý cho ông bà Lạc từ trước đó, không để đến buổi sinh nhật mới làm ông bà Lạc rơi vào tình huống bị động, sinh ra cảm giác chán ghét với Ân Đồng. Thứ hai, đi mua quà cùng Ân Đồng, không thể giao cô ấy cho Hạ Tiểu Nhu. Lạc tổng trước giờ làm việc luôn có sự táo bạo và đột phá, lần này lại quá nôn nóng mà mắc sai lầm.

Ân Đồng vẫn luôn dễ tin người và ngây thơ như vậy, cô ấy căn bản không đề phòng người xung quanh. Ất hẳn cho đến giờ Ân Đồng luôn nghĩ người làm sai là mình, không phải vị hôn thê “tốt bụng” của bạn trai.

Hạ Tiểu Nhu quả có tính toán kỹ lưỡng, diễn một vai hiền hậu tốt bụng đạt như vậy, lấy thiện cảm từ cả hai phía. Từ chuyện lần trước ở Bách Hợp, Phuong Nghi đã cảnh giác Hạ Tiểu Nhu. Vị tiểu thư này không chỉ hiểu thắng và kiêu ngạo mà còn lòng dạ âm hiểm. Có đánh chết anh cũng không tin Hạ Tiểu Nhu không biết mấu chốt nhất của miumiu mùa này là hoa hải đường!

Tuy nhiên đây chỉ là suy nghĩ và giả thiết của Phuong Nghi, anh đang lựa chọn lời an ủi Ân Đồng. Không thể nói bạn trai cô quá nôn nóng, cô quá ngờ nghệch và Hạ Tiểu Nhu quá giả tạo được. Phuong Nghi biết tính tự ti của Ân Đồng, càng nói cô ấy không có lỗi như cách của Lạc Huân sẽ càng làm cô ấy ái ngại, chỉ bằng cho cô ấy một phạm một lỗi nhỏ, Ân Đồng sẽ thấy dễ chịu hơn. “Trong chuyện này lỗi của cô là sơ suất không tìm hiểu rõ ràng, nhưng không biết thì không có tội. Cô chỉ cần tỏ thành ý, tìm hiểu bố mẹ anh ấy thật nhiều, lần sau nắm chắc phần thắng. Có bài học lần này làm kinh nghiệm, tôi tin cô sẽ thành công”

“Thật sao? Tôi không có niềm tin vào bản thân mình, không dám tin mình xứng với anh ấy, càng không dám tin bố mẹ anh ấy sẽ chấp nhận tôi.” Lạc Huân luôn nói cô là người anh chọn, nhưng còn bố mẹ anh ấy thì sao?

Rắn rết như Hạ Tiểu Nhu còn lấy được lòng bà Lạc, hàng thật giá thật như cô sợ gì! Đương nhiên anh không dám nói thẳng, chỉ ản ý bảo “Ông bà Lạc sống trên đời mấy chục năm, quản lý cả đế chế Lạc thị, ăn muối còn nhiều hơn chúng ta ăn cơm, từ từ rồi họ sẽ nhận ra ai là người tốt ai là người xấu thôi. Cô phải tự tin lên, nghiên cứu thông tin khách hàng kỹ lưỡng, đối xử chân thành, lấy sự hài lòng của khách làm mục tiêu. Đây chẳng phải là điều cô làm hàng ngày sao, còn sợ gì nữa?”

“Nhưng khách hàng lần này yêu cầu quá cao!” Ân Đồng do dự.

“Môn đăng hộ đối không phải là tất cả, hơn nữa cô có sự ủng hộ tuyệt đối từ Lạc tổng. Có “nguồn nhân lực, vật lực, tài lực” hùng mạnh như vậy, cô thắng một nửa rồi. Khách hàng ngang ngược vô lý cô còn giải quyết được, tôi tin ông bà Lạc là người nói lý, sẽ không quá khó đâu.”

“Cám ơn anh, quản lý Phuong. Máy ngày nay tôi thật không nghĩ ra cách, có anh chỉ dẫn liền sáng tỏ ra nhiều!” Ân Đồng cười nhẹ nhõm.

Phuong Nghi cũng cười “Vì tôi là người ngoài cuộc nên không bị tâm trạng ảnh hưởng, nhìn ra dễ hơn. Tôi giúp cô vì không muốn nghe khách hàng khiển trách nữa thôi, ha ha!” Còn vì tôi yêu em, tôi muốn thấy nụ cười của em.

“Cám ơn anh, quản sư Phuong!” Ân Đồng cúi đầu chào, vui vẻ tan ca.

Phuong Nghi vội bước về nhà. Tokyo về đêm vẫn sáng lộng lẫy rực rỡ, người đi làm về chạy rầm rập trong nhà ga. Đất nước nổi tiếng làm việc khắc nghiệt này vẫn vậy, vẫn ép người ta làm việc đến tối mịt, rồi mệt mỏi, rồi tự sát. Phuong Nghi không như vậy, anh luôn biết cân bằng giữa cuộc sống cá nhân và công việc. May mắn hơn, Evergreen là một môi trường làm việc vô cùng tốt, anh rất thích được thể hiện bản thân mình trong công việc, rất hưởng thụ. Thế nhưng bây giờ anh đang buồn vì một chuyện khác.

Mở công tắt đèn, Phuong Nghi đặt vài lon bia mua ở tiệm tiện lợi xuống bàn. Bữa tối được khách sạn cung cấp, anh cũng không đói. Anh là một người đàn ông lành mạnh, không có thói quen hút thuốc, tụ tập uống rượu hay cờ bạc. Mỗi khi có chuyện không vui, anh chỉ mua bia về uống một mình gặm nhấm. Phuong Nghi ít khi để bản thân lâm vào trạng thái buồn bực không kiểm soát, như đã nói, anh quản lý cuộc sống và cân bằng tâm trạng rất tốt.

Hôm nay, anh phá lệ một lần.

Không phải anh không tin vào năng lực bản thân của mình khi so sánh với Lạc tổng. Anh chỉ không ngậm thìa vàng như anh ấy, không suất như anh ấy, còn lại về tính tình, anh hoàn toàn có thể khiến Ân Đồng hạnh phúc, thậm chí không phải lo lắng việc không môn đăng hộ đối. Cái anh thua là thời gian, và tình yêu sâu nặng của Ân Đồng dành cho Lạc Huân. Nếu cả hai có cùng xuất phát điểm, anh sẽ chiến đấu đến cùng để làm Ân Đồng động lòng nghiêng về phía mình. Hiện tại Lạc Huân đã bỏ xa anh, anh không muốn tranh giành thứ không thuộc về mình.

Anh kéo laptop sang đặt lên đùi, vào trang web của Evergreen tìm tất cả thông tin hình ảnh về ông bà Lạc. Anh đặc biệt để ý kỹ những tấm hình tiệc liên hoan cuối năm, tiệc khánh thành chi nhánh mới, hội nghị toàn ngành khách sạn... Có những thông tin không ghi rõ ràng, chỉ có cách nhận biết bằng năng lực quan sát nhạy bén. Phương Nghị chăm chú cả đêm, phát hiện ra bà Lạc không thích dùng nhãn hiệu cao cấp phổ biến, những trang phục, phụ kiện bà dùng đều là đặt may thủ công, chỉ có một sản phẩm duy nhất. Đáng lẽ người bình thường như Phương Nghị không thể phân biệt được, nhưng khách hàng của anh toàn nhân vật giàu có, mấy năm tới luyện cũng ra được ánh nhìn này.

Lạc thị đúng là nhà giàu lâu đời, những hàng hiệu nhan nhản đã nhìn chán mắt, bà Lạc chỉ chú trọng sản phẩm làm riêng vừa vóc dáng, chất liệu organic lại độc đáo không đụng hàng. Có được manh mối này, Ân Đồng sẽ biết cách thân thiện với ông bà Lạc.

Phương Nghị khui lon bia mới, tựa vào ghế sofa, thờ dài, Ân Đồng, anh sẽ đứng phía sau em, giúp đỡ em vô điều kiện. Em nhất định phải hạnh phúc!

.

Ân Đồng không phải là một cô gái không hiểu chuyện, cô biết mình cần Lạc Huân, nhưng bà Lạc cũng cần anh ấy. Cảm giác nuôi đứa con gần 30 năm trời lại vì một cô gái mà nổi nóng với mình thật không dễ chịu chút nào. Ân Đồng luôn bảo anh về nhà lớn đồ ngọt mẹ mình, có khi cô nhất quyết không mở cửa cho anh vào nhà. Lạc Huân khi bình tĩnh lại đã bớt nóng nảy hơn, cũng muốn hoàn thành đại cuộc nên mấy hôm nay đều về ăn cơm với ông bà Lạc, còn cố tình mua bánh ngọt bà Lạc thích ăn nhất.

“Mấy hôm nay con cứ về đây ăn cơm, không phải dạo này Evergreen bận lắm sao? Hay có chuyện gì muốn thỉnh cầu mẹ?” Bà Lạc quả hiểu con mình.

“Ân Đồng là cô gái tốt, cô ấy bảo con về nhà ăn cơm với mẹ. Chuyện hôm đó là cô ấy không biết, mẹ thông cảm, đừng trách cô ấy.”

Bà Lạc cũng ngẫm nghĩ về chuyện hôm ấy nhiều lần. Khách quan mà nói, bà không nên trách Ân Đồng, chuyện riêng nhà bà, cô ấy không biết cũng không có lỗi. Nhưng bà giận là giận con mình tiền trăm hậu tấu, bỗng dưng nói không kết hôn với hôn thê Hạ Tiểu Nhu, lại dẫn cô gái khác về nhà. Bao nhiêu năm nay bà luôn yêu quý Hạ Tiểu Nhu, xem như con dâu nhà họ Lạc. Hạ Tiểu Nhu xinh đẹp danh giá lễ phép, có điểm gì để chê? Bà có cảm giác bị qua mặt, nếu con trai nói trước với bà, bà có thể không quá sốc như vậy.

Lạc phu nhân rất tiếc Hạ Tiểu Nhu, thế nhưng cô bé cứ lắc đầu nguầy nguậy, không chịu con trai bà, còn nói làm anh em thì chơi vui, chứ không có tình cảm nam nữ gì. Hạ Tiểu Nhu không đại lật bài ngửa khi chưa nắm chắc phần thắng, đây còn chưa phải đòn quyết định. Bọn trẻ đã lớn, bà không thể can thiệp nhưng nhất thời không chấp nhận được.

Nhưng xem ra cô gái kêu cái gì Ân Đồng kia cũng không tệ, làm sao bà không nhìn ra đứa con trai lười biếng hỏi thăm cha mẹ này vì cái gì mà thường xuyên về nhà ăn cơm. Ân Đồng nắm bắt được điểm mấu chốt, cho bà Lạc cảm thấy dù con trai mình có bạn gái cũng không lạnh nhạt với mẹ.

Lạc Huân nhận ra mẹ đang lung lay, tiếp luôn “Chẳng lẽ mẹ không tin vào tài năng của con mình có thể quản lý tốt Lạc thị mà phải dựa vào Hạ thị mới thành công? Con đồng ý Tiểu Nhu rất tốt, nhưng con không có tình cảm với em ấy. Ân Đồng có thua kém gì, cô ấy lại dịu dàng mềm mại, con muốn che chở cho cô ấy cả đời. Ân Đồng cũng không phải gia đình hạ lưu, bố mẹ cô ấy ở Đài Bắc đều là giáo sư đại học, mẹ còn muốn gì nữa. Tại sao con biết Tiểu Nhu hơn 20 năm mà chỉ muốn kết hôn với Ân Đồng vừa gặp chưa đến một năm, mẹ cũng hiểu. Hôn nhân không phải nói có xứng hay không, mà là có hợp hay không. Con kết hôn với Tiểu Nhu sẽ không hạnh phúc, nhưng con đến với Ân Đồng sẽ vừa vui vẻ, vừa kinh doanh tốt Lạc thị, con có thể đảm bảo!”

“Sau này đất nọ đi gặp bạn bè sẽ khó giới thiệu...” Bà Lạc chống chế yếu đuối.

“Mẹ gặp cô ấy chưa được một buổi đã vội đánh giá. Cô ấy đối xử với ai cũng thật lòng, chưa nghe người nào phàn nàn. Mẹ đánh giá thấp khả năng tiếp khách của tiếp tân Evergreen tức là xem thường khả năng quản lý của con rồi.” Lạc Huân đánh trúng niềm tự hào của mẹ anh.

Bà Lạc biết mình khó có thể thay đổi cậu con trai cứng rắn của mình, thôi thì con cái lớn tự có phúc của nó. “Quà sinh nhật mẹ vẫn chưa nhận được, không có thành ý!”

Lạc Huân làm sao không nghe ra mẹ đang mở đường cho mình “Cuối tuần này được không? Con hẹn cô ấy ra gặp bố mẹ nhé?”

Bà Lạc bất đắc dĩ đồng ý. Ông Lạc trước giờ vẫn nghe lời vợ, hơn nữa chỉ gặp một lần, ông biết Ân Đồng là cô gái tốt liền không có ý kiến.

Dưới sự chỉ điểm của Phương Nghị, Ân Đồng mua một chiếc vòng tay bằng đá thiên nhiên. Không phải loại đá sang trọng đắt tiền gì, nhưng có tác dụng tăng tuần hoàn máu, đặc biệt là chỉ bán ở khu vực làng cổ cách Tokyo rất xa, cô nhờ người bạn đang làm việc ở đó mới mua được. Quà ra mắt ông Lạc càng dễ dàng hơn, nhân viên Lạc thị ai cũng biết ông ấy thích trà. Ân Đồng nhờ mẹ ở Đài Loan mua trà ngon, gửi chuyển phát nhanh đến Tokyo. Cách uống trà ở Nhật và Đài Loan khác nhau, ông Lạc vẫn thích vị trà ở Đài Loan hơn.

Khi ông bà Lạc đến, Lạc Huân và Ân Đồng đã lễ phép ngồi chờ. Nhà hàng này Ân Đồng chọn, cô cố ý chọn nhà hàng bán thức ăn organic, nuôi trồng riêng, chú trọng bảo vệ sức khỏe. Bữa cơm không quá thân mật cũng không quá khách sáo. Ân Đồng không hoạt bát như Hạ Tiểu Nhu, nhưng mỗi câu nói đều thận trọng an toàn, khi cười lên cũng làm người đối diện cảm thấy dễ chịu. Ông bà Lạc tuy hài lòng với quà ra mắt lần này của Ân Đồng nhưng

không thể hiện ra mặt. Họ không nói đồng ý Ân Đồng, chỉ là không ngăn cản nữa, nói “Lần sau có thời gian ghé nhà ăn cơm.”

Ân Đồng căng thẳng nắm tay Lạc Huân dưới bàn, cô biết mình đã qua được ải.

Tiền ông bà Lạc ra về, hai người ở lại trong phòng ăn ôm chặt lấy nhau. Thời gian khó nhọc đã qua, không ngờ ông bà Lạc là người biết lý lẽ, không quá khắt khe. Cộng thêm Lạc Huân trước giờ muốn làm chuyện gì không ai ngăn cản được, chuyện lần này coi như thành công. Ân Đồng biết mình còn phải cảm ơn Phương Nghi, nhờ có anh mà cô có niềm tin vào bản thân mình, thể hiện cho bà Lạc thấy mình là người không tồi.

Lạc Huân nuốt lấy môi Ân Đồng “Cảm ơn em, cảm ơn em đã không bỏ cuộc, cảm ơn em đã đứng cảm đến cùng vì chúng ta”

Ân Đồng tựa vào ngực anh thở nhẹ nhõm “Vì anh luôn bên cạnh em, hứa sẽ che mưa đỡ gió cho em. Cũng có lúc em muốn buông xuôi, nhưng em không đành lòng, em muốn tiếp tục nuôi dưỡng tình cảm này. Khi có chuyện xảy ra, anh đã gánh vác phần khó khăn nhất, làm sao em có thể dừng bước. Em nhận ra, lựa chọn tin tưởng anh luôn là lựa chọn đúng đắn”

Lạc Huân nhìn người trong lòng vô hạn thương yêu, anh đã có quyết định chính xác nhất cuộc đời mình, lựa chọn Ân Đồng và làm cho cô ấy hạnh phúc.

.

Chiều cuối tuần Hạ Tiểu Nhu không bận rộn gì, đang mãi hưởng thụ giây phút điên cuồng của cô gái trẻ, mua sắm. Cô dạo vài cửa hàng thời trang chọn trang phục mùa hè, quần áo không bao giờ là đủ với phụ nữ. Trung tâm thương mại này có quán cà phê và nhà hàng cao cấp ở tầng trên cùng, mua sắm xong, Hạ Tiểu Nhu đang ngồi thưởng thức khung cảnh xung quanh và thỏa mãn nhìn chiến lợi phẩm của mình. Chưa đến giờ cơm tối, quán cà phê cô đang ngồi và cả nhà hàng bên cạnh cũng không có mấy người. Bỗng cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hình bóng in trong trái tim cô hơn 20 năm.

Lạc Huân đang trò chuyện với quản lý của nhà hàng, anh đặc biệt mặc một bộ tuxedo sang trọng, cầm bó hoa to và một hộp nhỏ trên tay đưa cho quản lý, dặn dò vài thứ. Trước mắt Hạ Tiểu Nhu là một mảnh tối sẫm, còn là tình huống gì nữa đây, chắc chắn anh đang chuẩn bị cầu hôn người yêu, người ấy không phải là cô, là Ân Đồng.

Hạ Tiểu Nhu không ngờ anh gấp gấp đến thế, mau chóng muốn đem Ân Đồng về nhà. Cô tưởng vờ kịch bản trước đã hạ thấp hình ảnh của Ân Đồng, ông bà Lạc sẽ không chấp nhận sớm như vậy. Không ngờ Ân Đồng có bản lĩnh thu phục được bố mẹ Lạc Huân. Cô sắp thua sao? Không được, cô không thể thua, còn nước còn tát, cô phải làm đến cùng!

Hạ Tiểu Nhu kín đáo rời khỏi tiệm cà phê, không thể để Lạc Huân biết cô ở đây. Cô về đến nhà, chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn ra bếp, dùng con dao mũi nhọn, đâm vào mu bàn tay mình!

Tối nay Ân Đồng thật xinh đẹp, cô gái của anh trang điểm nhẹ nhàng, bẽn lẽn đến mặt hồng lên từng hồi. Hai người vừa ăn vừa ngắm phong cảnh bên dưới, nhà hàng này thật tuyệt vời. Lúc Ân Đồng đi vệ sinh, điện thoại của Lạc Huân rung lên, anh cau mày, không muốn ai quấy rầy bữa tối nay. Thấy người gọi là cô em Hạ Tiểu Nhu, anh bắt máy.

“Huân, Huân ca ca, ... em đang ở nhà, bị thương, máu chảy rất nhiều. Bố mẹ em đi du lịch rồi, anh đến đưa em đi bệnh viện được không?” Giọng Hạ Tiểu Nhu hoảng loạn trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

“Xin lỗi Tiểu Nhu, anh đang bận không đến được. Em đang ở nhà em hay nhà bố mẹ, anh sẽ gọi trợ lý đến ngay! Em bình tĩnh, lấy băng cầm máu lại trước, có việc gì gọi cho trợ lý của anh!” Lạc Huân cúp máy, gọi ngay cho trợ lý của mình.

“Anh vừa có điện thoại à?” Ân Đồng vừa quay lại.

“Ừ, là trợ lý. Cũng không có gì quan trọng.” Nếu Ân Đồng biết Hạ Tiểu Nhu bị thương nhất định sẽ bỏ dở bữa ăn, anh không muốn chuyện quan trọng tối nay không thành. Một lát sau, nhận được tin nhắn của trợ lý báo đã đưa Hạ Tiểu Nhu đến bệnh viện, bác sĩ đang xử lý vết thương, có thể về trong ngày, Lạc Huân an tâm tiếp tục kế hoạch cầu hôn bí mật của mình.

.

Hai người ôm nhau ở sofa, im lặng hưởng thụ cảm giác mật ngọt. Trên bàn là bó hoa đỏ rực, tay Ân Đồng đeo một chiếc nhẫn kim cương. Phải, cô đã nhận lời cầu hôn của anh. Thời gian bên nhau không quá dài nhưng đủ để họ nhận ra đây chính là người mình cần tìm, là người mình muốn bầu bạn cả đời. Vừa vượt qua được cửa ải ông bà Lạc, Lạc Huân đánh nhanh rút gọn, chỉ muốn kết hôn với Ân Đồng càng nhanh càng tốt. Qua thử thách này, hai người càng hiểu nhau hơn, biết đời này mình chỉ yêu đối phương.

Lạc Huân và Ân Đồng cùng quay sang chạm mặt nhau trong một khoảnh khắc, hôn nhau ngọt ngào. Càng hôn càng thấy nóng, nụ hôn nhẹ nhàng đã gấp gáp hơn, anh vòng tay bế cô đặt lên giường, nâng niu như trân bảo. Lạc Huân vòng tay cời áo Ân Đồng, hôn lên từng tác da thịt của cô. Ân Đồng ngượng ngùng không dám mở mắt, chỉ nằm yên để anh yêu thương. Anh hôn lên bầu ngực vừa phải trắng muốt của cô, nức nhẹ điểm hồng. Ân Đồng khá nhỏ người, ngực không quá lớn, rất vừa tay. Cô run lên từng hồi, xấu hổ đến mức mặt đỏ ửng, vùi mặt vào gối như đã điều.

Anh nhẹ nhàng đưa tay xuống khu vườn thần bí, Ân Đồng đã mềm nhũn như nước. Lạc Huân tuy yêu thích vẻ mặt bất lực chật vật của cô nhưng trong chuyện này tuyệt đối không trêu chọc khi dễ, vô cùng chậm rãi cung chiều. Anh nhìn người dưới thân, cô gái hậu đậu này ban nãy còn không biết đưa tay trái hay tay phải cho anh đeo nhẫn, vậy mà dũng cảm chinh phục được bố mẹ anh không chùn bước. Có phải anh nên yêu chiều, sủng nịnh cô cả đời hay không!

Tiểu hạch của Ân Đồng đang được Lạc Huân khẽ day nắn vân vê, cô không dám lên tiếng, chỉ ư ư trong cổ họng. Dưới kỹ xảo của anh, một lúc sau Ân Đồng đã đạt cao trào, cả người xụi lơ không có sức. Lạc Huân hôn lên trán đã lấm tấm mồ hôi của cô, thừa lúc cô mơ màng cầm bàn tay nhỏ bé giải quyết cho mình. Hai người họ muốn dành bước cuối cùng đến đêm tân hôn.

Bên này, Hạ Tiểu Nhu đã xuất viện về nhà, tay trái băng một mảnh trắng xóa. Bác sĩ khâu mấy mũi, cho vài loại thuốc rồi dặn đến cắt chỉ đúng lịch. Thuốc tê đã dần tan nhưng Hạ Tiểu Nhu không thấy đau tay, chỉ thấy lồng ngực đau buốt đến không thở được.

Cuộc đời không phải là phim, không phải anh biết cô bị thương sẽ bỏ bạn gái mình đến với cô. Hai mươi năm thân thiết thoảng chốc không bằng mấy tháng ở bên cô gái khác. Rốt cuộc em là gì trong lòng anh, Huân ca ca? Vết thương của em thậm chí không quan trọng bằng Ân Đồng sao?

Nhưng phép thử vừa rồi đã có kết quả rõ ràng, cô không muốn chấp nhận cũng không được. Có ai mà chịu được vị hôn phu của mình, người trong mộng của mình hằng ấy năm trời kết hôn người con gái khác. Nếu không có Ân Đồng, Huân ca ca đã là của cô.

Bây giờ cô không thể dựa vào ông bà Lạc để giành lại Huân ca ca. Cô đã trót đóng vai này, không thể tự nhiên lật bài, Huân ca ca sẽ không tin cô nữa. Chỉ còn cách hăm hại Ân Đồng, làm cho cô ấy thảm bại, không ai tin tưởng cô ấy. Hạ Tiểu Nhu đã bị con ghen làm mù mị tinh thần, mắt cô long sọc lên, nghiêng răng kèn kẹt. Còn đâu là Hạ Tiểu Nhu hoạt bát xinh đẹp đáng yêu nữa!

Lạc Huân đang đắm chìm trong tình yêu, khoảng thời gian này anh và Ân Đồng bận rộn lên kế hoạch đính hôn và cả kết hôn. E là hai người phải làm ở cả Nhật và Đài Loan, bố mẹ của Ân Đồng và họ hàng ông bà Lạc đều ở Đài Bắc, không thể qua loa được. Chuyện đã đến nước này mà Ân Đồng vẫn ngại cho đồng nghiệp biết, cô bảo đợi gần đính hôn rồi báo cũng không muộn. Lạc Huân dù không muốn cũng nghe lời Ân Đồng, anh cũng hiểu nếu thông báo chuyện này, cô khó có thể làm việc yên ổn nữa.

“Tổng giám đốc, chuyện lớn xảy ra rồi. An ninh mạng của chúng ta vừa phát hiện một hacker xâm nhập vào hệ thống định ăn cắp thông tin khách hàng!” Trợ lý gọi điện cho Lạc Huân lúc bốn giờ sáng. Hôm nay Ân Đồng có ca khuya, Lạc Huân ngủ một mình ở căn hộ của anh.

“Lập tức mở cuộc họp khẩn cấp các bộ phận liên quan!” Đề lộ thông tin cá nhân của khách là sai lầm vô cùng nghiêm trọng, nếu chuyện này bị lộ ra, cổ phiếu và uy tín của Evergreen sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, anh quyết định gọi nhân viên đến họp gấp.

Lạc Huân ngồi ở đầu bàn, sốt ruột đợi các nhân viên tập hợp đầy đủ. Các nhân viên có người ở xa trung tâm Tokyo, không thể lập tức có mặt. Anh thấy quản lý Phương Nghị của sảnh chính bước vào phòng đã cảm thấy hơi lạ, còn có, ... Ân Đồng. Tại sao? Tại sao Ân Đồng lại liên quan tới chuyện này.

“Báo cáo tổng giám đốc, vào một tiếng trước, an ninh của chúng ta phát hiện hacker xâm nhập muốn ăn cắp thông tin khách hàng. Rất may nhân viên đã chặn được, thông tin chưa bị lộ ra ngoài.” Phòng IT lên tiếng trước, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Có lần theo địa chỉ của hacker kia chưa?” Lạc Huân cũng thả lỏng, chuyện chưa đến nỗi nghiêm trọng.

“Là máy tính nội bộ của Evergreen, rất dễ tra ra.” Mọi người nín thở, phòng IT cũng bắt đầu dĩ mới phải nói ra tin tức này.

“Là ai?” Giọng tổng giám đốc mang theo khí lạnh Siberia.

Trưởng phòng IT hít một hơi “Là máy tính vị trí số một ở bộ phòng tiếp tân sảnh chính, trực ca hôm nay là cô Ân Đồng!”

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cô gái nhỏ thó đang run lên cúi gầm mặt. “Tôi, tôi không có làm.”

“Vậy lúc 3 giờ 45 phút sáng cô đã làm gì?” Ai đó chất vấn.

“Tôi đi vệ sinh...”

“Tôi đề nghị xem máy quay” Phương Nghị lên tiếng. Anh tin Ân Đồng, máy quay sẽ chứng tỏ được sự trong sạch của cô.

Đoạn phim nhanh chóng được đem lên, chiếu lên màn hình lớn trong phòng họp. Trong suốt quãng thời gian xảy ra sự việc, Ân Đồng không hề rời khỏi chỗ ngồi! Nhưng máy quay chỉ thấy được mặt các cô, không thấy được màn hình máy tính, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra trong máy. Nhưng mọi người chỉ cần từng đó chứng cứ, máy số một đã được xác định rõ ràng, Ân Đồng lại ngồi máy trong thời gian đó, rõ ràng là cô ấy làm.

“Không thể như thế được! Tôi khẳng định mình có đi vệ sinh!” Ân Đồng không biết phải làm sao để chứng minh sự trong sạch của mình, nhà vệ sinh dĩ

nhien không có máy quay, không thể nói lên điều gì.

Phuong Nghi cố gắng “Xem thử các máy quay khác ở hành lang xem”.

Không có kết quả.

Lạc Huân quay sang các cô gái bộ phận tiếp tân cùng ca trực hỏi “Các cô thì sao? Các cô nhìn thấy gì?”

Ân Đồng ngồi vị trí số một, bên trái cô không có ai, bên phải là Prim, người Thái “Tôi bận sắp xếp lịch tuần sau, không để ý lắm”. Máy quay cho thấy Prim đang cầm cúi ghi chép.

Các cô gái từ Prim trở đi cũng lắc đầu bảo không chú ý. Thời điểm đó trong ngày quả thật không có mấy người ở đại sảnh, không ai có thể làm chứng cho Ân Đồng.

Lạc Huân đau lòng nhìn Ân Đồng, anh tin cô không phải thủ phạm, nhưng hiện tại không có gì chứng minh cô trong sạch. Cô gái của anh đang ngồi bất lực bị mọi người chất vấn. Đây là việc vô cùng nghiêm trọng, thông tin cá nhân khách hàng phải tuyệt đối được bảo mật, nếu không sẽ không dám ai sử dụng dịch vụ của Evergreen. Tuy lần này may mắn chặn được, nhưng không có gì bảo đảm lần sau sẽ không xảy ra. Nếu biết trong công ty có người tay chân không sạch sẽ, phải lập tức sa thải. Năng lực yếu kém có thể bồi dưỡng nhưng tâm địa đen tối thì tuyệt đối loại trừ.

Làm cách nào để giải quyết việc này? Nếu anh nói mối quan hệ của hai người ra để bảo đảm nhân cách của cô, có thể cô sẽ bị nghi ngờ tiếp cận anh để hãm hại Evergreen. Nhưng anh không thể nhìn vợ tương lai của mình khổ sở mà không ra mặt, anh đã có quyết định “Tôi tin Ân Đồng, tôi lấy nhân cách, chức vị của mình ra đảm bảo Ân Đồng trong sạch. Không phải vì cô ấy là vợ tương lai của tôi mà bởi vì thời gian chúng tôi quen nhau đủ để tôi yên tâm hoàn toàn về phẩm cách của cô ấy. Để mọi người hoàn toàn tin tưởng, tôi đề nghị quản lý bộ phận sảnh cho cô ấy nghỉ ngơi một thời gian, đợi đến khi mọi chuyện sáng tỏ. Cô ấy cũng có thể toàn tâm toàn ý lo cho lễ đính hôn của chúng tôi. Lúc đó sẽ phát thiệp mời mọi người sau. Còn bây giờ phiền các phòng ban điều tra thật kỹ vụ việc này, tôi muốn thấy báo cáo sự thật nằm trên bàn tôi sớm nhất. Gọi mọi người đến đây sáng sớm đã làm phiền rồi, tan họp!”

Lạc Huân nói một tràng rồi kéo tay Ân Đồng bỏ đi, không cho ai lên tiếng. Cả phòng họp ngơ ngác nhìn nhau, chuyện gì đang xảy ra? Ân Đồng bộ phận tiếp tân là vợ tương lai của tổng giám đốc, cũng là tình nghi số một trong việc tấn công mạng nội bộ? Tin tức lan nhanh như tên lửa, chỉ vài tiếng sau cả Evergreen đều xôn xao, người nói Ân Đồng có vẻ ghê đời ăn thịt thiên nga, người nói Ân Đồng làm tay trong cho tập đoàn khác tiếp cận Lạc Huân với mục đích xấu, người ngưỡng mộ tổng giám đốc phong độ ngời ngời...

Phuong Nghi từ lúc ở phòng họp đã quan sát Lạc Huân. Anh suy nghĩ nếu Lạc Huân không đứng lên bảo vệ Ân Đồng, anh có thể làm gì để giảm bớt hình phạt của cô. Nhưng anh không có cơ hội, chồng tương lai của cô gái anh thích đã ra mặt. Phuong Nghi thoáng gật đầu, Lạc Huân, anh phải đem lại hạnh phúc cho cô ấy!

Lạc Huân đứng bên cạnh chờ Ân Đồng thu dọn đồ đạc, mọi người xung quanh im phăng phắc, không ai dám lên tiếng. Anh nhét cô vào xe của mình, như có chuẩn bị trước cầm hộp khăn giấy trên đầu xe đưa cho cô. Vừa nhận được khăn giấy từ tay Lạc Huân, Ân Đồng bắt đầu mở van khóa nước khóc tu tu. Nhịn bấy giờ đã khổ sở lắm rồi, Ân Đồng như quả bong bóng xì phồng, anh vừa chạm một cách liền vỡ tan, khóc không ngừng.

“Khóc đi Đồng Đồng ngoan của anh. Nhưng mà không được buồn lâu. Anh tin em không có làm, chắc chắn máy quay đã bị người ta làm tiểu xảo.” Bấy giờ Lạc Huân không khuyên Ân Đồng đừng khóc nữa, anh biết cô bé này thích khóc để xả cảm xúc.

“Tại sao em lại tin em? Anh không nghĩ em tiếp cận anh để kiếm lợi sao?”

Lạc Huân gỡ nhẹ đầu cô gái ngốc “Anh không tin em thì tin ai? Em ngay cả một lời nói dối cũng không biết nói, làm chuyện tử tế còn run thì nói gì làm chuyện mờ ám động trời kia.”

“Anh lại khi dễ em!” Ân Đồng òa lên, nhưng trong tim ngọt như mật, người này tin cô vô điều kiện.

“Ân Đồng thuần khiết như pha lê, lúc nào cũng cố gắng để mọi người xung quanh vui vẻ, đối xử với bố mẹ anh bằng cách chân thành nhất không kĩ xảo, làm sao có thể là người xấu. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi, lúc này chuẩn bị cho lễ đính hôn của chúng ta là vừa, mọi chuyện cứ để anh lo.” Lạc Huân khởi động xe, nháo cả buổi mệt mỏi rồi, hẳn Ân Đồng rất muốn ngủ.

Thời gian này, Phuong Nghi không xếp cho mình ngày nghỉ nào, anh muốn tìm ra hung thủ nhanh nhất trả lại sự trong sạch cho Ân Đồng. Anh quan sát kĩ các nhân viên, đọc lại hồ sơ của từng người trong ca trực hôm đó, lọc ra ai có thể tiếp cận với máy tính Ân Đồng mà không bị phát hiện. Ân Đồng ngồi ở góc, bàn tiếp tân bị quây lại, không thể đi vào từ vị trí của khách, chỉ có thể đi ra từ phía sau. Là nhân viên thì ai cũng vào lối này được, các cô tiếp tân lại một mực khẳng định không nhìn thấy gì vì sảnh rộng, khoảng cách giữa hai tiếp tân không gần. Vậy anh phải bắt đầu từ đâu?

Phuong Nghi đang mải suy nghĩ thì thấy Prim muốn đổi bình nước lọc. Mỗi bình nước ở văn phòng đều chứa 30 lít, các nhân viên nữ hay nhờ đồng nghiệp nam nâng lên hộ. Nhưng Prim mới vào làm, lại ái ngại cấp trên là quản lý Phuong nên không dám nhờ. Anh không phải loại người phân biệt cấp trên cấp dưới, lịch sự tiến đến muốn giúp cô thay bình nước. Lúc anh đi đến, Prim còn đang loay hoay cúi người, Phuong Nghi vô tình thấy mặt dây chuyền hình Phật bằng ngọc thạch trong suốt xanh biếc!

Phuong Nghi truy cập hệ thống dành cho quản lý xem hồ sơ của Prim một lần nữa, anh lập tức nghĩ đến một người, trong đầu quay ngược lại thái độ mảy may hôm nay của Prim Tại sao anh lại bỏ qua manh mối này!

Phuong Nghi chạy đến trụ sở của Bách Hợp, anh biết người này có thể không muốn gặp anh, liền đứng đợi ở chiếc xe Nissan phiên bản giới hạn đồ chơi. Sáu giờ chiều là giờ tan sở, nhưng ở Nhật ít ai ra về đúng giờ, họ thường tăng ca thêm ít nhất một hai tiếng nữa. Lúc này bãi đậu xe còn vắng, tiếng giày cao gót lộp cộp vang lên, mỹ nữ tiến đến chiếc xe yêu quý của mình.

“Hạ Tiểu Nhu! Dừng tay đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Anh nói gì? Tôi không hiểu!” Hạ Tiểu Nhu tỉnh bơ.

“Đừng giả bộ nữa. Tôi nói cô dừng hành động đe dọa tôi đi!” Phuong Nghi quát to.

Hạ Tiểu Nhu toan mở cửa xe “Không hiểu anh đang nói gì. Đừng làm loạn ở Bách Hợp của tôi, tôi sẽ gọi bảo vệ.”

Anh ngăn không cho cô mở cửa “Được, cô cứ gọi, tôi điều tra Prim ngay lập tức, có manh mối nào cũng đưa ra hết, để cho cả thế giới biết tiểu thư nhà họ Hạ, trưởng phòng kinh doanh của Bách Hợp nổi tiếng bụng dạ độc ác như thế nào, vu oan hãm hại một cô gái lương thiện!”

“Anh có chứng cứ gì, có chứng cứ thì anh đi kiện tôi đi. Còn không thì tránh ra!” Hạ Tiểu Nhu hơi lo, người đàn ông này biết được bao nhiêu? Thế nhưng cô vẫn cứng miệng.

“Tôi mà có chứng cứ thì bây giờ cô đã ngồi ở đồn cảnh sát, đoàn luật sư của cô cũng đứng hàng đầu rồi. Hôm nay tôi thấy Prim đeo một chiếc dây chuyền mặt ngọc thạch, nhìn chất lượng viên ngọc đó, tôi đoán phải mất ba bốn tháng lương. Prim vừa ra trường đi làm, làm gì có nhiều tiền đến như vậy. Được, cho là cô ấy có gia đình giàu có, nhưng tháng trước tôi nghe cô ấy nói điện thoại lên lút, là xin người ta cho khất nợ. Tôi nghĩ lại thái độ của Prim mấy ngày hôm nay, cô ấy đã hết bản thân, làm việc đã tốt hơn. Tôi tưởng cô ấy dần quen, hóa ra không phải. Và lại dùng hãm hại nội bộ công ty để xâm nhập, tôi chưa thấy tên hacker nào kém thông minh đến vậy, trừ khi là giả họa...”

Phuong Nghi quan sát Hạ Tiểu Nhu, cô vẫn tỏ ra cứng rắn, anh tiếp tục “Nếu chỉ có vậy, tôi cũng nghi ngờ mỗi Prim. Cô biết vì sao tôi tìm đến cô không? Là bởi vì hồ sơ ghi Prim đi du học Thụy Sĩ về, cùng trường với cô! Có trùng hợp đến như vậy không!”

“Chỉ là sự trùng hợp thôi, không nói lên điều gì hết! Đoạn phim chỉ rành rành Ân Đồng ngồi trước bàn máy tính lúc 3 giờ 45 phút, đó là bằng chứng hữu hiệu nhất.” Trong giọng Hạ Tiểu Nhu bắt đầu lộ vẻ run sợ.

Phuong Nghi thấy vẻ mặt của cô, càng khẳng định giả thiết của mình, anh truy tới cùng “À, cô còn biết rõ chuyện đoạn phim đến thế, tôi tưởng đoạn phim chỉ được chiếu ở cuộc họp khẩn hôm nọ. Xem như cô đã chính miệng thừa nhận. Cô thật độc ác, ăn cắp thông tin cá nhân khách hàng, không chỉ bị đuổi việc mà còn bị khách hàng kiện, trường hợp xấu nhất còn phải ngồi tù.”

“Đây không thể coi là chứng cứ được, chỉ là lời nói suông của anh.” Hạ Tiểu Nhu không ngờ mình trót lỡ lời dưới khí thế của người này.

“Được thôi, nếu cô nói như thế thì tôi quay về báo cáo chuyện của Prim với Lạc tổng. Tôi không tin anh ấy bỏ qua bất cứ manh mối nào có thể giải oan cho Ân Đồng. Chuyện này mà làm lớn lên, không những Lạc tổng thù ghét cô đến tận xương cốt, lại còn làm uy tín Bách Hợp rớt về con số không. Cô nghĩ sao nếu tôi nói Bách Hợp muốn ăn cắp thông tin khách hàng của Evergreen? Đến lúc đó sự hợp tác của hai nhà sục đổ, cũng không còn công ty nào muốn làm ăn với Bách Hợp nữa.”

Hạ Tiểu Nhu biết lời anh nói là sự thật, cô không thể để Huân ca biết chuyện này. Cô không ngờ sẽ có người lần ra manh mối, Hạ Tiểu Nhu quá tự tin về đoạn phim ngụy tạo chứng cứ hoàn hảo, không đề phòng người bên cạnh Prim. “Prim sẽ không khai tôi ra! Cùng lắm anh chỉ bắt được cô ấy.”

“Cô tin Prim đến thế sao?” Prim là nhân chứng quan trọng, nếu Prim không chịu nói, Phuong Nghi rất khó đưa sự việc ra ánh sáng.

Hạ Tiểu Nhu mím môi, “Phải, chúng tôi ở cùng ký túc xá đại học. Nhà Prim không khá giả, đi học bằng học bổng nên phải làm thêm rất nhiều. Có đêm Prim đi làm về kiệt sức ngất xỉu, cả ký túc xá đi chăm trại, còn nỗi lòng tôi đưa cô ấy đi bệnh viện rồi chăm sóc. Hơn nữa mẹ cô ấy cần số tiền lớn để phẫu thuật ở Thái, Prim phải mượn tiền xã hội đen. Gần đây là tôi trả nợ cho cô ấy, đây chuyện đó cũng của tôi, mặt Phật đó may mắn lắm, chúng tôi đều hi vọng mẹ cô ấy phẫu thuật thành công. Tôi nói là để anh biết, anh không cạy miệng Prim được đâu! Cùng lắm là các người sa thải cô ấy, tôi dư sức sắp xếp cho Prim một công việc khác. Không có Prim, Huân ca ca sẽ tin tôi, không làm khó tôi đâu.”

Phuong Nghi tin lời Hạ Tiểu Nhu, con người này sẽ không dùng người bừa bãi. Nhưng phải làm thế nào để ép được cô ta nói ra sự thật, chứng minh Ân Đồng vô tội? Phuong Nghi nói cứng “Giữa lựa chọn tin tưởng cô và manh mối duy nhất minh oan cho Ân Đồng, cô nghĩ Lạc tổng sẽ chọn cô sao? Hay tôi nói luôn cho anh ấy chuyện kim cài áo hình hoa hải đường nhỉ? Con người cô từ đầu đến chân toàn mầu mỡ nhất mùa này, cô nói sao khiến người ta tin mình không biết gì về thời trang? Chắc Hạ tiểu thư quên lần đầu chúng ta gặp nhau cô mặc đồ gì chẳng?”

Là áo mới nhất của miumiu! Lần này Hạ Tiểu Nhu thực sự hốt hoảng. Cô lùi về phía sau, dựa lưng vào cửa xe tìm một cảm giác an toàn.

Hành động này không qua khỏi nhãn lực sắc bén của Phương Nghị, bản lĩnh khiến Phương Nghị leo lên vị trí quản lý bây giờ chỉ có một, quan sát tỉ mỉ, nắm chặt tâm lý đối phương. Anh ép Hạ Tiểu Nhu vào giữa mình và xe. Hạ Tiểu Nhu đáng cao, chân lại mang giày cao gót nhưng đứng cạnh Phương Nghị cao 1m87, cô vẫn nhỏ bé lo sợ túm chặt vạt áo. “Anh muốn tôi làm gì mới chịu giấu kín chuyện này? Anh muốn bao nhiêu tiền?”

“Cô tưởng ai cũng tham tiền sao! Tôi không thèm những đồng tiền rác rưởi của cô. Tôi muốn cô đưa đoạn băng gốc chưa bị chỉnh sửa ra, và rút trả nhận lỗi với Ân Đồng.” Anh ép cô không còn đường lui.

Hạ Tiểu Nhu không nhìn được nữa, hét lên uất ức “Tại sao? Tại sao tôi phải xin lỗi cô ấy? Tại sao tôi phải xin lỗi người cướp vị hôn phu của tôi? Ngày tôi về nước, anh ấy nói có chuyện muốn nói với tôi, tôi mừng thầm nghĩ đó là lời cầu hôn. Nhưng anh ấy nói gì, anh ấy nói mình đã có bạn gái, lại còn nhờ tôi tiếp tục đóng vai vị hôn thê. Cảm giác ấy chưa xót thế nào anh có biết không, nhìn anh ấy chăm sóc Ân Đồng tôi đau đớn thế nào anh có biết không. Nhìn hai người ngọt ngào với nhau, tôi vừa phải giả bộ cười nói vừa giúp anh ấy đóng kịch với người nhà. Tôi cũng là con người, tôi cũng có cảm giác, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

“Cô không thích sao không từ chối ngay lúc đó, cô cho rằng mình có quyền gì mà hãm hại Ân Đồng.” Cô gái này đáng lẽ ra cũng được người ta thương từ xuất phát điểm, đáng tiếc lại chọn sai cách.

“Tôi phải là một người hoàn mỹ trước mặt Huân ca ca, không thể giành chính diện, tôi đi đường khác. Sau đó thì sao, anh ấy giận dữ với bác gái nắm tay Ân Đồng kéo đi. Tôi làm cô ấy hồ thẹn trước mặt bác trai bác gái, nhưng anh ấy lại yêu thương cô ấy hơn. Ngay cả hai bác cũng không phản đối hai người nữa, tôi tự hỏi Ân Đồng có bản lĩnh gì mà giành lấy tình thương đó của tôi. Anh nhìn đi, nhìn tay tôi đi, bàn tay này mãi mãi có sẹo, bởi vì anh ấy bỏ mặc tôi, chọn cô ấy. Ân Đồng quan trọng với Huân ca ca như vậy, tôi phải làm cô ấy trở nên thật nhục nhã, mất hết chỗ đứng.

Từ ngày cô ấy xuất hiện, ánh mắt dịu dàng Huân ca ca từng dành cho một mình tôi chuyển hết sang cô ấy. Thậm chí anh ấy còn chưa bao giờ cưng chiều tôi như Ân Đồng. Là vì tôi mạnh mẽ, tôi tự tin, tôi ngậm thìa vàng sinh ra nên tôi không cần được thương yêu sao? Tôi đâu có thay đổi được gia cảnh của mình, tại sao ai cũng xem người nhà giàu chúng tôi đều ngang ngược khó chiều? Tôi chỉ muốn có tình yêu của Huân ca ca thôi. Ân Đồng thì sao? Cô ấy có hơn gì tôi? Chẳng lẽ cô ấy yếu đuối hơn, hiền lành hơn thì sẽ được che chở sao? Tôi không cam tâm!”

Hạ Tiểu Nhu làm một tràng dài. Cô kích động bộc phát nhưng giọng vẫn cứng rắn, mắt ráo hoảnh. Phương Nghị lắc đầu “Ân Đồng tốt bụng với mọi người, không bao giờ gian trá, với ai cũng dùng tâm lòng chân thành đối xử. Cô thấy đó, cô ấy chinh phục ông bà Lạc thế nào. Không như cô, lòng dạ hiểm ác, lúc nào cũng dùng thủ đoạn.”

“Tôi cũng làm được như cô ấy. Tôi phải cho Huân ca ca biết, tôi yêu anh ấy nhiều hơn Ân Đồng. Ân Đồng ở bên anh ấy bao nhiêu lâu? Tôi lớn lên cùng Huân ca ca, hiểu rõ anh ấy như lòng bàn tay.” Hạ Tiểu Nhu đứng thẳng lưng, Phương Nghị cũng lùi một bước.

“Lạc tổng không nhìn ra con người thật của cô, anh ấy không chọn cô có thể vì nghĩ cô quá mạnh mẽ, anh ấy thích một con thỏ trắng nhỏ dịu dàng nhu mì hiểu chuyện. Ân Đồng ôn nhu như nước, ai ở bên cạnh cô ấy cũng thoải mái. Còn tôi, thứ lỗi tôi nói thẳng! Cô chỉ biết thắng thua, cô không muốn thua Ân Đồng. Cô có thật lòng yêu Lạc tổng không, hay cô chỉ muốn giành về cho bằng được, hay cô ăn không được thì đập đổ? Những hành động cô làm chỉ cho thấy cô cố tình đâm Ân Đồng, đập lên trên cô ấy thôi. Rất tiếc Ân Đồng người tốt có trời cao phù hộ, cô mãi không thắng được. Cô làm bao nhiêu chuyện, Lạc tổng chưa từng ngừng yêu Ân Đồng, cô còn chưa chịu bỏ cuộc?”

“Giành lấy người mình yêu thì có gì sai. Tôi yêu anh ấy mười mấy năm. Từ nhỏ chúng tôi đã ở bên nhau, anh ấy chỉ quan tâm mỗi một người con gái là tôi, tôi đã hứa với lòng phải gả cho anh ấy. Chúng tôi lại có hôn ước, Huân ca ca phải là của tôi. Ân Đồng giữa đường nhảy ra, tôi chỉ giành lại những gì thuộc về mình. Còn hơn anh, yêu người ta mà không dám nói!”

Phương Nghị quắc mắt “Cô nói gì?”

Cô đắc ý “Tôi nói anh, yêu Ân Đồng mà không làm gì cả, đứng một chỗ nhìn hai người tình chàng ý thiếp. Ánh mắt của anh mỗi lần nhìn Ân Đồng chỉ có nhân viên của Evergreen nhìn không ra, tôi đã thấy từ lúc anh khoác áo cho cô ấy trong tiệc liên hoan. Tôi thấy chúng ta nên hợp tác tách hai người bọn họ ra!”

Anh không ngờ cô gái này có thể trắng trợn như vậy “Tôi nói vậy mà cô vẫn chưa thông suốt sao. Tôi không muốn bày trò điên khùng với cô, tình yêu của tôi không đến lượt cô phán xét.”

“Anh có còn là đàn ông không? Yêu mà không dám nói, còn đứng bên chúc phúc cho bọn họ. Tôi vẫn chưa nghĩ ra tại sao Ân Đồng lấy được lòng bác trai bác gái sớm như vậy. Xem ra có người yêu cô ấy đơn phương, tình nguyện chi giáo. Hay tôi nói cho Ân Đồng biết anh yêu cô ấy nhỉ. Nếu anh muốn tôi im lặng thì đừng khai chuyện kia ra!” Hạ Tiểu Nhu nhẹ nhõm, đã nắm được điểm yếu của anh rồi.

Nhưng Phương Nghị là ai chứ, đâu dễ dàng bị người khác điều khiển “Cô muốn nói đã nói từ sau buổi liên hoan rồi. Mà nếu cô thích thì cứ việc, chuyện tôi thích Ân Đồng là chuyện trong sạch, sao đề tiện bằng chuyện cô làm. Tôi thích cô ấy, nhưng biết rõ cô ấy yêu Lạc tổng không gì thay đổi. Tình yêu của hai người bọn họ sâu sắc bền chặt thế nào người mù cũng nhìn ra. Anh ấy đắc tội với mẹ, đắc tội với toàn bộ nhân viên Lạc thị cũng muốn được che chở cho Ân Đồng. Cô nghĩ mình có tài năng gì chia cắt bọn họ. Bỏ cuộc đi Hạ Tiểu Nhu!”

Hạ Tiểu Nhu làm bao nhiêu chuyện, thấy Huân ca ca một lòng hướng về Ân Đồng, không dành cho cô nửa con mắt đã muốn tắt hết hi vọng. Chuyện lần này tưởng có thể lật đổ được Ân Đồng, lại làm cho anh ấy ra tay bảo vệ cô ấy, bảo cô ấy nghỉ ngơi chuẩn bị cho hôn lễ. Còn thêm tên oan gia lúc nào cũng khắc khẩu với cô, cắn chặt cô không buông này, Hạ Tiểu Nhu biết mình khó có thể lật ngược ván cờ. Nhưng cô vẫn không cam tâm!

Như đọc được suy nghĩ của Hạ Tiểu Nhu, Phương Nghị biết cô đã lung lay, quyết định tung đòn cuối nhượng bộ “Nếu cô chịu giao đoạn phim ra, tôi

bảo đảm sẽ không tiết lộ chuyện từ trước đến giờ của cô cho ai hết. Còn nếu cô có lương tâm thì xin lỗi Ân Đồng đi, tôi không ép cô nữa.”

Cô mím môi, chuyện đã đến nước này, không thuận theo tên oan gia chết tiệt này cũng không được, đành gật đầu “Được, tôi đồng ý! Anh cũng hứa với tôi, không được nói chuyện này ra.”

“Tôi luôn giữ lời.” Bỗng dưng Phương Nghị thấy bầu không khí chùng lại sau bao lời tranh cãi gay gắt, anh nói thêm “Tôi nghĩ, cô đối với Lạc tổng chỉ như một món đồ chơi, cô không thích nên để trong xó, nhưng khi có đứa bé khác đụng đến lại sống chết giành giật chỉ để khẳng định quyền sở hữu của mình. Món đồ chơi không hợp với cô, mà cô cũng không hợp với nó. Rồi có một ngày cô sẽ tìm được đúng chân ái của mình.”

Hạ Tiểu Nhu im lặng, Phương Nghị lùi ra sau mở cửa xe cho cô. Cô lên xe, khởi động máy lái đi, muốn tránh xa con người này. Anh nhìn theo bóng xe rời khỏi, lắc đầu rồi cũng quay người đi về.

Ba ngày sau, có một chiếc đĩa được gửi ẩn danh đến văn phòng Tổng giám đốc Evergreen, đoạn phim thể hiện rõ chính Prim là người ngồi trước máy tính số một khi sự việc xảy ra. Phòng nhân sự cho biết Prim đã nộp đơn nghỉ phép, trở về Thái ngày hôm qua. Thông tin cũng chưa bị lộ, chưa để lại hậu quả nghiêm trọng. Chuyện này xem như đứt manh mối, khép lại tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, tuy Hạ Tiểu Nhu không có động tĩnh gì nhưng Phương Nghị vẫn không hết đề phòng cô. Vì anh nắm được điểm yếu của cô, cô có thể tạm thời không gây chuyện lớn. Nhưng về lâu dài vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Về phía Hạ Tiểu Nhu, cô biết nhược điểm của mình nằm trong tay người khác, khó có thể làm gì trong thời gian này. Phương Nghị là một người không dễ đối phó, cô hẳn không phải đối thủ của anh. Phương Nghị khác với Lạc Huân, ít ra Huân ca ca còn vì giao tình 20 năm mà không chú ý đến cô, nhưng Phương Nghị đang theo dõi cô từng li từng tí, không tiện ra tay.

Cô đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc, có thể làm gì đây khi mọi cố gắng của cô đều không được đền đáp? Tuy vậy, cô vẫn chưa nguôi ngoai, vẫn cảm thấy có một tảng đá buộc trong tim, nặng nề khó chịu không thôi. Chẳng lẽ cô thua Ân Đồng thật sao?

Hạ Tiểu Nhu đến Bách Hợp chi nhánh Evergreen vào giờ xế để kiểm tra tình hình kinh doanh liền bắt gặp một nhóm khách mặc nước ngoài mặc hàng hiệu phò hết nhãn mác ra ngoài, cười nói ồn ào một góc sảnh, xả rác thẳng xuống thảm. Họ không xếp hàng như mọi người, chen lấn huých đẩy, lớn tiếng đòi quản lý xếp bàn ngay. Cô đau đầu, lại là khách coi nơi công cộng như nhà của họ, xem mình là trung tâm vũ trụ, loại khách này thật khó đối phó, không thể chiều theo, cũng không thể làm căng.

Hôm nay trong nhà hàng toàn quản lý và nhân viên nữ, đám khách nam ở ngoài cứ huyền não đòi phải vào ăn ngay, Hạ Tiểu Nhu cũng ra mặt. Để xem tên oan gia đó hay nói gì, “đối xử chân thành, lấy sự hài lòng của khách hàng là mục tiêu” phải không, được, cô sẽ làm như hắn nói!

Hạ Tiểu Nhu đơn giản chạy ra cười tươi “Xin cảm ơn quý khách đã ủng hộ Bách Hợp. Hôm nay khách đông quá, xin quý khách đợi một lát, sẽ có bàn ngay lập tức!”

Đám khách thô lỗ cười to “Phải, phải như cô em này chứ, có lý nào lại bắt ông đây đợi!”

“Sao hôm nay Bách Hợp quản lý lạ vậy, tại sao đến sau lại được ăn trước, ai cũng phải xếp hàng chứ!” Khách đằng sau bắt đầu la ó “Nếu không cần xếp hàng cũng được vào thì chúng ta chen lên đi!”

Trong chốc lát, thế trận trở nên bát nháo không chịu được. Cả chục người ở ngoài xô đẩy nhau chen vào, nhân viên nữ ở trong cố sức chống đỡ không được, hết sức chật vật. Hạ Tiểu Nhu bị người ta đẩy ngã xuống đất, người nắm tóc, người dẫm lên tay cô, cô kêu cứu nhưng không ai kéo dậy.

Lúc này Ân Đồng vừa tan ca, đi ngang qua nhìn thấy cảnh hỗn loạn, khẩn cấp chạy ra gọi bảo vệ. Bảo vệ Evergreen đi tới giải tán đám đông lúc này đã loạn thành một đoàn. Đám người tản ra, lúc này mới thấy Hạ Tiểu Nhu ngồi bẹp trên mặt đất, quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù không ra hình dạng gì nữa. Ai mà tin đây là Hạ tiểu thư danh gia vọng tộc!

“Tôi muốn một lời giải thích. Trước giờ Bách Hợp vẫn theo chủ trương ai trước có trước, không thì phải xếp hàng. Tôi ăn ở đây bao nhiêu năm ai cũng tuân thủ luật lệ này, tại sao hôm nay có người phá lệ cho khách vào? Tôi muốn nói chuyện với quản lý đó.” Một bà khách nóng nảy.

Ân Đồng thấy Hạ Tiểu Nhu mặc váy ngắn không dám đứng lên, đoán chắc có chuyện, liền cởi áo khoác khoác lên chân Hạ Tiểu Nhu, đỡ cô đứng dậy.

“Là tôi... tôi cho bọn họ vào.” Hàng chục cặp mắt đổ dồn vào Hạ Tiểu Nhu thê lương.

“Tôi chưa thấy cô bao giờ, cô là nhân viên mới?”

Hạ Tiểu Nhu định lên tiếng đính chính, bỗng Ân Đồng đứng sau khẽ thì thầm vào tai cô, bảo cô không nên nói thân phận của mình ra, lại chỉ bước tiếp theo nên làm thế nào. Từ nãy đến giờ Hạ Tiểu Nhu bị mất mặt không thôi, lần đầu tiên trong đời cô bị nhục nhã thế này. Lời Ân Đồng vào tai cô như lệnh bẻ trên, thật lên mặt, thật khó chịu! Hạ Tiểu Nhu bị mọi người bao vây, hàng chục gương mặt đờ đờ sát khí đang nhìn chằm chằm, nhất thời không chịu được, bỏ chạy ra ngoài, hấp tấp thế nào lại đụng phải Phương Nghi!

Phương Nghi bị cô gái hung dữ xô, loạng choạng suýt ngã. Người nào làm loạn ở sảnh của anh? Anh nhìn xuống, lòng than thầm, mỗi lần gặp Hạ tiểu thư này đều không có chuyện tốt “Có chuyện gì? Chuyện gì khiến cô nổi điên ở đây?”

Hạ Tiểu Nhu luôn nóng nảy, lần này bộc phát gắt to “Không phải chuyện của anh! Anh tránh ra!”

“Cô làm loạn ở sảnh của tôi mà bảo không phải chuyện của tôi?” Phương Nghi biết cô gái này lại sắp bùng nổ, kéo cô vào phòng riêng của anh. Không có cách nào khác, ở đâu cũng có nhân viên của Evergreen, anh cũng không muốn bị bắt gặp cãi nhau với Hạ Tiểu Nhu.

“Buông tôi ra, tên chết tiệt này anh kéo tôi đi đâu” Hạ Tiểu Nhu la oai oái.

Anh đóng cửa phòng “Cô bực mình chuyện gì tôi không cần biết, nhưng cô ở chỗ tôi nào loạn thì tuyệt đối không được. Tôi kéo cô ra khỏi tầm mắt khách hàng, không để họ bị ảnh hưởng. Khách của Evergreen đến đây để hưởng thụ, không phải bị người như cô làm mất hứng.”

Cô chưa xuống được con giận, lại bị kéo đến nơi xa lạ, có ai nói cho cô biết đây là ngày gì không. Cục tức đã lên đến cổ họng, gắp tên hung thần này không có gì tốt. “Được lắm, ai cũng xem tôi là người ngang ngược phiền phức chứ gì. Cái gì Ân Đồng làm cũng tốt, còn tôi làm cái gì cũng xấu. Cô ấy đã thắng rồi, còn lên mặt dạy dỗ tôi cái gì chứ, muốn chứng tỏ mình giỏi hơn tôi sao. Tôi không cần ai giúp đỡ, không cần ai ra mặt cho!”

Phương Nghi đau đầu, cô gái này hiếu thắng hết thuốc chữa rồi. Anh nhìn xuống chân Hạ Tiểu Nhu “Tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nếu cô nói Ân Đồng cố tình lên mặt với cô, đã ghệt cô ấy đến vậy thì tôi ngay áo khoác của Ân Đồng trên người cô xuống.” Anh nhận ra áo khoác đồng phục của Evergreen.

Dĩ nhiên Hạ Tiểu Nhu không bỏ áo khoác ra được, vậy cô lúc bị xô đẩy đã rách một đường dài phía sau. Phương Nghi nhìn cô lúng túng, bắt đắc dĩ nói “Tôi không muốn biết chuyện của cô, nhưng tôi bảo đảm Ân Đồng không phải người như cô nói. Chuyện gì đã xảy ra với Ân Đồng?”

Hạ Tiểu Nhu uất ức thuật lại với Phương Nghi. Lúc đó Ân Đồng nói cô đừng tiết lộ thân phận, cứ nhận mình là nhân viên mới vào làm nên sơ suất. Đầu tiên rót trà nhận lỗi với từng khách, mời họ ăn ít điểm tâm trong lúc chờ đợi; sau nhờ nhân viên bảo vệ mời đám khách thô lỗ xếp cuối hàng, nếu không thì mời đi ủng hộ nơi khác.

Trên đời này chắc chỉ có mình Hạ Tiểu Nhu suy bụng ta ra bụng người mới nghĩ Ân Đồng lên mặt dạy dỗ mình, Phương Nghi lắc đầu “Hạ tiểu thư, cô nghĩ quá nhiều rồi. Trong tình huống trên, đó là cách hợp lý nhất, vẹn cả đôi đường.”

“Anh nói đi, tôi có gì sai? Khách hàng là thượng đế. Tôi làm đúng như lời anh còn gì, bọn họ muốn vào tôi cho họ vào”

“Vẫn là câu nói ấy. Nhưng cô nói cho tôi biết, có mấy khách trong nhà hàng cô lúc đó. Thôi khỏi, để tôi nói luôn, là một nhóm khách thô lỗ và rất nhiều khách khác. Chỉ vì làm hài lòng một nhóm người mà cô đắc tội với nhiều khách khác, cô có coi họ là thượng đế không?”

“Vậy thì làm thế nào bây giờ? Chẳng phải anh bảo tôi đối xử chân thành sao, thì tôi thật lòng muốn mời họ vào ăn mà.” Hạ Tiểu Nhu hiểu ra một nửa, nhưng vẫn mù mờ.

Phương Nghi chép miệng, cô gái này sao có thể máy móc như vậy! “Hạ tiểu thư, khách hàng không phải mấy con số tính toán tiền bạc của cô, không thể cứng nhắc áp dụng một công thức vào được. Còn nhớ tôi nói cô những gì khi hai ông bà cụ bỏ về không? Là quan sát, quan sát khách hàng. Khách từ tế thì chúng ta đối xử tử tế, khách càn rỡ thì cũng phải cứng rắn. Lúc cần mềm cô lại cứng, lúc cần cứng cô lại mềm!”

“Chính vì vậy mà Ân Đồng mới gọi bảo vệ can thiệp?” Cô gần như sáng tỏ rồi.

“Phải! Ân Đồng không như cô, chuyện gì cũng ôm vào mình muốn khẳng định bản thân nhưng không tự lượng sức. Cô ấy biết tỏ ra yếu đuối đúng lúc, nhờ sự giúp đỡ của người mạnh, không phải tốt hơn sao.”

Hạ Tiểu Nhu tuy đã hiểu mọi chuyện nhưng vẫn ầm ừ “Dù thế nào đi chăng nữa cô ấy cũng không nên nói tôi nhận là nhân viên mới chứ, dù gì tôi cũng là trưởng phòng kinh doanh Bách Hợp, tiểu thư Hạ gia.”

“Tôi lại thấy đây là chuyện Ân Đồng quyết định đúng nhất! Nếu mọi người biết cô là Hạ tiểu thư, mặt mũi Bách Hợp bị cô bôi bẩn hết. Là nhân viên mới chưa quen việc thì có thể được thông cảm, đường đường là người nhà họ Hạ mà mắc sai lầm căn bản như vậy, quả thật uổng phí công sức xây dựng Bách Hợp của Hạ tiên sinh! Cô luôn nói Ân Đồng yếu đuối, còn cô thì sao? Gặp chuyện không chống đỡ được thì bỏ chạy, để cô ấy gánh hậu quả cho cô. Vậy mà dám nói mình mạnh mẽ lắm!” Anh cười mỉa mai, không chừa cho cô một chút mặt mũi.

Lúc này, chuông điện thoại của Hạ Tiểu Nhu vang lên. Là Ân Đồng nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, có ổn không, cô ấy đã cùng quản lý giải quyết tốt đẹp mọi chuyện, khách đã chịu ngồi xuống vừa đợi vừa ăn chút bánh. Phương Nghi nhìn nét mặt giận dữ thoáng lộ ra vẻ áy náy của Hạ Tiểu Nhu liền tiếp lời:

“Ân Đồng phải không? Cô ấy nhắn chuyện đã xong? Ân Đồng lúc nào cũng quan tâm tới người khác chân thành như vậy. Còn cô, cô chỉ biết hơn thua với người ta, chỉ biết xem ai thắng ai thua, không nghĩ gì đến đại cục. Ân Đồng tốt bụng muốn giúp cô, cô lại xem cô ấy như kẻ thù. Không có Ân Đồng

ở đây, cô thậm chí còn không thể đứng dậy hiện ngang ra ngoài chứ đừng nói là xử lý êm đẹp.”

Hạ Tiểu Nhu bị người này tấn công không còn lối thoát, đang muốn dụ xuống lại bị kích đến tức lên “Phải, tôi thua cô ấy rồi, anh hài lòng chưa”

Anh biết mình hơi quá lời, rút ly nước cho Hạ Tiểu Nhu “Uống miếng nước rồi bình tĩnh lại đi. Tôi nói từ hôm ở bãi giữ xe đến hôm nay mà cô vẫn chưa thông suốt ư? Ân Đồng không có ý định so sánh thắng thua gì hết. Cô ấy chỉ muốn sống thật thoải mái, yên ổn làm việc qua ngày, cố gắng hoàn thành tốt trách nhiệm của mình là đủ. Còn cô biết rõ sở trường của mình không phải là tiếp khách ở tiền tuyến vẫn sống chết đòi đấu với cô ấy, cô không thấy lãng phí thời gian sao? Tôi chỉ nói cô vậy thôi, còn lại tùy cô suy nghĩ. Bây giờ tôi phải đi làm việc, vì cô mà tôi mất đứt giờ nghỉ hôm nay. Hạ tiểu thư, thứ lỗi không tiễn!”

Hạ Tiểu Nhu về văn phòng, hồ sơ trước mặt vẫn không lật được trang nào. Cô mãi suy nghĩ về chuyện xảy ra mấy ngày qua, xem mình thật sự muốn gì. Cô muốn thắng, phải, cô muốn mọi người công nhận mình giỏi hơn Ân Đồng. Nhưng như thế thì sao, Ân Đồng cần bản không để ý đến chuyện đó, cô có thắng hay thua trong mắt cô ấy cũng không thay đổi. Đấu với một đối thủ ngơ ngác như Ân Đồng thật nhàm chán, không có cảm giác gì cả.

Còn Huân ca ca, cô vẫn chưa quên được. Cô thích anh ấy từ lúc còn là thiếu nữ, thói quen đầu thế nói bỏ là bỏ. Nhưng từ sau khi nghe Phương Nghị nói, cô cũng bắt đầu suy nghĩ về quan hệ thật sự của mình và Huân ca ca. Anh ấy quả thật chỉ xem cô như em gái, anh mất cung chiều anh ấy dành cho Ân Đồng hoàn toàn khác với ánh mắt tự hào dành cho cô. Với Huân ca ca, có lẽ cô là một đứa em gái giang manh mẽ, anh có thể ủng hộ cô trong công việc và cuộc sống để cô tỏa sáng, nhưng không thuộc về anh. Yêu một người tâm không đặt trên mình, nếu giành được liệu có kết quả tốt?

Có lẽ Phương Nghị nói đúng, cô không nên phí thời gian vào việc đấu đá nữa, tập trung vào công tác của mình vẫn tốt hơn. Trước giờ cô chưa bao giờ dùng thủ đoạn như vậy, vừa mệt mỏi vừa nơm nớp lo sợ Huân ca ca phát hiện. Quan trọng nhất là, dù cố gắng bao nhiêu, Huân ca ca vẫn không quay lại nhìn cô. Phải chăng đã đến lúc dừng tay?

Hạ Tiểu Nhu thở dài, nhưng dù gì thì trước hết cũng phải nhấc Ân Đồng, mời cô ấy ăn cơm cảm ơn đã! Sau khi bình tĩnh lại, cô thấy lời Phương Nghị nói cũng không sai. Trước giờ Ân Đồng luôn ngây thơ chân thật, hẳn không có ý xấu như cô nghĩ. Người dày dặn kinh nghiệm thương trường như Huân ca ca và cả Phương Nghị đều nói cô ấy tốt thật, cô cũng không nên dùng ánh nhìn thành kiến của mình đối với Ân Đồng.

Tuy trong lòng có chút chua xót, nhất thời không quen được cảm giác này nhưng Hạ Tiểu Nhu luôn là người có ơn tất báo, không muốn nợ ai bao giờ nên cuối cùng cũng hẹn Ân Đồng ra nói tiếng cảm ơn.

“Chuyện lần trước thật lòng cảm ơn cô, không có cô danh tiếng Bách Hợp đã bị hủy rồi. Cũng xin lỗi cô vì tôi đã bỏ về trước, để cô ở lại gánh vác mọi chuyện.” Hạ Tiểu Nhu gửi trả Ân Đồng chiếc áo đã giặt sạch.

“Cô đừng nói vậy, tôi chỉ làm những việc mình hay làm thôi. Hồi mới vào làm mỗi lần gặp chuyện hỗn loạn tôi chỉ biết quỳnh quáng tay chân, gọi quản lý đến giải quyết. Cô giỏi hơn tôi nhiều!” Ân Đồng xăn một miếng bánh kem, thật ngon. Đi với Hạ Tiểu Nhu lần nào cô ấy cũng dẫn đến những quán ngon nuốt lưỡi, thật tốt mà.

“Tôi làm mọi chuyện thành ra thế kia mà cô còn bảo giỏi.” Cùng một chuyện cô giải quyết nhanh gọn, tôi làm bung bét, không phải biết tính cô thì tôi đã nghĩ cô nói mỉa.

Trông mặt Ân Đồng mở lớn, không tin vào tai mình, Hạ Tiểu Nhu mà không giỏi thì cô là gì! Cô gấp gấp “Không đâu không đâu! Tôi thích sản phẩm đóng hộp mới ra mắt của Bách Hợp lắm đó, rất ngon nha, lại vô cùng tiện dụng, cho vào lò vi sóng một lát là ăn được ngay. Quảng cáo mới cũng rất động lòng người, gì mà Đài Loan giữa lòng Nhật Bản, dùng nguyên liệu thượng hạng tươi ngon của Nhật làm ra món ăn Hoa. Còn nữa, từ ngày cô về tôi thấy Bách Hợp ở Evergreen đông khách hơn nữa, không thua kém gì chi nhánh ở Yokohama rồi!”

Tính tự kiêu của Hạ Tiểu Nhu đâu thể mất đi trong một sớm một chiều, được Ân Đồng khen tới tấp liền vui muốn vênh râu lên. Nhưng không thể lộ liễu như thế được, cô chỉ cười cầm cúi ăn bánh.

Càng nói chuyện với Ân Đồng, Hạ Tiểu Nhu càng hiểu ra cô gái này luôn ăn ngay nói thật, có chút ngây thơ, đôi khi thành thật quá sẽ làm người khác hiểu lầm thành giả tạo. Nhưng về bản chất, cô ấy là con người lương thiện.

“Thật ra tôi chẳng có tài cán gì đâu, lúc nào cũng ngơ ngáo ngáo, cũng may có các đồng nghiệp và cấp trên chiếu cố nên làm nhiều thành quen tay thôi. Nhất là quản lý Phương đó, anh ấy rất giỏi, chỉ bảo tôi nhiều lắm.”

Lại là tên hung thần kia. Cô có cần nói hấn thần thánh như vậy không, lúc nào cũng nhìn người ta bằng ánh mắt xoáy người ghê rợn, giỏi cái gì chứ. Tôi không hiểu sao hấn đối xử với ai cũng tốt, chỉ có với tôi thì xù lông lên. Thôi được rồi, là hấn có bản lĩnh, chuyện gì cũng giải quyết gọn gàng tốt đẹp, ngay cả thủ đoạn của tôi hoàn hảo như vậy cũng bị hấn moi ra. Tôi tò mò xem hấn làm sao có khả năng đọc thấu suy nghĩ người khác. “À, cô có số điện thoại quản lý Phương của cô không?”

Ân Đồng do dự “Có, nhưng tôi chưa hỏi ý kiến anh ấy...”

“Không sao đâu, cô cứ cho tôi, tôi cũng quen với anh ấy. Có chuyện gì tôi sẽ nói là lỗi của tôi, không liên quan tới cô đâu.” Trước giờ Hạ Tiểu Nhu muốn gì khó ai cản được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Sau khi đưa Ân Đồng về nhà đúng giờ với đại boss, Hạ Tiểu Nhu từ chối lời mời ăn cơm của hai ngược, trực tiếp lái xe về nhà gọi điện cho Phuong Nghi.

“Alo, đây là điện thoại của Phuong Nghi của Evergreen”. Thấy số máy lạ gọi đến, anh tưởng là khách hàng.

“Alo alo, Phuong Nghi phải không. Tôi hỏi Ân Đồng số điện thoại này của anh, đừng trách cô ấy nhé, là tôi đòi cô ấy mới cho. Anh có rảnh không, có thể giải thích vài chuyện cho tôi được không?” Hạ Tiểu Nhu làm một tràn vào điện thoại.

Hôm nay Phuong Nghi không có ca làm, tương đối rảnh rỗi, đang ở nhà chơi game linh tinh trên điện thoại. Thế nhưng anh không muốn trả lời cô gái phiền phức này! “Cô tưởng tôi rảnh lắm sao Hạ tiểu thư? Tính theo phí tư vấn của tổng đài, một phút 200 yên.”

“Sao anh không đi ăn cướp luôn đi! Tính giá rẻ thôi nhé, một túi sùi cào Bách Hợp loại mới nhất chưa có trên thị trường thì thế nào, không không, một bữa sùi cào bánh bao ở Bách Hợp, không không, cả hai. Làm ơn, làm ơn đi mà. Nếu tôi không biết đáp án, tối nay tôi sẽ không ngủ được mất.” Hạ Tiểu Nhu vừa giờ giọng nữ vương, vừa dịu giọng lời kéo.

Phuong Nghi nghe câu “làm ơn” hiếm có từ miệng Hạ tiểu thư cũng mềm lòng, và lại anh cũng đang không có việc gì làm, liền đồng ý.

Vừa rồi nói chuyện với Ân Đồng, Hạ Tiểu Nhu hỏi cô ấy một loạt tình huống hay xảy ra trong khách sạn, làm thế nào để đối phó. Ân Đồng chỉ có thể trả lời cách làm, không thể giải thích, cô ấy bảo chỉ làm nhiều rồi quen, không rõ tại sao phải làm vậy. Hạ Tiểu Nhu ghi lại từng chỗ từng chỗ không hiểu, bây giờ hỏi từng vấn đề một.

“Làm sao đối phó với khách cầm đồ trong phòng khách sạn về? Nên nói với khách hay không? Nói như thế nào? Tại sao phải nói như vậy?”

“Làm sao bảo vệ thông tin khách hàng nổi tiếng, chính khách? Làm sao ngăn phóng viên? Tại sao phải làm như vậy?”

“Làm thế nào khi khách nói bị mất đồ trong phòng, nói nhân viên khách sạn tay chân không sạch? Tại sao giải quyết như vậy?”

“...”

“Hạ tiểu thư, cô hỏi nhiều như vậy mà chỉ mời tôi đồ ăn công ty mình, không nở bỏ một xu? Những điều tôi sắp nói đây thậm chí có thể viết được một quyển sách!” Tuy nói vậy, Phuong Nghi vẫn giải thích cặn kẽ từng câu cho Hạ Tiểu Nhu, hi vọng cô gái này chuyên tâm vào chuyện khác, quên chuyện đầu đá đi. Anh cũng không quên chọc ghẹo “Hạ tiểu thư hứng thú với công việc của chúng tôi từ khi nào vậy? Hay cô định học tập chăm chỉ, lùi một bước tiến ba bước, dùng chiêu du kích đánh úp Ân Đồng?”

Tên oan gia miệng chó không mọc được ngà voi này, không nói được câu gì tốt lành hết! “Tôi gọi điện xin lời tư vấn của anh, không phải nghe anh cười nhạo đâu”

Phuong Nghi cười trong điện thoại “Tôi thấy cô vẫn nên tập trung vào công việc của mình thì tốt hơn. Cô không cần phải nhọc công biến mình thành người khác đâu.” Thật ra thì tôi thấy cô không có tố chất nào cũng người làm dịch vụ tiếp xúc với khách, cô lui về sau làm tốt việc thu tiền của mình đi.

Giọng Hạ Tiểu Nhu ỉu xiu “Tôi chỉ thấy công việc của các anh thú vị thì thỉnh thoảng một chút thôi. Biết đâu có lúc nào đó tôi cần vận dụng cho Bách Hợp. Phải phải, Ân Đồng tốt hơn tôi, cái gì cũng tốt hơn tôi...”

Phuong Nghi chưa bao giờ nghe âm điệu này từ Hạ Tiểu Nhu, hôm nay cô ấy như một con người khác. Giọng nói như mèo con này, không phải Hạ Tiểu Nhu dùng máy biến âm chứ? “Lại ghen tị với cô ấy sao?”

“Có một chút, nhưng hết rồi, tôi phải công nhận cô ấy giao tiếp khách hàng thật khéo. Hôm nọ nếu không có cô ấy thì tôi đã bẹp dí dưới chân người ta rồi. Nhưng mà tôi cũng không tồi nha, cô ấy khen sản phẩm của tôi đó! Anh có ăn sùi cào đóng hộp loại mới chưa? Có xem quảng cáo mới chứ?” Lần này là Hạ Tiểu Nhu thật lòng, cô không muốn so sánh nữa.

Nữ vương Hạ đánh chết cũng không thay đổi tính tình mà, Phuong Nghi nghĩ trong bụng. Tuy vậy, anh vẫn không khơi dậy tính xấu của Hạ Tiểu Nhu, dịu giọng với cô “Ừ, cô đừng so sánh mình với cô ấy làm gì. Mỗi người là một cá thể khác nhau, ai cũng có điểm mạnh điểm yếu riêng. Cô coi trọng thắng thua cũng đâu nói lên điều gì.”

“Ừ, không so sánh nữa, chuyện lần trước chưa đủ mất mặt sao. Nhưng còn Huân ca ca, tình cảm mười mấy năm, không phải nhất thời có thể bỏ được. Ban nãy tôi thấy bọn họ,... ai da thôi không nói nữa. Cảm ơn anh nhiều, hôm nào có thời gian tôi đích thân sang Evergreen đưa phiếu quà tặng của Bách Hợp cho anh. Tôi cúp máy đây, tạm biệt.” Hạ Tiểu Nhu ơi là Hạ Tiểu Nhu, tại sao lại nói ra chuyện của Huân ca ca với tên oan gia này.

Phuong Nghi chưa kịp nói câu nào đã nghe tiếng cúp máy. Hạ Tiểu Nhu này lúc nào cũng bốc đồng càn quấy, thích thì gọi điện nói lảm nhảm điếc lỗ tai, không thích thì tự nhiên cúp máy cái rụp. Thật ồn ào, thật phiền não mà!

Vốn dĩ hai người không có quan hệ gì, hoặc cùng lắm là quan hệ đối đầu. Nhưng không hiểu sao dạo gần đây Phương Nghị luôn có việc liên quan tới Hạ Tiểu Nhu, ví dụ như hôm nay.

Phương Nghị bước vào trụ sở Bách Hợp, có phòng đã tắt đèn, có phòng vẫn còn sáng. Mọi người trong phòng kinh doanh đã về hết, chỉ còn phòng riêng của trưởng bộ phận còn sáng đèn. Anh gõ cửa, nghe tiếng người trong phòng mời liền đẩy cửa đi vào.

Hạ Tiểu Nhu đang bận rộn với mớ sổ sách, chỉ dùng một chiếc kẹp vấn tóc ra sau lộn xộn, váy áo công sở tinh tươm mọi hôm không thấy đâu, cô đang mặc áo thun quần jean đơn giản, chân mang dép bông, đeo mắt kính to cộ. Cô ấy không còn là Hạ tiểu thư kiêu kỳ sáng chói, chỉ làm một nhân viên bình thường hết mình vì công việc. Tuy vậy, gương mặt trắng nõn nà vẫn nổi bật dưới vài sợi tóc lòa xòa, ánh mắt lạnh lợi hoạt bát sau cặp kính, cả người Hạ Tiểu Nhu toát ra nhiệt huyết tham vọng tuổi trẻ khi chú tâm làm việc. Không ngờ cô ấy còn có dáng vẻ này!

“Tôi có đi vào nhầm phòng không? Xin hỏi có phải Hạ tiểu thư trưởng bộ phận kinh doanh của Bách Hợp? Hạ tiểu thư bình thường chú trọng hình tượng đi đâu mất rồi?” Phương Nghị giả bộ ngạc nhiên.

“Tôi phát hiện ra, ngày nào anh không chọc tôi sẽ ăn không ngon thì phải. Tôi cũng muốn mặc đẹp lắm, nhưng sắp bị đồng kế hoạch này dìm chết rồi. Tôi đã cho nhân viên trong phòng về hết, chỉ còn mình tôi tăng ca ở đây, không sợ người khác thấy. Anh đến đây có việc gì?” Hạ Tiểu Nhu đặt trước mặt anh ly trà.

Tôi không tính là người chắc, anh nghĩ thầm. “Ân Đồng nhờ tôi đưa cô cái này, nói là cô cần gấp. Đáng lẽ là cô ấy muốn tự mình đưa đến, nhưng Lạc tổng kéo cô ấy đi gặp ông bà Lạc, hai người họ đành nhờ đến tôi. Hết cách, tôi là bạn cô ấy lại là cấp dưới của anh ấy!” Phương Nghị đưa Hạ Tiểu Nhu một túi.

“Cám ơn anh! Bây giờ anh đi về à, đợi tôi dọn dẹp một chút cùng đi ra ga nhé, tôi đem xe đi bảo hành rồi!” Hạ Tiểu Nhu nhìn đồng hồ, cô đã làm việc gần 12 tiếng đồng hồ, nên về thôi. Cô đứng dậy đi vào phòng bên, lúc ra lại là thân mỹ nữ, cô gái này không chịu được bản thân lười biếng bước ra ngoài.

Hai người đi đến sảnh Bách Hợp liền phát hiện trời đã mưa tự bao giờ. Lúc Phương Nghị đi đến đây trời vẫn ráo, không thể nào đoán được những cơn mưa mùa hè ở Nhật. Trời tối mịt, ngọn đèn đường vàng vọt cũng bị màn mưa xóa mờ, mọi người che dù cầm cúi đi thật nhanh.

“Tôi quên mang dù rồi, bình thường tôi vẫn để dù trong xe. Làm phiền anh cho tôi đi nhờ đến nhà ga được không, tôi sẽ mua dù ở ga.” Cô biết khi nhờ vả Phương Nghị phải nhẹ nhàng rồi.

Trong phút chốc, anh không cảm thấy chán ghét cô gái trước mặt nhiều như trước nữa, Phương Nghị đề nghị “Không cần, tôi đưa cô về đến nhà. Mưa lớn thế này không nhìn rõ phía trước, một mình cô đi nguy hiểm lắm!”

Hạ Tiểu Nhu cảm ơn anh. Hai người sóng đôi bước về ga. Cơn mưa dần nặng hạt, dù của Phương Nghị là loại dù gấp khá nhỏ, anh vô tri vô giác nghiêng về phía Hạ Tiểu Nhu làm vai mình ướt một mảng. Đến dưới khu nhà mình, cô lại cúi đầu cảm ơn anh. Không gian xung quanh như dừng lại, ánh đèn đường hắt vào gương mặt Phương Nghị. Anh không quá đẹp trai, nhưng nam tính hài hòa. Tầm mắt của cô dừng lại trên vai anh, áo khoác ngoài đã ướt mất rồi.

Trời đổ mưa lớn hơn, lại có sấm sét, Hạ Tiểu Nhu không hiểu sao mình lại nói “Áo anh ướt rồi, dễ bị cảm lạnh, hay lên nhà tôi uống ly trà nóng rồi tôi sấy lại áo cho anh. Thuận tiện đổi cây dù to hơn.”

Bình thường Phương Nghị sẽ từ chối, hai người không thân lắm, anh lại không phải loại người lợi dụng các tình huống này tán tỉnh các cô gái. Nhưng tối hôm nay Hạ Tiểu Nhu không giống như mọi ngày, Phương Nghị không biết đâu là con người thật của cô, có chút tò mò nên đồng ý.

Căn hộ của Hạ Tiểu Nhu rộng gấp ba lần nơi ở của anh, có cửa kính lớn nhìn xuống cảnh đêm Tokyo rực rỡ. Nội thất lộng lẫy như chính chủ nhân nhưng rất có thẩm mỹ, không bị rườm rà choáng mắt. “Bố mẹ cô không sống ở đây sao?”

“Không, đây là căn hộ riêng của tôi. Bố mẹ tôi thích ở dưới đất có vườn hơn. Với cả tôi hay tăng ca về khuya, không muốn làm phiền ông bà. Khăn đây, anh lau rồi cởi áo đưa cho tôi, tôi sấy nhanh lắm”. Hạ Tiểu Nhu đưa cho anh một cái khăn mới tinh, thơm mùi nước xả vải mềm mại.

Ngoài cửa sổ bỗng dưng sáng lên, ánh chớp xé rách bầu trời, sau đó là tiếng sấm đinh tai nhức óc. Màn mưa ở ngoài trắng xóa, cô lên tiếng “Dù gì tôi cũng nợ anh bữa sùi cào ở Bách Hợp, anh chắc cũng chưa ăn tối. Hay anh ở lại đây ăn?”

Phương Nghị bán tính bán nghi, Hạ tiểu thư, cô đòi bữa ăn ở nhà hàng nổi tiếng với cơm của cô, không phải lời quá sao, hay cô muốn độc chết tôi. Nhưng anh cũng không phản đối, im lặng chờ xem tiểu thư này làm nên trò trống gì.

Đáng tiếc trước giờ Phương Nghị chỉ chú ý đến Hạ Tiểu Nhu để bảo vệ Ân Đồng. Những lúc ấy Hạ Tiểu Nhu là cô nàng nhà giàu thủ đoạn quái chiêu và cứng đầu khó chiều. Lúc trước cô bị con ghen vô lý che mờ mắt, không ngờ bản thân lại đi quá xa. Cũng may xuất hiện Phương Nghị kịp thời kéo lại, chưa làm điều gì để lại hậu quả nghiêm trọng.

Anh không biết Hạ Tiểu Nhu cơ bản là một cô gái lương thiện, hoạt bát khéo léo. Nếu không như thế cũng không thân thiết được với bà Lạc, cô làm trưởng bộ phận kinh doanh cũng chưa có nhân viên nào phản nản. Chỉ là sinh ra trong gia cảnh khá giả, được nuông chiều từ nhỏ nên tính tình có chút kiêu ngạo, hiểu thấu. Khụ, chưa thể mất trong một sớm một chiều được.

Hạ Tiểu Nhu chọn nút nấu cơm nhanh, lấy cà rốt, khoai tây, hành tây và thịt heo trong tủ lạnh ra. Món nhanh nhất và dễ nhất bây giờ là cơm cà ri Nhật.

Người Nhật nào cũng lớn lên với món ăn này, tuy đơn giản nhưng lại là món nhà làm “quốc hồn quốc túy” tại đây.

Phuong Nghi ngồi ở bàn ăn, nhìn thấy đáng Hạ Tiểu Nhu dong dong cao thành thực xắt nguyên liệu, cho vào nồi đảo sơ, mùi thơm lan tỏa cả căn phòng. Anh không biết mình có cảm giác gì, chỉ thấy ngoài kia trời mưa mật mù, trong nhà lại yên tĩnh không có tiếng nói, còn mỗi tiếng xèo xèo trên bếp, có chút... lạ lẫm.

“Xin lỗi, nhà chỉ còn nguyên liệu nấu món này, thời gian lại gấp nên khoai tây chưa mềm lắm, anh ăn tạm nhé!” Hạ Tiểu Nhu vẫn đeo nguyên tạp dề màu nâu bên ngoài áo công sở, tóc tai có chút tán loạn cắt đứt dòng suy nghĩ của Phuong Nghi. Trước mặt anh là hai đĩa cơm nóng hôi bốc khói, thơm nồng mùi cà ri.

Phuong Nghi không khách sáo ăn thử một miếng, nhìn thế này thì biết mùi vị không tồi. Chỉ là, hương vị này... thật ấm áp, cảm giác như đã về nhà. Cà ri là món ăn nhà làm ở Nhật nhưng Phuong Nghi trước giờ chỉ biết ăn ở tiệm, mùi vị không tồi nhưng không có được cảm giác này. Rau củ thấm vị và thịt heo thơm mềm quyện với cà ri dậy mùi và cơm sốt dẻo, anh chưa bao giờ được ăn cà ri ngon đến vậy.

“Cảm ơn, ăn ngon lắm!” Phuong Nghi phá tan bầu không khí tĩnh mịch, thật lòng khen.

Đã nói trước giờ Hạ Tiểu Nhu kiên cường không biết khách sáo là gì “Tôi biết mà! Ban nãy tôi chỉ nói phòng hờ thôi. Tôi đã ném thử, khoai tây chưa mềm lắm nhưng cơ bản đã thấm vị rồi. Còn có cả bí quyết gia truyền của mẹ tôi, không ngon sao được!”

Mới khen một câu đã vênh đuôi lên, con mèo này thật sự không bỏ được tính nữ vương mà. Phuong Nghi nhìn không được liền chọc ghẹo “Tôi tưởng đại tiểu thư như cô đây chỉ biết chỉ tay năm ngón, chai dầu đồ cũng không dựng lên chứ, không ngờ cũng nấu được món cà ri ra trò thế này!”

Cô lắc đầu “Lần trước anh nói tôi không học được tính hiếu khách lễ nghĩa của người Nhật, nhưng lần này thì không đúng rồi. Mẹ tôi là người Nhật, nhà tôi không có người giúp việc, là mẹ làm tất cả rồi cầm tay chỉ tôi từng món. Anh cũng biết phụ nữ Nhật cầu toàn tỉ mỉ thế nào trong việc nhà, đừng nói là món cà ri này ai cũng biết nấu, lau dọn nhà cửa, giặt ủi đồ, chăm sóc cây cảnh tôi đều làm được. Và lại anh quên tôi đi du học à, bánh mì bơ sữa ở châu Âu thật sự nuốt không nổi, không biết nấu ăn thì chết đói. Chỉ có chăm con là tôi chưa được như mẹ tôi vì chưa có kinh nghiệm thực hành, còn lại cũng không kém mẹ mấy đâu.”

“Cô đã nghĩ đến chuyện chăm con rồi à?” Càng nghĩ càng thích trêu ghẹo người này.

Không ngờ Hạ Tiểu Nhu lại vô cùng nghiêm túc “Sự nghiệp tôi giờ xem như ổn, cũng đến tuổi rồi còn gì. Đáng lẽ lần này về nước lập tức lên kế hoạch kết hôn với Huân ca ca, ai biết được...” Cô bỏ dở câu nói, múc một muỗng cà ri cho vào miệng.

Lòng Phuong Nghi chợt mềm mại, cô gái này nói cho cùng cũng đáng thương, người mình yêu thầm hơn mười năm bỗng chuẩn bị kết hôn. Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên gặp tình huống này, khó tránh khỏi đi sai hướng. Anh có chút thông cảm với Hạ Tiểu Nhu, an ủi cô “Ai rồi cũng tìm được người thích hợp với mình, cô cứ sống thật tốt rồi sẽ đợi được.”

“Không đợi nữa, việc gì tôi phải đợi thêm người đàn ông nào. Đợi một người mười mấy năm không có kết quả vẫn chưa đủ sao. Bây giờ tôi chỉ muốn làm Bách Hợp tốt hơn nữa, mở thêm vài chi nhánh, giành hết thị trường món Hoa ở Nhật!” Ánh mắt Hạ Tiểu Nhu lấp lánh, anh cũng cảm nhận được quyết tâm nhiệt huyết của cô.

“Chúc cô thành công!” Anh lấy trà thay rượu, cụng khê ly của cô.

“Chúc anh mau thăng tiến, khách càng ngày càng hài lòng với dịch vụ của Evergreen!” Cô cũng cầm ly lên chạm ly của anh.

Hai người cùng cười, bữa ăn gọn nhẹ trôi qua vui vẻ. Trời cũng đã ngớt mưa, Phuong Nghi cảm áo khoác đã được sấy khô cáo từ ra về.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hôm nay Ân Đồng được nghỉ nhưng Lạc Huân vẫn bận đi làm, cô một mình đi dạo chọn vài món đồ cho lễ đính hôn tổ chức vào tuần sau. Lạc tổng nói cô hoàn toàn quyết định, mua đồ xong cứ tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi đợi anh tan việc sẽ đến đón. Ân Đồng vui vẻ hưởng thụ giây phút một mình hiếm hoi, bố mẹ cô sắp sang Tokyo dự lễ nên mấy ngày tới không được rảnh rỗi nữa.

Đến khúc quanh nhỏ không có đèn giao thông, Ân Đồng đang định băng sang đường thì bỗng có một xe chiếc phóng tới ngay sát cô rồi thắng gấp lại, Ân Đồng hốt hoảng ngã xuống đất, chiếc xe quẹo một cua hoàn hảo rồi mất hút. Thấy cô xảy ra chuyện, người xung quanh gọi xe cấp cứu đưa đến bệnh viện.

Lạc Huân đang có cuộc họp với các trưởng bộ phận, nghe Ân Đồng nhập viện liền lập tức hủy bỏ hẹn, phóng xe như bay đến bệnh viện. Ân Đồng đang ngồi trong phòng bệnh, cô chỉ bị trặc cổ chân và xây sát nhẹ, không có gì nghiêm trọng. Đáng lẽ bác sĩ cho xuất viện về nhà nhưng Lạc Huân khẳng định cô nằm viện ít nhất một đêm theo dõi. Ân Đồng tuy không muốn nhưng cũng nghe lời đại boss nhà mình.

Thấy cô đã nhắm mắt nghỉ mệt, Lạc Huân khẽ khép cửa ra ngoài cảm ơn người đưa Ân Đồng đến bệnh viện. Người nọ là một phụ nữ trung niên phúc hậu, cười xua tay nói mình chỉ tiện tay. Bà ấy ái ngại nói “Cô cậu nên cẩn thận, không chừng đã đắc tội với ai đó. Ban này chính mắt tôi thấy chiếc xe đó đã đậu bên đường đã lâu, khi bạn gái cậu vừa đi qua liền phóng tới.”

Ánh mắt Lạc Huân lập tức lạnh băng “Bà có nhớ đặc điểm hay biển số xe không?”

“Tôi không nhớ biển số, nhưng chiếc xe đó quá nổi bật. Là phiên bản giới hạn kỉ niệm 45 năm của Nissan, màu đỏ chói, người lái xe là phụ nữ. Thôi cậu chăm sóc bạn gái cho tốt, tôi còn có chuyện phải làm, xin phép.” Người đàn bà cáo từ, Lạc Huân hứa sẽ hẹn lại sau chính thức cảm ơn bà.

Cả Tokyo này người giàu không ít, nhưng có bao nhiêu người sơn lại chiếc Nissan giới hạn phiên bản kỉ niệm 45 năm từ màu bạc thành màu đỏ chứ! Người không quen với bọn họ sẽ không tự đứng ra tay, người quen với bọn họ đi xe này chỉ có một. Lạc Huân vắt óc cũng không nghĩ ra tại sao Hạ Tiểu Nhu phải làm vậy, cô có ý gì?

Lúc Ân Đồng tỉnh lại, Lạc Huân đang ngồi bên cạnh giường của cô đọc tài liệu. Anh buông xấp giấy xuống, ân cần rót nước, gọt táo cho cô, thuận tiện hỏi “Tại sao lại giấu anh?”

Ân Đồng hơi hoảng hốt “Em giấu anh chuyện gì cơ?”

“Em không biết em không thể nói dối sao. Tại sao em lại không nói cho anh biết chiếc xe suýt đụng em giống hệt chiếc xe của Tiểu Nhu?” Anh thờ dài, cô gái thiện lương này nếu không có anh sẽ làm sao đây.

Cô cắn môi “Em không chắc, biết đâu người ta cố tình vu oan cho cô ấy, em từng bị vu oan nên em biết, cảm giác ấy khó chịu lắm. Anh hứa với em đi, trước khi làm rõ chuyện này không được manh động. Em không muốn chúng ta mất người bạn tốt như Tiểu Nhu!”

Anh kìm nén cơn giận “Anh không dám chắc, nhưng anh sẽ cố gắng.”

Hạ Tiểu Nhu biết Ân Đồng nằm viện nên sáng sớm ghé thăm cô, còn mang theo món bánh ngọt ở tiệm hai người ăn hôm nọ.

“Ai nha cảm ơn Tiểu Nhu. Có bánh ăn thật tốt, chỉ là trặc chân thôi mà hôm qua đến giờ anh ấy bắt tôi ăn toàn xương heo sắp chán chết rồi. Ở Nhật bao nhiêu năm rồi mà còn kiêng cử đủ thứ!” Ân Đồng le lưỡi.

“Không lo, tôi không phải anh ấy, cô thích ăn gì cứ bảo tôi, tôi sẽ mua đến cho cô. Nhưng trặc chân thế này không biết tuần sau làm lễ được không?” Hạ Tiểu Nhu thật tình lo lắng.

“Dĩ nhiên là em muốn lễ đính hôn không tổ chức được rồi, không phải đó là mục đích khi em làm ra chuyện này sao Tiểu Nhu?” Lạc Huân đẩy cửa bước vào “Anh không ngờ em có thể làm ra chuyện động trời như vậy. Tại sao, tại sao em lại cố ý hãm hại Ân Đồng, phá lễ đính hôn của anh?”

Hạ Tiểu Nhu sững sờ, có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra được không? “Anh đang nói chuyện gì, em không hiểu?”

Anh quát to “Em đừng giả bộ nữa, có người nhìn thấy được chiếc xe đụng Ân Đồng là Nissan phiên bản giới hạn kỉ niệm sinh nhật 45 năm màu đỏ. Có bao nhiêu người ở Tokyo lái chiếc xe đó chứ! Anh đã đi hỏi nhân viên của em, hôm qua đang giờ làm em đã bỏ ra ngoài sau đó không quay về!”

“Là em cảm thấy mệt nên về nhà nghỉ sớm một chút. Em không có làm!”

“Từ ngày em về nước, bao nhiêu chuyện xảy ra với Ân Đồng. Anh không dám nghĩ đó là em, Tiểu Nhu em gái anh sao có thể làm những chuyện như vậy. Nhưng có lẽ anh đã nhìn lầm em rồi! Tại sao em phải làm thế với bọn anh? Hay là em không cam tâm nhìn anh kết hôn với cô ấy, tại sao ban đầu em không nói?” Ân Đồng kéo áo Lạc Huân báo anh bình tĩnh nhưng anh không kiềm được cơn giận.

“Em nói là em không làm chuyện lần này. Anh với em quen nhau hơn 20 năm mà anh không thể tin em sao?” Trong lòng Hạ Tiểu Nhu như có ai cắt một nhát thật đau! Người đàn ông cô yêu thương ngần ấy năm bây giờ nhìn cô như kẻ thù.

“Em nói anh làm sao tin em đây? Ân Đồng bị như vậy trước ngày đính hôn, ngấm đi ngấm lại người có lợi nhất là em! Anh sẽ nói cho bố mẹ, nói bố mẹ tránh xa em một chút.”

Dẫu không muốn tin, nhưng Lạc Huân khó mà tưởng tượng được trên đời này có chuyện trùng hợp đến thế. Hơn nữa anh đang vô cùng lo lắng sốt ruột cho Ân Đồng, anh muốn tìm ra người hại bà xã tương lai của mình sớm nhất.

Lúc này, cửa bật mở, Phương Nghị tiến vào, vẻ mặt như đã nghe hết mọi chuyện. Hạ Tiểu Nhu đang uất ức, thấy anh vào như vớ được chiếc phao, khẩn thiết “Phương Nghị, anh có tin tôi không?”

Phương Nghị im lặng.

“Anh nói đi, anh có tin tôi không? Cả thế giới này ai cũng có thể không tin tôi, nhưng anh nhất định phải tin tôi! Ngoài bố mẹ tôi ra, anh là người duy nhất biết rõ tính tôi, anh biết tôi không làm những chuyện này!” Hạ Tiểu Nhu lạc cả giọng. Cô đang rất đau khổ tuyệt vọng, bố mẹ cô đi du lịch chưa về, ngay cả Huân ca ca cũng không tin cô. Hạ Tiểu Nhu biết Phương Nghị không có cảm tình tốt với mình, nhưng cô tin anh luôn nhìn người chuẩn xác, công tư phân minh, hẳn có thể nhận ra cô không phải thủ phạm. Bây giờ chỉ có người đàn ông này có thể làm cây cọc cho cô nắm giữa cơn bão dông.

Cô đã không muốn tranh giành với Ân Đồng nữa, cô biết cố gắng của mình sẽ không có kết quả gì. Qua bao nhiêu chuyện, bây giờ cô chỉ muốn cuộc sống như xưa, thoải mái vui vẻ, không phải lo nghĩ chuyện đầu đá thủ đoạn.

Phuong Nghi đột ngột lên tiếng “Tôi tin cô. Lạc tổng, hãy để tôi điều tra chuyện này, anh cứ yên tâm chăm sóc Ân Đồng và chuẩn bị cho lễ đính hôn. Tôi hứa sẽ cho anh câu trả lời sớm nhất!”

Lạc Huân biết sắp tới mình sẽ không có thời gian, liền giao chuyện này cho trợ lý và Phuong Nghi. Anh muốn ở bên chăm sóc tốt cho Ân Đồng, hi vọng cô có thể đi lại được trong lễ đính hôn. Về phần Hạ Tiểu Nhu, anh bảo toàn khoản cách, lạnh lùng không cho cô đến thăm Ân Đồng, bảo Ân Đồng cần nghỉ ngơi.

Phuong Nghi hỏi thăm Ân Đồng vài câu rồi cáo từ, vừa ra vườn hoa bệnh viện đã gặp Hạ Tiểu Nhu ngồi bất động. Anh đến cạnh cô ngồi xuống, dúm vào tay cô chai trà xanh. Anh chưa thấy cô uống cà phê bao giờ, mua trà xanh cho người Nhật hẳn là lựa chọn an toàn. Hạ Tiểu Nhu đứng là không uống cà phê được, không biết tại sao anh lại mua đúng loại trà mình hay uống, mỉm cười cảm ơn.

“Tôi tin cô không làm!”

“Cảm ơn anh đã tin tôi. Ngay cả người ở bên tôi 20 năm là Huân ca ca cũng không tin, tôi thật không biết ai có thể tin mình. Bây giờ thì tôi đã thấu hiểu cảm giác bị người ta vu oan thế nào. Hẳn lúc đó Ân Đồng bất an khó chịu lắm. Chắc đây là sự trừng phạt của ông Trời, tôi làm nhiều chuyện xấu hại cô ấy, bây giờ đã bị quả báo. Tôi không có bằng chứng gì minh oan cho mình, nếu Huân ca ca làm lớn chuyện này, quan hệ giữa hai nhà không còn, mọi người sẽ xa lánh tôi. Đáng đời tôi lắm!” Hạ Tiểu Nhu chưa xót, đến lúc cô dừng tay thì bị người ta vu oan, quả thật là Trời phạt.

“Tại sao lúc đó cô không nói cô thích anh ấy? Biết đâu anh ấy thông cảm cho cô?” Phuong Nghi nhìn vào cô gái bên cạnh. Cô không còn vẻ hung hăng như hôm ở bãi giữ xe, Hạ Tiểu Nhu bây giờ như một chiếc lá nhỏ chơi vơi giữa dòng nước xoáy.

Cô cười nhạt “Nói ra thì có kết quả gì chứ, lại làm anh ấy nghi ngờ tôi càng có động cơ. Tôi đã giấu mười mấy năm, giấu luôn vài ngày nữa cho anh ấy yên tâm đính hôn không phải tốt hơn sao?”

“Cô có nghĩ ra dạo gần đây đắc tội với ai hoặc có ai muốn làm hại cô không?” Phuong Nghi nghiêm túc điều tra vụ việc, anh muốn tìm ra người này càng sớm càng tốt.

“Anh tưởng tôi lúc nào cũng đanh đá đắc tội cả thế giới này sao. Chỉ có lúc trước tôi bị con ghen che mắt mới làm vậy với Ân Đồng, còn ngoài ra đối với ai tôi cũng khéo léo hết. Cũng có thể là đối thủ của Bách Hợp, dạo này công ty tôi kinh doanh rất tốt, biết đâu có người ghen ghét.” Nhất thời Hạ Tiểu Nhu cũng không nghĩ ra ai.

Sao đối với tôi cô không khéo léo tí nào vậy, Phuong Nghi nghĩ thầm nhưng không nói, anh không nỡ đấu khẩu với Hạ Tiểu Nhu lúc này. “Trước khi có manh mối mới thì tôi sẽ điều tra theo hướng đó vậy!”

Một tuần sau, trước lễ đính hôn một ngày, Lạc Huân và Ân Đồng dù bận rộn vẫn đích thân mang quà đến nhà xin lỗi Hạ Tiểu Nhu. Họ nói cho cô biết, Phuong Nghi đã điều tra ra được thủ phạm thật sự đứng sau, Lạc Huân đã có đủ bằng chứng kiện người kia ra tòa tội cố ý gây thương tích. Hạ Tiểu Nhu sau khi tiễn hai người đi về vẫn ngậm ngút ở cửa một lúc, Phuong Nghi, không phải ban đầu anh ghét tôi lắm sao, sao lại tin tôi, còn minh oan giúp tôi? Tại sao?

Ngày mai là lễ đính hôn, chắc chắn tôi phải gặp anh hỏi cho ra lẽ!

Lễ đính hôn của tổng giám đốc và Ân Đồng được tổ chức ở Evergreen, thuận tiện thông báo Lạc tổng rửa vàng của bọn họ đã là hoa có chủ, xin miễn tranh giành. Bố mẹ Ân từ Đài Bắc bay sang, thấy con gái ngọc có vị hôn phu xuất sắc thì mừng thầm trong bụng. Bố mẹ Lạc cũng không chấp nhất nữa, nhìn con trai vui vẻ cũng vui lây.

Ân Đồng cầm một ly rượu đích thân kính Phuong Nghi “Lần này thật lòng cảm ơn anh. Tôi làm bao nhiêu chuyện như vậy mà anh vẫn tin tôi, còn giúp tôi. Tại sao anh lại tìm ra thủ phạm?”

“Đáng lẽ không có manh mối, đối thủ của Bách Hợp quá nhiều. Nhưng chắc ông Trời còn thương cô, cuối tuần trước tôi dự hội thảo ngành khách sạn, thấy quản lý của chuỗi nhà hàng khách sạn H thỉnh thoảng lại xoa vai. Tôi nhờ nhân viên nữ làm như vô tình đụng cô ấy, cô ấy nhăn mặt ra vẻ rất đau. Nhân viên nữ theo cô ấy vào nhà vệ sinh, thấy cô ấy xoa thuốc, có một vết bầm dài như đai an toàn để lại. Chiếc xe hôm nọ thắng rất gấp, chắc chắn người trên xe chịu vết thương không nhẹ.

Tôi sinh nghi, đem hình cô ấy đi hỏi xung quanh khu vực xảy ra tai nạn, cuối cùng cũng có người nhận ra cô ấy, đồng ý làm nhân chứng cho chúng ta. Lần trước cô đem xe đi bảo dưỡng, cô ấy mua chuộc hãng xe lấy đúng màu sơn của xe cô, tìm một chiếc Nissan bản giới hạn khác tân trang lại. Mục đích là một mũi tên trúng hai con chim, tình cảm giữa Evergreen và Bách Hợp rạn nứt thì cả hai bên đều thiệt hại, tập đoàn H sẽ ở giữa hưởng lợi.”

Hạ Tiểu Nhu nhìn người đàn ông đối diện chậm rãi nhấp một ngụm rượu vang làm ra vẻ thản nhiên không có gì. Anh gầy đi một chút, đen đi một chút, ánh mắt che dấu vẻ mệt mỏi. Cuối cùng là Phuong Nghi đã bỏ bao nhiêu công sức mới giải quyết mọi việc trong vòng một tuần đây.

“Cảm ơn anh rất nhiều, tôi cũng đi đến hiện trường hỏi mọi người nhưng không ai nhận ra cô gái ấy.” Hạ Tiểu Nhu phải tự cứu mình, nhưng không có kết quả, cũng có thể cô không biết cách ăn nói, người ta không hợp tác. Lần đầu tiên cô cảm thấy cũng không cần gồng mình tỏ ra mạnh mẽ, có người dựa vào thật sự không tệ.

“Tôi nói là cô gặp may, vì hôm tôi đi hỏi gặp đúng nhân viên làm ca hôm đó, người này chỉ làm một tuần hai buổi.”

Tôi gặp may? Không bằng nói tôi may mắn gặp được anh. “Cảm ơn anh, tôi tưởng anh chán ghét tôi lắm, lần này tôi có chuyện anh lại giúp đỡ như vậy, tôi không biết lấy gì đền đáp...”

“Hạ tiểu thư không cần thấy ngại, tôi chỉ muốn Lạc tổng và Ân Đồng không lo nghĩ gì, có một buổi đính hôn thật vui vẻ. Cô cũng không cần đền đáp tôi, chỉ cần cô đừng mấy trò tai quái lại là được rồi.” Hình như đúng như Hạ Tiểu Nhu nói, Phương Nghị không trêu cô sẽ không ngu ngon.

“Là tôi khách sáo nói vậy, anh không cần tưởng thật! Mà anh đừng gọi tiểu thư này nọ nữa, gọi tôi là Tiểu Nhu được rồi.” Được, anh trêu tôi chứ gì, tôi sẽ không ngại đã kích anh lại.

Anh mỉm cười, miệng lưỡi cô gái này có kém ai chứ. Phương Nghị lại đưa ly rượu lên môi, nhìn lên sân khấu. Ân Đồng, cô gái anh chưa kịp theo đuổi đang cười rạng rỡ bên người đàn ông khác. Anh cảm thấy có chút không ổn, có lòng có chút chua xót, nhưng cuối cùng thì anh vẫn muốn cô được hạnh phúc. Phương Nghị quay sang bên cạnh, Hạ Tiểu Nhu chăm chú nhìn hai người nồng nàn tình yêu, không biết cô ấy đang nghĩ gì, có phải cũng nghĩ như anh?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ân Đồng đi làm trở lại, tay đeo nhẫn kim cương, gương mặt rạng rỡ làm người bên cạnh cũng vô thức toét miệng cười theo. Lạc tổng đã ra lệnh không ai được bàn tán chuyện riêng trong công ty, lại thêm quản lý Phương giám sát, không ai dám bàn chuyện bất quái về Ân Đồng. Quản lý Phương vẫn âm thầm chiều cô, bớt ca khuya để cô về nhà với tổng giám đốc.

Các quản lý và nhân viên khách sạn phải thay nhau nghỉ trưa, nếu đồng loạt nghỉ như những công ty bình thường sẽ không có người phục vụ khách. Quản lý Phương vào phòng riêng đặt tài liệu xuống, đang định đi ăn cơm thì có người gõ cửa, anh mời vào.

Hạ Tiểu Nhu hiện ngang bước vào, đặt túi xách xuống ghế, đưa anh một hộp vuông đựng trong khăn gói màu xanh có những bông hoa nhỏ. “Cho anh nè!”

Phương Nghị nghi ngờ, tự nhiên lại tặng quà, không biết lại nhờ vả gì nữa đây. Anh chần chừ chưa dám nhận “Cô đừng hù tôi Tiểu Nhu! Có việc gì cần tôi giúp cô cứ nói thẳng, tôi không có phúc nhận quà của đại tiểu thư đây!”

Tên này, tại sao không nói được câu nào tử tế! “Anh làm ơn đừng nhìn tôi xấu xa vậy chứ Phương Nghị!” Tôi bảo anh gọi tôi là Tiểu Nhu, chắc tôi gọi anh như vậy cũng được nhỉ. “Lần trước tôi có mời anh một bữa ăn ở Bách Hợp và gói sủi cào mới nhất. Bữa ăn thì tôi mời rồi, gói sủi cào vừa tung ra đã cháy hàng, ngay cả tôi cũng không có ăn, đành mời anh bằng cái này vậy.”

Phương Nghị nhận lấy chiếc hộp trong tay cô, không biết đựng cái gì bên trong. Anh đặt lên bàn, cởi nút thắt của chiếc khăn, là một hộp cơm hai tầng tự tay làm. Một tầng là cơm còn nóng được rắc ít mè đen, tầng còn lại lần lượt là trứng cuộn, thịt viên, bông cải xanh xào, củ cải muối và cà chua. Những món ăn đơn giản được sắp xếp tỉ mỉ đẹp mắt, mùi thơm dậy lên đánh thức bao tử của Phương Nghị. Anh chưa bao giờ được thưởng thức nghệ thuật cơm hộp của Nhật như thế này, đây là lần đầu tiên có người làm cơm hộp cho anh.

Quản lý Phương không thể diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Ban đầu anh không chú ý đến cô tiểu thư nhà giàu đánh đá này, sau anh lại chán ghét cực điểm vì những thủ đoạn hèn hạ, có lúc anh lại thấy cô đáng được thông cảm đồng tình. Hạ Tiểu Nhu dần dần thay đổi hay tính tình của cô vốn đã như vậy từ trước?

Anh không biết, anh chỉ biết mỗi lần gặp cô gái này lại làm anh ngạc nhiên. Dường như có hai con người trong Hạ Tiểu Nhu, một bốc đồng hiếu thắng, một sinh động tự tin. Cô như một cuốn sách thú vị, không thể đánh giá bằng bìa mà phải đọc để thấu hiểu, để thấy được cái hay trong tính cách. Phương Nghị không biết cô còn bao nhiêu mặt mà anh chưa thấy, nhưng giờ đây anh biết mình có chút muốn tìm hiểu nhiều hơn, nhận thức rõ hơn cô gái trước mặt này.

“Cảm ơn cô, cô đã ăn trưa chưa?” Anh hòa hoãn quan tâm cô.

Cô lại lấy ra một hộp khác trong túi “Tôi vừa ở Bách Hợp xem báo cáo kinh doanh xong, cũng chưa kịp ăn. Anh có ngại tôi ngồi ở đây ăn không? Ăn xong tôi sẽ về ngay, không làm phiền anh đâu!”

Phương Nghị đứng lên rót hai ly nước, đưa đôi đũa cho cô “Vậy thì chúng ta cùng ăn. Mỗi ngày cô đều đem cơm hộp đi làm à? Không nói cũng không biết cô là Hạ đại tiểu thư”

“Không, vì hôm qua còn dư ít nguyên liệu nên tôi làm cho hết thôi. Bình thường tôi cũng bận rộn lắm, lâu lâu mới có thời gian làm cơm hộp.” Tối qua sau khi nấu cơm xong, mỗi nguyên liệu còn một ít, Hạ Tiểu Nhu định bụng làm cơm hộp đem theo. Sáng sớm lúc cảm nồi cơm không hiểu sao lại nghĩ đến

một người, lại cho thêm nửa lon gạo, người đó khen com cà ri của cô. Phương Nghị không phải là người đầu tiên thưởng thức tài nghệ của Hạ Tiểu Nhu, trước đó đã có bố mẹ và mấy người bạn ở ký túc xá Thụy Sĩ. Nhưng anh là người duy nhất cùng cô ăn bữa com hai người ở nhà cô, chỉ có hai đĩa com nhanh gọn đơn giản, ngoài kia trời mưa trắng xóa.

Nó giống như cuộc sống giản dị chân thật mà Hạ Tiểu Nhu mong muốn, giống như bố mẹ cô đến bạc đầu vẫn còn quấn quýt bên nhau.

Nó giống như cảm giác bình yên, khi ngoài kia đông gió bão bùng nhưng trong này có một người tình nguyện ở bên bạn, cùng nhau trải qua những ngày tháng êm đẹp nhất.

Anh gấp một miếng thịt viên, thật thơm mà không ngấy. Bên ngoài giòn tan, bên trong vừa chín mềm xen lẫn hành tây băm nhuyễn, mùi vị quả thật không thể chê được. Loại thịt viên này rất bình thường phổ biến nhưng để nấu ra món thịt hoàn hảo như vậy hẳn phải rất cứng tay trong việc canh độ lửa. “Đạo này bận rộn lắm sao? Hôm nào cô cũng làm thêm giờ?”

“Không có cách khác, chúng ta đang ở Nhật, không thể không làm thêm. Bách Hợp ngày càng phát triển, tôi muốn chăm chút cho nó thật nhiều.”

“Ừ, quả thật cường độ làm việc ở đây cao gấp nhiều lần ở Đài Loan. Cô nhớ đừng để bị stress, về lâu dài không tốt đâu. Khi nào căng thẳng thì...” Anh nuốt một miếng trứng cuộn. “...ừm, đến tìm tôi.”

Hạ Tiểu Nhu ngạc nhiên “Tìm anh để anh chọc tức tôi sao? Ừ biết đâu sau khi nghe anh giáo huấn vài bận, tôi mãi lo đối phó với anh mà quên đi công việc mệt nhọc thế nào.”

“Tiểu Nhu, tôi phát hiện ra miệng lưỡi cô ngày càng ghê gớm, sau này gặp phải khách hàng càn rỡ, tôi phải thỉnh giáo cô rồi. Ý tôi là, tôi không bao giờ để bản thân mình bị stress, khả năng cân bằng của tôi rất tốt. Nếu không thì đã không theo kịp nhịp sống ở đây.”

Phương Nghị luôn quản lý tốt cuộc sống của mình, không nói đến việc anh rất thích môi trường làm việc ở Evergreen, ngay cả những lúc bận rộn nhất anh cũng cố gắng ăn ngủ đầy đủ, dành thời gian nói chuyện với bố mẹ ở Đài Bắc và giải trí nhẹ nhàng. Tuy anh là người vô cùng nghiêm túc với công việc, đã bước vào Evergreen thì đặt 100% tinh thần làm việc. Nhưng tan ca là khoảng thời gian riêng của anh, không để công việc ảnh hưởng đến nếp sống cá nhân.

Tuy hai người luôn đấu khẩu qua lại, Hạ Tiểu Nhu vẫn nghe trong lời nói của anh có một tia quan tâm cô. Lòng cô như có gì chậm rãi dâng lên, nhẹ nhẹ bao phủ lấy trái tim. Cô không có cảm giác này với Huân ca ca. Lớn lên cùng anh ấy, ở bên anh ấy hơn 20 năm, là vị hôn thê của anh ấy... tất cả như được định sẵn, cô thích anh ấy cũng tự nhiên như việc mình nên làm.

Nhưng cảm giác này rất khác, nó như một điều bất ngờ không báo trước. Cô không đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, mọi chuyện như ngoài tầm tay của cô. Cuộc đời của Hạ Tiểu Nhu trước giờ được lên kế hoạch sẵn sàng, bao nhiêu tuổi đi học, đi làm, du học, thậm chí là kết hôn. Nhưng giờ đây tất cả đã thay đổi, cảm giác lạ lẫm này thúc giục cô tiến tới, dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đối với Hạ Tiểu Nhu, đây như một lời thách thức, như một lời mời bước vào trò chơi thú vị. Mà người chơi với cô lần này là người đàn ông đối diện, Phương Nghị. Không giống như Huân ca ca, cô hoàn toàn không biết anh, không thể nắm anh trong lòng bàn tay. Đây là một cuộc đấu hay ho, Hạ Tiểu Nhu rất muốn được chinh phục nó.

Thật ra cô cũng là một người cân bằng tâm trạng của mình rất tốt. Từ ngày về nước, ngoại trừ những lúc đấu đá vô bổ với Ân Đồng ra, cô luôn dốc tâm vào Bách Hợp. Hạ Tiểu Nhu có nhiều cách để thư giãn sau giờ làm. Cô cũng muốn thử thăm dò Phương Nghị “Vậy sao? Tôi cũng muốn thỉnh giáo anh thử xem. Bình thường anh hay làm gì sau giờ làm?”

“Chơi game, xem thể thao, ra ngoài đi dạo, vận động một ít...”

“Xem thể thao... Nói mới nhớ nha, đang có giải bóng chày thế giới, anh có xem không? Cuối tuần này là trận đấu của Đài Loan với Nhật Bản đó!”

Là người Nhật, Hạ Tiểu Nhu rất quen thuộc với bóng chày. Trường học nào cũng có câu lạc bộ bóng chày, tuy cô không chơi nhưng rất thích xem và cổ vũ các bạn học. Nhật Bản là đội bóng chày mạnh không thua kém các nước phương Tây, xem rất thỏa mãn.

“Nhất định tôi sẽ xem!” Đội bóng Đài Loan cũng khá mạnh trong khu vực châu Á.

“Chúng ta cùng nhau xem, anh nghĩ thế nào? Lúc trước tôi hay xem với Huân ca ca, nhưng xem ra anh ấy không rảnh. Tôi lại không có người bạn Đài Loan nào khác...” Hạ Tiểu Nhu có chút hồi hộp thử mở lời.

Phương Nghị nghĩ, xem một trận bóng chày? Với Hạ Tiểu Nhu? Sao cô lại muốn xem với anh. Có lẽ cô ủng hộ đội Đài Loan, muốn tìm một người giống mình cùng cổ vũ.

“Tôi không thích xem ở quán bar. Lần trước tôi đã đến nhà cô làm khách rồi, lần này đến phiên cô. Chỉ sợ cô chê nhà tôi nhỏ.” Nhà anh đúng là không thể so với nhà cô được. Ký túc xá của công ty làm thế nào sánh bằng căn hộ trung tâm Tokyo chứ.

Thì ra đây là cảm giác được đáp ứng. Hạ Tiểu Nhu quen với việc điều khiển mọi thứ trong tay nhưng bây giờ chờ mong một đáp án từ người khác, lại nghe được điều mình đang mong đợi. Thật mới mẻ lạ lẫm lắm sao!

Chiều Chủ Nhật, Phương Nghị đã mở sẵn TV, bình luận viên đang phân tích hai đội trước trận đấu. Nghe tiếng bấm chuông, anh chạy ra mở cửa.

Hạ Tiểu Nhu không ăn mặc cầu kỳ như mọi khi, cô mặc quần ngắn, áo thun, tóc buộc cao năng động. Anh đỡ túi đồ ăn và bia trên tay cô, anh biết gia đình Hạ Tiểu Nhu gia giáo, cô rất biết phép cư xử, không đi tay không đến nhà người khác.

“Cô đến là được rồi, mang theo nhiều đồ làm gì, nhà tôi cũng có!”

“Sùi cảo và bánh bao mới nhất của Bách Hợp, chắc anh không từ chối chứ? Hi hi vừa có hàng lại là tôi đem đến ngay, trận đấu chắc không kết thúc sớm, có nó đỡ được cơn đói.” Không như các môn thể thao khác, một trận bóng chày có thể kéo dài bốn năm tiếng. Bây giờ là buổi chiều, nếu kết thúc muộn cũng đã quá giờ cơm tối.

Hạ Tiểu Nhu nhìn quanh một chút, căn nhà nhỏ xíu nhưng gọn gàng. Nội thất màu xanh đậm và xám, đúng là phòng đàn ông không một tí ấm áp. Ở giữa phòng khách có một bàn sười kiểu Nhật, mùa hè tháo chân ra làm bàn bình thường, mùa đông lại gắn vào để sưởi. Sofa nhỏ chỉ vừa đủ hai người ngồi, TV trước mặt đang chiếu quảng cáo trước trận đấu.

Ở góc là chiếc giường tầng được gắn liền với tường, dưới là nhà kho để đồ có cửa kéo. Trên giường chăn gối được xếp gọn như quân đội, Hạ Tiểu Nhu có chút ngượng ngùng quay mặt đi.

Hai người ngồi xuống sofa, trận đấu cũng vừa bắt đầu. Họ khui bia, bày đồ ăn ra vừa nhắm vừa thưởng thức trận đấu. Mãi đến bây giờ Phương Nghi mới biết Hạ Tiểu Nhu ủng hộ đội Nhật, không phải đội Đài Loan. Nếu ủng hộ Nhật, tại sao lại xem cùng anh? Không phải hai người xem cùng ủng hộ một đội sẽ vui hơn sao? Nhưng anh không vội hỏi cô, biết đâu Hạ Tiểu Nhu có sở thích khác người, thích xem cùng người ủng hộ đối thủ.

Hạ Tiểu Nhu tuy có nửa dòng máu Đài, nhưng sống ở Nhật từ nhỏ, tự nhiên cũng ủng hộ đội Nhật. Nếu Đài Loan chơi với nước khác, cô sẽ không ngần ngại ủng hộ Đài Loan. Nhưng nếu Đài Loan đấu với Nhật, cô sẽ nghiêng về phía Nhật nhiều hơn.

Không như bóng đá luôn căng thẳng kịch tính suốt 90 phút, bóng chày lại chậm rãi thư giãn hơn. Một trận bóng nếu nói ngắn thì khoảng hai tiếng, nếu dài có thể bốn đến năm tiếng. Người xem bóng chày thường ăn uống, nói chuyện từ từ, không cần luôn dán mắt vào màn hình như bóng đá.

Hạ Tiểu Nhu nhón một miếng khoai chiên “Hay là chúng ta đánh cược? Anh muốn cược bằng gì?”

Hóa ra đây là lý do cô ấy muốn xem cùng người Đài Loan, làm anh tưởng cô có ý mời riêng anh.

“Được thôi, cho cô chọn.” Phương Nghi luôn nghĩa khí nhường phụ nữ.

“Trước giờ tôi luôn thực tế, ai thua sẽ mời người thắng đi ăn một tuần, thế nào?”

Vừa dứt lời, Đài Loan đã ghi được một điểm đầu tiên. Thực lực hai bên không quá chênh lệch, kết quả trận đấu này ra sao cũng chưa ai biết.

“Được thôi, nhưng có điều phiền cô ăn theo lịch ca trực của tôi vậy!” Anh có ba ca sáng, chiều và khuya. Nếu ăn trong giờ làm thì được khách sạn cung cấp, ngoài ra thì anh tự nấu đơn giản hoặc ăn qua loa bên ngoài. Đàn ông sống độc thân cũng không chú trọng chuyện ăn uống lắm.

“Thành giao!”

Hai người cùng xem bóng chày, nhưng Hạ Tiểu Nhu ồn ào náo nhiệt, khác hẳn Phương Nghi luôn trầm tĩnh theo dõi. Mỗi lần la hét vì những pha nguy hiểm thót tim, nhìn sang người đàn ông bên cạnh vẫn bình thản uống bia ăn bánh bao, cô lại tụt hứng.

Giờ giải lao, Hạ Tiểu Nhu ôm một bụng thắc mắc hỏi Phương Nghi “Này, sao anh không có biểu hiện gì vậy? Xem thể thao không phải là cổ vũ nồng nhiệt sao, anh không thấy hồi hộp à?”

“Tôi đang bận phân tích thế cuộc.”

“Không phải anh xem nét mặt của họ rồi đoán họ sẽ làm gì tiếp theo chứ? Quản lý Phương, hết giờ làm việc rồi, anh đừng lúc nào cũng trung vệ mặt như nhà tâm lý học tội phạm thế kia.”

“Lúc xem cô có để ý huấn luyện viên làm gì không, họ thường có những cử chỉ rất buồn cười như vỗ vai hai cái, đập tay ba cái chẳng hạn. Đó là ám hiệu riêng cho các cầu thủ, tôi đang muốn xem họ thiết kế trận đấu như thế nào.”

Người này ngay cả lúc xem bóng chày cũng lý trí tuyệt đối! Hạ Tiểu Nhu quen nháo lâu ngày không chịu được liền vặn vẹo “Nào nào cười lên, la hét với tôi đi. Không phải cả ngày anh hay cười với khách hàng sao, cười thêm một chút nữa đi!”

Chính vì cả ngày phải cười với người ta nên bây giờ tôi muốn ngưng cười đây! Hạ đại tiểu thư à! Hơn cả đội Đài Loan của tôi đang bị đội Nhật Bản của cô dẫn trước, cô nói tôi làm sao cười!

Anh chưa kịp phản ứng đã thấy hai tay Hạ Tiểu Nhu đưa tới, kéo khoe miệng anh lên. Có chút mùi hương rất nhạt thoảng qua, má anh bị đầu ngón tay mềm mại chạm vào. Ghế sofa khá nhỏ, hai người vốn đã ngồi rất gần, bây giờ cô lại vươn người tới nên chân sắp chạm vào chân anh.

Được rồi, đại tiểu thư đã lên tiếng, anh cũng cười theo. Nữ vương gạt đầu hài lòng, vui vẻ xem tiếp trận đấu. Hạ Tiểu Nhu khi xem bóng chày không khác gì trẻ con, vừa vui mừng khi đội Nhật ghi điểm, vừa ỉu xìu lầm bầm khi hụt mắt cơ hội...

Phương Nghi hay xem bóng chày một mình, hôm nay có người xem cùng đã cảm thấy lạ. Càng lạ hơn khi người này ồn ào không thôi, phá vỡ bầu không

khí yên tĩnh của anh hàng ngày. Nhưng không hiểu tại sao anh không thấy chán ghét chút nào. Hạ Tiểu Nhu vỗ tay hào hứng, Hạ Tiểu Nhu ừ ừ oán trách cầu thủ, Hạ Tiểu Nhu mở to mắt hồi hộp theo dõi lượt ném quyết định... tất cả đều sinh động, ừm có chút đáng yêu.

Phương Nghị dường như không để ý, anh cũng bắt gặp cười theo cô tự khi nào. Hạ Tiểu Nhu lúc nào cũng hoạt bát vui tươi, người bên cạnh cũng tự nhiên vui vẻ theo.

Hai người hào hứng vừa xem vừa bình luận trận đấu, chẳng mấy chốc đã kết thúc. Kết quả Đài Loan thua Nhật Bản, Phương Nghị đưa cô lịch trực tuần sau của mình, bảo cô tùy ý chọn ngày. Hạ Tiểu Nhu cũng không khách sáo bảo được, ngày nào tôi cũng sẽ làm phiền anh!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Câu chuyện nhỏ số 1: Cá cược

Câu chuyện xảy ra nhiều năm sau này...

Chiều Chủ Nhật rảnh rỗi ở nhà xem TV quả thật là lựa chọn không tồi. Thời gian này đang diễn ra giải bóng chày quốc tế, Lạc Huân đổi mắt lên màn hình xem Đài Loan và Nhật Bản giao đấu.

Ân Đồng bên cạnh luôn miệng thắc mắc tại sao lại được tính điểm, tại sao phải phát bóng, tại sao phải ném bóng... Cô thật sự không hiểu nha, một trận đấu kéo dài 4-5 tiếng, không phải buồn ngủ chết hay sao. Dù chồng yêu cũng nhẫn nại trả lời từng câu hỏi ngớ ngẩn, cô cũng tự biết bản thân không có khiếu thu nạp những thông tin này vào đầu, chỉ biết ủng hộ Đài Loan vô điều kiện.

Mà bên này, Hạ Tiểu Nhu đã mua bia và một đồng hồ ăn vặt từ lâu, chuẩn bị xem cùng ông xã nhà mình. Mỗi khi có trận đấu giữa Đài Loan và Nhật Bản, bất kể bóng chày hay bóng đá, hai vợ chồng nhà này đều hồi hộp theo dõi. Hạ Tiểu Nhu luôn ồn ào náo nhiệt chọn đội Nhật Bản, Phương Nghị luôn bình tĩnh trầm ổn chọn đội Đài Loan.

“Lần này anh muốn cá cược gì?” Hạ Tiểu Nhu hỏi cho có lệ thôi, cô biết ông xã luôn nhường phần quyết định cho cô.

“Cho em chọn!” Không phải anh chưa bao giờ được quyết định sao, còn làm bộ!

Hạ Tiểu Nhu suy nghĩ một lúc, cuộc sống của cô bây giờ thỏa mãn hạnh phúc không còn gì để chê. Việc nhà chia đều, muốn gì ông xã đều đáp ứng, cần gì phải cá cược mới có được. Nhưng không sao, đây cũng gọi là một loại tình thú.

“Prada mới ra túi xách mùa này...” Không phải cô không mua được, nhưng của chồng tặng vẫn thích hơn. Hạ Tiểu Nhu quay sang anh mở to hai mắt chớp chớp.

Phương Nghị nhìn nét mặt ra vẻ thỏ con của cô không nhịn được cười. Mèo đại vương lại tỏ vẻ ngây thơ, không chán thật xiu nào.

“Được thôi! Nhưng nếu Nhật Bản thua thì...” Anh kéo cô vào lòng, thì thầm vào tai cô.

Hạ Tiểu Nhu quăng gói sang “Không, nhất định em sẽ thắng!”

Thế nhưng trái với mong muốn của cô, ở lượt tấn công cuối cùng, Đài Loan lại bứt phá bằng một cú homerun, ăn đứt Nhật Bản. Phương Nghị vừa nhìn bảng điểm được thay đổi lập tức tắt TV, nhào tới bế Hạ Tiểu Nhu vào phòng.

Sáng hôm sau, Hạ Tiểu Nhu có cuộc họp quan trọng nên phải dậy sớm, nhìn sang người nào đó vẫn đang thỏa mãn ngủ ngon vì không có ca làm liền hét lên hậm hực “Phương Nghị lần sau chúng ta cùng ủng hộ một đội đi!”

Chương 15

Hạ Tiểu Nhu là một con quỷ hút máu! Sáu ngày rồi thịt bò Wagyu, hải sản tươi sống, nhà hàng Michelin ba sao, món truyền thống Nhật Bản phải đặt hàng trước một tháng cũng không hiểu sao được vào ăn hiên ngang, món không đắt tiền cũng không chọn. Cũng may lương Phương Nghị không tồi, nếu không thì phải bán máu để trả nợ cho đại tiểu thư này.

Có điều hai người rất vui vẻ lật tung cả Tokyo lên thưởng thức ẩm thực. Phương Nghị ở đây gần nửa năm cũng chưa bao giờ ăn uống thỏa mãn như vậy. Đi theo Hạ Tiểu Nhu suốt ngày ăn ăn uống uống cũng không tồi. Đi ăn cùng nhau nhiều lần, bọn họ phát hiện ra cả hai đều không thể ăn cay.

Phương Nghị ở Đài Loan bao nhiêu năm, mỗi lần bạn bè đi ăn lẩu cay anh chỉ cười trừ gọi nước lẩu uyên ương, ngay cả mì bò cũng dặn ít cay. Ở Đài

Loan không ăn cay nhiều nên toàn bị chọc ghẹo, lần đầu tiên đi ăn với người có cùng sở thích với mình thật thoải mái.

Ngày cuối cùng, Hạ Tiểu Nhu chơi chán, bảo anh cùng đến chợ châu Á mua đồ về nấu lẩu kiểu Đài Loan. Trời bắt đầu vào thu, ăn lẩu thật hợp. Hai người cùng vào chợ, mua một túi to gia vị Đài Loan, rau xanh, nấm kim châm, đậu hũ, cá viên, tôm lớn và thịt bò. Thêm vài gói sủi cảo có sẵn trong nhà Hạ Tiểu Nhu, nhắm cũng đủ cho hai người, Phương Nghị trả tiền rồi xách hai túi đồ ăn lớn ra về.

Nhà Phương Nghị không có nồi lẩu, bọn họ chọn nhà Hạ Tiểu Nhu làm địa điểm ăn tối. Phương Nghị loay hoay bày đồ ăn ra đĩa, Hạ Tiểu Nhu bận rộn nấu nước lẩu. Đại tiểu thư kén ăn không chịu mua gia vị lẩu có sẵn, đòi phải tự nấu nước xương nêm nếm gia điều chỉnh cho vừa miệng.

Đồ ăn đã dọn ra đầy bàn, anh vào bếp giúp đỡ bà chủ. Lúc này, cô đang định nhắc nắp nồi xuống nhưng chủ quan không dùng gắng tay. Bị nóng, Hạ Tiểu Nhu kêu lên một tiếng, theo quán tính nắm chặt hai lỗ tai.

Phương Nghị lập tức vịn vòi nước lạnh, quay người lại hỏi “Cô có sao không, để tay dưới nước lạnh cho bớt nóng!”

Cô lắc đầu “Lạnh lắm!” Mùa hè đã qua, mấy hôm nay có chút mưa nên nhiệt độ xuống thấp, bây giờ cho tay vào nước lạnh rất khổ sở.

“Nhà cô có kem trị phỏng không?”

“Có, nhưng ở trong phòng của tôi...” Không phải cô ngại anh vào phòng, cô ngại làm phiền anh.

Phương Nghị dìu Hạ Tiểu Nhu qua ghế ngồi ở bàn ăn, dặn không được đi lung tung, vào phòng lấy kem trị phỏng cho cô.

Phòng Hạ Tiểu Nhu không bừa bộn một chút nào, khăn trải giường màu hồng nhạt nữ tính. Trên bàn trang điểm có vô số chai lọ, không biết một ngày cô dành bao nhiêu thời gian chăm sóc bản thân mình. Theo lời Hạ Tiểu Nhu, anh kéo học tủ dưới cùng, nhìn thấy ngay hộp cứu thương.

Bên cạnh là hình chụp hai đứa bé chừng mẫu giáo, một trai một gái đứng bên nhau. Nhìn vào nét mặt này có thể đoán ra là Lạc Huân và Hạ Tiểu Nhu. Anh nhìn lên bàn, có một số khung hình của riêng Hạ Tiểu Nhu hoặc chụp với bố mẹ, chỉ có mỗi hình này được giấu dưới học tủ.

Phương Nghị không nén được tiếng thở dài, cô gái này yêu Lạc tổng bao nhiêu năm, ngoại trừ dùng chút thủ đoạn ra thì không biết làm gì khác. Từ đầu đến cuối yêu một người nhưng anh ấy chưa từng đặt một chút tâm ý nào của mình trên cô, chẳng phải cũng đáng thương lắm sao?

Hạ Tiểu Nhu ngày trước nháo lên xuống, bây giờ chỉ lặng lẽ giấu tấm hình mình yêu thích xuống đáy tủ. Với tính háo thắng của cô chắc không nói cho ai biết chuyện này. Cô gái này lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, lúc nào cũng cười nói tươi vui. Nhưng có thực sự như vậy không? Nếu đã buông bỏ được, Hạ Tiểu Nhu đã chẳng giấu tấm hình ở đây!

Nghĩ lại mình, Phương Nghị chỉ thích Ân Đồng trong khoảng thời gian ngắn, biết cô ấy yêu sâu đậm Lạc Huân thì lập tức dừng lại. Tuy có chút tiếc nuối nhưng anh chấp nhận rất nhanh. Còn trong lòng Hạ Tiểu Nhu suốt mười mấy năm thanh xuân chỉ có một người, cho dù đó không phải tình yêu thì cũng khó nhất thời bỏ thói quen này được.

Cô ấy phải gồng mình bao nhiêu, che dấu bao nhiêu để lúc nào cũng chăm chỉ làm việc, cười đùa với mọi người như không có việc gì xảy ra?

Có lẽ đúng như Hạ Tiểu Nhu nói, đối với Lạc Huân và mọi người, cô là người không sợ trời không sợ đất. Trời đất có sụp đổ dưới chân cũng có thể tiếp tục đứng dậy đi về phía trước. Dù Lạc Huân có không tin cô, cô cũng chưa từng bỏ cuộc, tự mình điều tra chứng minh bản thân trong sạch. Một cô gái như vậy, hẳn ai cũng nghĩ cô không cần sự bảo vệ. Phương Nghị cũng từng nghĩ như thế.

Anh từng nghĩ, Hạ Tiểu Nhu âm hiểm ác độc, vì muốn thắng nên không từ thủ đoạn.

Nhưng anh chưa từng nghĩ, Hạ Tiểu Nhu từ nhỏ muốn gì có đó, chưa bao giờ phải tranh giành. Bỗng dưng người mình thích mười mấy năm yêu người con gái khác, lại không ai chỉ dẫn cô phải làm thế nào nên mới chọn sai cách.

Anh từng nghĩ, Hạ Tiểu Nhu hiếu thắng ý mạnh hiếp yếu, luôn muốn làm vua thiên hạ.

Nhưng anh chưa từng nghĩ, cô đã từ bỏ việc đấu đá tranh giành. Một con người chưa từng bỏ cuộc như Hạ Tiểu Nhu, phải khó khăn đến đâu mới buông tay người mình yêu thương được.

Anh từng nghĩ, Hạ Tiểu Nhu ngang ngược khó chiều, không có điểm gì tốt.

Nhưng anh chưa từng nghĩ, Hạ Tiểu Nhu cũng luôn luôn náo nhiệt, lây lan niềm vui cho mọi người.

Một cô gái, cho dù có mạnh mẽ đến đâu, cho dù cô không cần ai bảo vệ che chở, nhưng ít ra cô cũng sẽ có lúc cần một người ở bên động viên cổ vũ. Hạ Tiểu Nhu có thể tự làm mọi việc, có thể tự xây dựng sự nghiệp và quản lý cuộc sống cá nhân. Nhưng nếu có một người bạn đồng hành, cô sẽ càng rực rỡ hơn, hạnh phúc hơn. Hạ Tiểu Nhu xứng đáng có được điều đó.

Phương Nghị cầm hộp cứu thương ra phòng khách, mang theo bao suy nghĩ. Hai tay Hạ Tiểu Nhu đều bị đỏ một chút, cô không thể tự thoa cho mình nên anh bôi một ít kem ra tay thoa cho cô. Đầu ngón tay bị phỏng hồng nhàn nhạt mịn màng chạm lên tay anh, cũng như khẽ khàng chạm lên tim anh.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của anh, Hạ Tiểu Nhu cũng ít nhiều đoán được là chuyện gì. Cô băng quơ hỏi “Anh đã thấy tấm hình rồi hả?”

Anh vẫn chăm chú xoa kem, không ngẩng đầu lên “Xin lỗi cô, tôi không cố ý.”

“Không sao, tôi phải cảm ơn anh đã lấy kem trị phỏng cho tôi. Tấm hình đó chụp hơn 20 năm trước, chúng tôi cùng học mẫu giáo. Lúc đó tiếng Trung của tôi dở tệ nhưng anh ấy nhất định không chịu nói tiếng Nhật với tôi, bắt tôi nói tiếng Trung với anh ấy. Nhờ vậy mà tôi đã khá hơn.”

Phuong Nghi im lặng không nói, vào bếp xem nồi nước dùng đã được chưa. Ban này Hạ Tiểu Nhu đã nếm nếm, anh nhắc nồi, đem ra phòng khách cho vào nồi lẩu.

“Chúng tôi học cùng trường nhưng khác khối, Huân ca ca luôn nuông chiều tôi, tôi muốn gì được nấy. Có lúc tôi bị các bạn cùng lớp trêu ghẹo vì là con lai, anh ấy chạy đến lớp tôi tuyên bố ai chọc tôi là chọc cả anh ấy, đừng trách anh ấy không nể mặt. Thật buồn cười, lúc đấy bạn học nào cũng sợ anh ấy, không dám đụng đến tôi nữa. Nhưng hình như họ không nhớ ra Huân ca ca thậm chí còn không có tí dòng máu Nhật nào trong người haha.

Lúc tôi học cấp 3, anh ấy đã vào đại học. Có bạn nam cùng lớp thích tôi, Huân ca ca điều tra nhà người ta, rồi ngày nào cũng cố gắng đến trường đón tôi tan học về. Tôi cứ tưởng anh ấy thật sự để ý “vị hôn thê” này, bây giờ nghĩ lại thấy anh ấy thật sự chỉ xem tôi như em gái bảo bối.”

Phuong Nghi gấp một miếng thịt bò vào bát cô, lại khui thêm một lon bia để trước mặt Hạ Tiểu Nhu. Trước sau anh vẫn lắng nghe cô nói, chưa lên tiếng một câu.

“Tôi tốt nghiệp đại học, đi vào Bách Hợp làm. Anh ấy không quan tâm tôi từng li từng tí như trước nữa, tôi cứ tưởng do anh ấy bận công việc. Ngay cả lúc tôi đi du học, chúng tôi cũng ít liên lạc, tôi lại tưởng anh ấy muốn tôi chuyên tâm học hành. Hóa ra mọi thứ đều không phải. Hóa ra anh ấy vẫn có thời gian yêu thương, nhưng là người khác, không phải tôi nữa rồi...”

Hạ Tiểu Nhu nốc một ngụm bia. Ăn lẩu uống bia, còn gì tuyệt vời hơn nữa. Nhưng sao cô vẫn cảm thấy đáng đáng ở cổ họng. Hừ, Phuong Nghi, anh mua nhầm bia quá hạn rồi!

“Từ hôm anh vắng tôi ở bãi giữ xe, sau đó Ân Đồng lại thành tâm giúp tôi, tôi đã nghĩ thông suốt. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng thất bại, chưa từng biết bỏ cuộc là gì, vậy mà bây giờ tôi đứng dưới sân khấu nhìn người mình thích đính hôn với cô gái khác. Anh hỏi tôi có xót xa không? Có chứ! Nhưng biết làm thế nào được!

Tôi mấy tháng đóng cửa cấm cũi viết luận văn được tốt nghiệp hạng danh dự. Tôi thức ba đêm liền viết kế hoạch cho Bách Hợp, quảng cáo mới liền được đón nhận nồng nhiệt, doanh thu tăng cao. Nhưng tôi làm bao nhiêu chuyện, Huân ca ca không ngoài đầu lại một cái.

Cũng may tôi còn biết tính toán thiệt hơn, biết mình cố gắng bao nhiêu cũng vô dụng. Và cũng may tôi còn có anh, anh lắng tôi tỉnh. Nếu không có anh thì bây giờ tôi vẫn chìm đắm trong con ghen ngu muội, biết đâu Huân ca ca đã phát hiện ra những trò dơ bẩn của tôi, không nhìn mặt tôi nữa. Cảm ơn anh Phuong Nghi! Nào nào, cạn ly!”

Tối nay Hạ Tiểu Nhu có chút say, thổ lộ hết lòng mình với Phuong Nghi. Anh lặng yên nghe cô nói. Anh biết giờ đây mình là người duy nhất để cô có thể trút nỗi niềm. Hạ Tiểu Nhu, gồng mình bao nhiêu lâu, cô có mệt mỏi không?

Má Hạ Tiểu Nhu đã ửng hồng, ánh mắt bớt vẻ sắc sảo mà hơi lơ đãng trẻ con. Bình thường tư lượng cô vẫn cao, nhưng hôm nay muốn mượn chút men rượu để làm say lòng mình. Cô nhìn Phuong Nghi, vẻ mặt anh không giống như đang thương hại cô, mà có chút cảm thông, muốn chia sẻ.

“Nếu anh hỏi tôi có mạnh mẽ không, tôi sẽ tự nhận mình có. Chưa có chuyện gì làm khó được tôi, ừm duy có chuyện về Huân ca ca thì hơi lệch quỹ đạo một chút. Tuy tôi chưa hẳn buông được, nhưng tôi nhất định sẽ quên anh ấy. Quên hết đàn ông làm tôi đau khổ trên đời này đi, tôi phải tập trung vào sự nghiệp, dành thời gian ở bên bố mẹ tôi thật nhiều. Nhưng mà họ có thể giới của hai người họ, nhiều khi tôi trở về thấy họ ân ái còn cảm thấy mình như bóng đèn!”

Quả thật bố mẹ Hạ Tiểu Nhu luôn quấn quýt bên nhau, nếu không thì cô cũng không ra riêng sớm dành không gian cho hai vị. Ông Hạ thỉnh thoảng vẫn đến Bách Hợp kiểm tra công ty, nhưng phần lớn đã giao cho cấp dưới giải quyết, mình chỉ chỉ đạo gián tiếp, dành thời gian ở nhà trồng cây nuôi cá với bà Hạ.

“Chắc cô ngưỡng mộ họ lắm?” Im lặng này giờ Phuong Nghi mới lên tiếng. Anh không nỡ cắt ngang tâm sự của cô. Anh muốn cô có thể trút bỏ hết nỗi buồn, nhẹ gánh mà tiếp tục bước.

“Phải, họ luôn là thần tượng của tôi. Tôi chỉ mong về già được như họ, bình lặng mà sống qua một đời. Ai nha nhưng tính tôi chắc không bình lặng được, phải tìm người nào tình nguyện cùng tôi nháo qua một đời.” Hạ Tiểu Nhu cười khi ăn một miếng sủi cảo. Thật ngon, thật tự hào!

“Rồi cô sẽ tìm được người đó!” Phuong Nghi chạm lon bia của mình vào lon của cô.

Hạ Tiểu Nhu cười, gấp cho anh một con tôm “Còn anh thì sao? Thật sự bỏ cuộc hả? À không, anh chưa bao giờ bắt đầu, không gọi là bỏ cuộc được.”

“Cô ấy hạnh phúc là đủ, thích một người không phải nên như vậy sao?”

“Anh thật rộng lượng. Tôi không được như vậy, tôi có thể buông tay, nhưng tôi không thể chúc phúc. Ân Đồng là cô gái tốt, tôi biết. Bọn họ yêu nhau nhiều đến đâu, tôi biết. Nhưng tôi không thể miễn cưỡng bản thân mình chúc họ hạnh phúc được, có lẽ chưa đến lúc.”

Cô thờ dài, con người vốn luôn ích kỷ. Đường đường là vị hôn thê ở bên Lạc Huân từ nhỏ, buông tay là nhượng bộ duy nhất của Hạ Tiểu Nhu. Phuong Nghi nói đúng, món đồ chơi từng thuộc quyền sở hữu của mình quả thật không dễ phai nhòa.

Hạ Tiểu Nhu đang mâu thuẫn, cô biết mình nên tiến tới, quên đi quá khứ. Nhưng sự thật không dễ dàng như vậy. Huân ca ca vẫn như một kí ức đẹp nằm sâu trong trái tim cô. Mọi chuyện cần có thời gian để thay đổi, thói quen cũng vậy.

Phương Nghị trầm tư nhìn cô gái trước mặt, có lẽ anh cũng hiểu nỗi niềm của cô. Anh nói một câu ngắn gọn “Tôi biết cô là người nhắc lên được cũng bỏ xuống được.”

Hạ Tiểu Nhu không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Người đàn ông này hiểu rõ cô như lòng bàn tay, thậm chí còn hơn Huân ca ca. Người đàn ông này ít khi nói lời ngọt ngào dài dòng hay tỏ ra che chở cô, nhưng anh luôn tin cô, biết cô cần một người chia sẻ, không cần một người để dựa dẫm.

Bạn đồng hành, không phải điều quan trọng nhất là tin tưởng lẫn nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Quan hệ của Phương Nghị và Hạ Tiểu Nhu bây giờ có thể gọi một từ “bạn bè”. Những lúc rảnh rỗi Hạ Tiểu Nhu cũng kéo anh đi ăn uống linh tinh. Phương Nghị có vấn đề về tiếng Nhật cũng nhờ cô sửa giúp, nhất là những báo cáo quan trọng lên cấp trên cần có độ chính xác tuyệt đối.

Hôm nay Hạ Tiểu Nhu lại chạy sang Bách Hợp chi nhánh Evergreen kiểm tra mẫu bánh mới, sẵn tiện rủ quản lý Phương thử nhà hàng thịt nướng mới mở. Khi cô vừa bước đến sảnh liền gặp một màn náo loạn.

Cô gái trẻ chỉ mới hơn 20 tuổi, sang trọng quý phái, đeo mắt kính đen đang nổi nóng với tiếp tân ở đại sảnh. Cô tiếp tân này lại trùng hợp là Ân Đồng.

“Tại sao các người cho đôi gian phu dâm phụ kia vào khách sạn? Rõ ràng họ không phải vợ chồng chính thức, khách sạn các người đồng lõa che dấu! Bây giờ tôi muốn lên tìm chồng tôi!”

Ân Đồng vô cùng khó xử. Trường hợp này các cô gặp không ít, nhưng các bà vợ thường tìm thám tử tư âm thầm theo dõi, lên vào khách sạn bắt gian tại trận nhưng đây là lần đầu tiên có người đổ tội cho nhân viên khách sạn. Các cô cần bản không biết khách có phải vợ chồng hay không, khách sạn không đòi phải trình giấy đăng ký kết hôn. Cho dù có biết cũng phải nhắm mắt làm ngơ, không có chứng cứ gì, không thể làm phật lòng khách.

“Xin lỗi quý khách, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng được!” Ân Đồng cố gắng giải thích cho cô gái đang phát hỏa.

Cô gái không nghe lời ai nói, vẫn tiếp tục gào thét “Tôi là vợ của anh ấy, có gì mà không được. Nếu không tôi thưa kiện các người tội bao che!”

Các cô tiếp tân bên cạnh cũng bắt đầu đi, đành gọi quản lý Phương. Phương Nghị bước ra, giải thích một lượt cho cô gái rõ, kèm theo câu chuyện riêng mời về nhà giải quyết, nếu không sẽ gọi bảo vệ.

Không ngờ cô gái không hề nể mặt, nhất quyết nằm lăn ra đất ăn vạ. Bảo vệ đến thì hét lên mình bị sàm sỡ, không ai dám đụng vào. Phương Nghị và cả quầy tiếp tân đau đầu, Evergreen không phải nhà trọ rẻ tiền, khách hàng của họ hầu hết là người có tiền, ít ra cũng biết giữ mặt mũi. Trường hợp quái dị này lần đầu tiên bọn họ gặp phải, thật không biết làm thế nào. Không thể báo cảnh sát, khách hàng khác sẽ bị kinh động.

Đúng lúc này, Hạ Tiểu Nhu đi tới, cô nhận ra người đang nằm trên sàn kia.

“Yuka? Có phải em không?” Cô hơi ngờ ngợ, người này đeo mắt kính đen che hết nửa khuôn mặt. Nhưng nhìn những phần còn lại và vóc dáng, giống Yuka cùng câu lạc bộ ở đại học của cô đến bảy tám phần. Tại sao em ấy lại gây rối ở đây?

“Chị Tiểu Nhu!” Cô gái trẻ ngồi dậy, Hạ Tiểu Nhu lúc này đã quỳ xuống cạnh Yuka, cô ấy nhào vào lòng Hạ Tiểu Nhu gào khóc.

Hạ Tiểu Nhu vỗ vỗ vai cô, ra sức an ủi “Em nín đi, theo chị vào trong được không? Lỡ người ta nhận ra em, báo chí viết bậy bạ sẽ không hay đâu.”

Vừa nói, cô vừa quay sang nháy mắt với Phương Nghị ý bảo anh chuẩn bị chỗ bên trong cho bọn họ. Như đọc được suy nghĩ của cô, Phương Nghị quay sang dặn dò cấp dưới chuẩn bị.

Yuka vẫn lắc đầu nguầy nguậy “Không, em không đi. Bọn họ chưa nói cho em phòng của anh Daiki, em không đi đâu hết!”

Hạ Tiểu Nhu rút một tờ khăn giấy đưa cho Yuka, lại nhỏ giọng khuyên nhủ “Được được chị sẽ nói bạn chị giải quyết cho em. Bây giờ em theo chị vào trong nhé, có chuyện gì nói với chị được không. Khách sạn này đang có hội nghị, phóng viên đang đứng bên ngoài không ít. Em cũng không muốn ngày mai báo đưa tin ca sĩ Daiki có vợ, lại còn đến khách sạn tìm chồng đúng không?”

Daiki là ca sĩ mới nổi, chưa ai biết anh đã có vợ. Tin tức này quả là nóng bỏng tay, đủ để lên trang nhất các báo ngày mai. Yuka được Hạ Tiểu Nhu an ủi đã bình tĩnh lại, chịu đứng lên theo cô vào trong. Cả quầy tiếp tân thờ phào nhẹ nhõm, Phương Nghi dẫn các cô vào phòng trong, giải quyết được một mối phiền não.

Quản lý Phương rót một tách trà nóng cho Yuka, đặt lên đĩa vài cái bánh quy, lại tăng nhiệt độ máy sưởi để cô dễ chịu. Khách hàng đã hết nóng giận, bây giờ muốn xử lý tình huống này phải mềm mỏng, tỏ ra thông cảm với cô ấy. Phương Nghi đón tiếp chu đáo xong liền lịch sự bước ra, nhường không gian riêng tư lại cho hai người.

Nửa tiếng sau, Yuka mềm nhũn như một con mèo ướt đi ra. Hạ Tiểu Nhu gọi taxi đưa cô ấy về liền quay lại gặp quản lý Phương.

Lần đầu tiên Phương Nghi thấy Hạ Tiểu Nhu giải quyết tình huống gọn gàng, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Cô gái bốc đồng ngày xưa đâu mất rồi?

Nhìn gương mặt đầy vẻ thắc mắc của anh, Hạ Tiểu Nhu phá lên cười “Muốn biết tôi làm thế nào hả quản lý Phương? Một bữa thịt nướng chắc không đắt đâu nhỉ?”

Ngày trước tôi hỏi anh có mấy câu, anh ăn của tôi bao nhiêu bữa sủi cảo, com cà ri... hôm nay tôi phải đòi lại. Hạ Tiểu Nhu này có cơ hội sẽ không buông tha ai mà. Tuy gần đây hai người thường cùng nhau đi ăn nhưng đều chia tiền kiểu Nhật rất sòng phẳng. Lần này anh vừa muốn biết đáp án, vừa muốn ăn thịt nướng liền đồng ý.

Trời đã vào thu thật rồi, Hạ Tiểu Nhu chắc chắn sẽ không bỏ qua lẩu và thịt nướng. Quán ăn này mới mở nhưng được đánh giá cao, họ phải xếp hàng đợi gần nửa tiếng mới được vào. Hai người gọi trước vài đĩa thịt nướng, hai ly bia tươi từ thương hiệu.

“Này Phương Nghi, tôi cảm thấy chúng ta không nói chuyện nơi nào khác được ngoài tiệm ăn thì phải!”

“Không phải mỗi lần gặp mặt chính cô là người đòi đi ăn hay sao. Cô bảo chúng ta bận tới mặt tới mũi, chỉ có mỗi thời gian đi ăn ngon!” Hạ Tiểu Nhu lại dờ dằng ngang ngược, chính mình nháo lên nháo xuống đòi lật tung Tokyo để ăn, bây giờ lại nói thế kia.

Hạ Tiểu Nhu cười hi hi, liên tục gấp thịt lên vỉ nướng. Mùi thơm nhanh chóng lan ra, oa thật hấp dẫn nha. Phương Nghi thích ăn thịt nạc nhiều, Hạ Tiểu Nhu thích ăn thịt có chút mỡ nên gọi một bàn đủ loại. Người này ăn nhiều vậy mà không béo lên tí nào sao?

“Thịt đã ăn rồi, bia đã uống rồi, bây giờ cô tiết lộ bí mật được chưa Hạ đại tiểu thư?”

Cô nhai nuốt hết một ngum thịt mới chậm rãi nói. Đại tiểu thư đúng là đại tiểu thư, ăn uống vô cùng tử tế, luôn ngậm miệng khi nhai, không bao giờ vừa nói chuyện vừa nhai nhồm nhồm.

“Yuka nhỏ hơn tôi mấy tuổi, cùng câu lạc bộ đại học với tôi. Lúc tôi còn học đại học thì Yuka và Daiki, chính là ca sĩ Daiki mới nổi đó, đã quen nhau. Họ gắn bó lắm, ai cũng bảo sau này ra trường họ sẽ đám cưới. Rồi họ cũng kết hôn thật nhưng công ty của Daiki muốn anh ấy làm ca sĩ thần tượng nên giấu chuyện đó đi. Giới showbiz và truyền thông ít người biết lắm, họ nghĩ Daiki trẻ thế kia chắc chưa có vợ. Ban đầu Daiki cũng lặn lội mấy năm nhưng chưa đạt thành tựu gì, dạo gần đây nổi lên thì đâm ra đổ đốn, học người ta ngoại tình.

Cô ấy đã nghi ngờ, cố tình tự theo dõi chứ không dám nhờ thám tử tư. Theo đến Evergreen thì mất dấu nên mới làm loạn đòi biết phòng. Yuka không không chế được cơn giận của mình nên mới như vậy, hi vọng khách sạn của anh giữ kín bí mật.”

Miếng thịt mỡ yêu thích của Hạ Tiểu Nhu đã chín tới, cô luôn thích thịt vừa chín sẽ còn mềm, không bị cháy xém quá cứng. Phương Nghi quan sát biết được nên để ý gấp cho cô, không để thịt bị khét, đồng thời cho thêm thịt lên vỉ nướng. Làm bạn bấy lâu, anh thuộc lòng thói quen của cô: thích ăn thịt mềm, rau còn tươi. Mỗi lần ăn lẩu, nếu Hạ Tiểu Nhu chưa kịp vớt rau ra đúng lúc, anh sẽ cố tình gấp vào bát cô, không để rau bị quá nhũn.

“Chúng tôi luôn bảo vệ thông tin khách hàng, cô yên tâm!”

Cô thấy hành động chu đáo của anh, lòng mềm đi một mảnh. Những thói quen nhỏ này chỉ có bố mẹ cô để ý, cô cũng không nói với ai. Cô nhớ lần đầu tiên đi ăn với Lạc Huân và Ân Đồng, Huân ca ca tỉ mỉ gấp hết hành trong bát cô ấy ra. Hạ Tiểu Nhu đã nhìn Ân Đồng tràn đầy ghen tuông xót xa. Bây giờ cũng có người đối với cô như thế. Phương Nghi, anh có cần phải tình tế như vậy không?

“Khi tôi nhìn thấy Yuka, tôi như thấy hình ảnh của mình lúc trước. Ngang ngược bốc đồng, bị con ghen che mờ lý trí. Cô ấy cũng là tiểu thư muốn gì được nấy như tôi, nhất thời không thể chấp nhận chuyện này. Tôi chỉ mong trước hết cô ấy bình tĩnh lại, kéo cô ấy ra chỗ khác để không ảnh hưởng tới khách hàng. Tôi nói với cô ấy chú ý hình tượng của Daiki, bên ngoài có nhiều phóng viên đang đợi buổi hội nghị kết thúc.

Sau khi vào phòng riêng, tôi khuyên cô ấy không nên làm lớn chuyện này. Nói thật, một khi báo chí chĩa mũi vào, Yuka sẽ không còn sự riêng tư, không còn tự quyết định mọi việc theo ý mình nữa. Cô ấy nên âm thầm theo dõi, tránh bứt dây động rừng khi chưa có bằng chứng. Tôi bảo cô ấy sống vui vẻ, chăm sóc bản thân thật tốt. Người không xứng với mình thì hãy quên đi, không lý do gì phải vì người đàn ông tệ bạc mà quên đi mặt mũi, cuộc sống cá nhân của mình.”

Phương Nghi cũng không quá bất ngờ với đáp án của Hạ Tiểu Nhu. Mấu chốt của vấn đề này là quan hệ giữa Hạ Tiểu Nhu và Yuka, hai người quen nhau từ thời đại học, Hạ Tiểu Nhu lại biết rõ chuyện của Yuka, nói chuyện cũng dễ dàng hơn. Nhưng anh cũng không xem nhẹ khả năng của Hạ Tiểu Nhu, Yuka đang lửa cháy phừng phừng, Hạ Tiểu Nhu biết dùng chia khóa là phóng viên để dập lửa một cách nhanh nhất. Xem ra có tiến bộ rồi!

“Cạn ly, học trò của tôi đã tiến bộ!” Phương Nghi đùa, nâng ly bia lên.

“Lần này tôi giải quyết được, có gọi là trò hơn thầy không? Tôi biết tôi giải quyết được việc này xem như không tồi, nhưng cũng có giới giang gì đâu, chỉ vì Yuka là đàn em của tôi thôi. Nếu chúng tôi không quen biết nhau, chúng ta cũng đánh bó tay!” Tuy nói vậy, cô vẫn năng ly uổng với anh.

Anh cười trong bụng, xem ra cô tiến bộ tới mức biết phân tích tình huống, đâu là điểm mạnh đâu là điểm yếu của mình rồi. Nhưng cái tính kiêu ngạo nữ vương kia, vẫn là Hạ đại tiểu thư đóng dấu sở hữu. Phương Nghị lại không thấy cô tự kiêu thế nào, chỉ thấy Hạ Tiểu Nhu như một con mèo vằn râu khi được khen ngợi.

“Dù gì thì tôi cũng phải cảm ơn cô đã cứu Evergreen một bàn thua trông thấy. Lần trước cô đòi cảm ơn tôi bằng đồ ăn, lần này cô cũng không ngại tôi dùng cách của cô chứ?”

Hạ Tiểu Nhu nghe xong lắc đầu nguây nguây “Không, không ăn nữa đâu. Anh xem gần đây tôi với anh đi ăn bao nhiêu lần rồi. Hay là chúng ta đi đâu đó chơi, mùa này lá phong đang chuyển đỏ, thời tiết rất đẹp đó. Chúng ta có thể đi Hakone (1) tắm suối nước nóng, đi bằng shinkansen (2) có thể về trong ngày.”

Tắm suối nước nóng? Dù biết hai người sẽ tắm riêng nhưng có cô gái nào lại rủ một người đàn ông đi tắm suối nước nóng? Đây là văn hóa Nhật mà Phương Nghị chưa kịp thâm thấu hay đây là tính bốc đồng phóng khoáng của Hạ Tiểu Nhu?

Tuy vậy, anh cũng không từ chối. Từ lúc làm việc ở Tokyo đến nay, anh cũng chưa đi đâu xa thăm thú. Lần này có “thỏ địa” hướng dẫn, anh muốn đi chơi một chuyến. Hai người so lịch làm việc rồi chọn ngày nghỉ gần nhất, cùng nhau lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Hakone là một thị trấn du lịch nổi tiếng, từ ga Shinjuku, hai người đi tàu tốc hành shinkansen chỉ mất hơn một tiếng đã đến nơi. Mùa lá đỏ này thu hút đông đảo khách du lịch, không chỉ trong nước mà cả nước ngoài.

Kế hoạch của bọn họ là đi tham quan, tắm suối nước nóng sau đó ăn tối rồi ra về. Hakone mùa lá phong rất thơ mộng, không khí trong lành, thời tiết se lạnh dễ chịu. Phương Nghị và Hạ Tiểu Nhu rời Tokyo ồn ào náo nhiệt đến đây tạm xa lánh công việc căng thẳng mệt mỏi, cảm thấy mình có quyết định thật chính xác.

Hai người sống đôi bước dưới hàng cây, vừa đi vừa tán gẫu. Bọn họ cũng không chọn địa điểm cụ thể nào, chỉ đến đây ngắm phong cảnh cũng đủ thư giãn để giải tỏa bớt áp lực.

Hạ Tiểu Nhu đã đặt một gói suối nước nóng kèm ăn tối từ trước. Hai người chia tay nhau ở suối nước nóng, hẹn gặp lại ở phòng com. Phương Nghị tắm xong, ngồi đọc tạp chí uống trà một lúc mới thấy Hạ Tiểu Nhu bước ra. Lúc này cô đã thay quần áo mới, hơi nước nóng làm gương mặt ửng hồng căng bóng như quả táo.

Phương Nghị có chút hỗn loạn, cô gái trước mặt anh vừa tắm suối nước nóng. Là một người đàn ông, không khỏi có chút ý nghĩ đen tối về chuyện xảy ra bên trong. Anh hắng giọng che dấu suy nghĩ của mình “Chúng ta ăn thôi!”

Bữa tối theo phong cách Nhật hoàn toàn. Thức ăn truyền thống của đất nước này luôn thay đổi theo mùa, chọn những nông sản ngon nhất của mùa đó để chế biến. Đặc sản của mùa thu là khoai lang, hạt dẻ và quả hồng. Mỗi phần ăn có gần hai nuroi đĩa nhỏ thức ăn được phục vụ liên tục, hai người vui vẻ thưởng thức. Tạm gác lại bao nhiêu bận rộn ngày thường đến đây nghỉ ngơi thật

Tắm suối nước nóng, ăn tối xong lại có chút quyền luyến không muốn rời. Biết trước đã xin nghỉ thêm một ngày ở đây qua đêm hưởng thụ cảm giác yên bình này.

Phương Nghị lên tiếng “Hôm nay thật vui. Lần sau chúng ta lại đi nữa, nghỉ qua đêm cũng không tồi.”

Hạ Tiểu Nhu không nghe ra được anh chỉ nói bằng quơ một câu khách sáo hay thật sự có ý định đi chơi tiếp với cô. Quả thực hôm nay đi cùng anh rất vui, cô có dịp tự hào thuyết minh cho anh, lại nghe anh kể về những nơi cô chưa đi qua ở Đài Loan. Thế nhưng ý anh là lần sau lại tiếp tục đi chơi, lại còn ở qua đêm, không biết có ý sâu xa gì không?

Hai người nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp đến giờ nên nuối tiếc ra về. Từ suối nước nóng muốn ra lại ga phải đi xe buýt, nhưng bọn họ vừa ăn no nên muốn đi bộ một lát, đến trạm xe buýt kế tiếp sẽ đón xe sau. Hakone buổi tối khá vắng người, con đường họ đi vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng xào xạc của lá và tiếng côn trùng.

Đi được một đoạn bỗng trong rừng cây có tiếng động, một bóng người từ trong bóng tối bước ra. Đường núi hẻo lánh một bóng người cũng không có, đèn đường lại ít đến đáng thương, giờ phút này Hạ Tiểu Nhu bỗng có chút hoảng hốt. Phương Nghị theo quán tính bước đến trước mặt cô, để cô ở phía sau anh. Thấy bóng lưng của anh, Hạ Tiểu Nhu bình tĩnh lại, thầm cảm ơn người bạn đồng hành chu đáo của mình.

Người bước ra là một ông cụ. Phương Nghi bán tính bán nghi, tối như thế này, một cụ già còn lang thang nơi vắng vẻ, không hiểu có mục đích gì. Anh hơi cảnh giác lùi lại phía sau, dùng đèn pin ở điện thoại soi rõ phía trước.

Ngược lại, sau khi Hạ Tiểu Nhu nhìn thấy nét mặt ông lão lại bình thản hơn. Cô biết ở Nhật có rất nhiều người già bị bệnh đãng trí, không biết mình đang đi đâu làm gì. Có nhiều cụ thậm chí không biết mình đang bỏ nhà đi, cứ lang thang vô định mãi. Biểu hiện trên gương mặt của ông cụ bây giờ như trẻ con, hẳn là cụ không biết mình đang bị lạc đường.

Hạ Tiểu Nhu vỗ vai ý bảo anh yên tâm, còn mình tiến đến nói với cụ già “Chào ông! Ông tên gì? Nhà ở đâu?”

Ông cụ ngỡ ngác, không thể nhớ mình tên gì, cũng không biết nhà ở đâu. Chân ông cụ lúc này lại bị trặc, đi lại có chút khó khăn. Hạ Tiểu Nhu thở dài, đây là hậu quả của đất nước dân số già, người trẻ đến thành phố đi làm, các ông bà cụ sống một mình không ai chăm sóc.

Cô thử tìm trên người ông cụ nhưng không thấy bất kỳ thông tin địa chỉ nào. Hai người định báo cảnh sát nhưng điện thoại lại không có sóng. Phương Nghi đành công ông cụ, Hạ Tiểu Nhu xách hai túi đồ đi cạnh bên, ra đến đường lớn sẽ gọi xe đến đón cảnh sát. Từ đây ra đến đường lớn cũng phải mất một đoạn xa, chuyển xe buýt bọn họ định đón đã đi qua, chờ chuyển kế tiếp sẽ không kịp giờ tàu chạy nên đành phải đi bộ.

Hạ Tiểu Nhu vừa đi vừa nói chuyện với ông cụ nhưng vẫn không hỏi được gì, ông cụ cứ ngẩn ngơ nói những câu không đầu không đuôi vô nghĩa. Phương Nghi dù giỏi nhìn người cách mấy cũng không phải là bác sĩ chữa bệnh đãng trí, chỉ biết im lặng công ông cụ. Hơn nửa tiếng sau, ba người ra đến đường lớn, Hạ Tiểu Nhu gọi taxi đưa ông cụ đến đồn cảnh sát.

Sau khi để lại thông tin, làm xong thủ tục thì cũng vừa kịp giờ đón chuyển tàu cuối cùng trong ngày ra về. Hai người có một ngày vui chơi thoải mái, lại làm một việc có ích nên tâm tình rất tốt, chuyến đi kết thúc tốt đẹp.

Đi chơi về quá thật làm việc có hiệu quả hơn, mấy ngày nay Hạ Tiểu Nhu vui đầu làm bản kế hoạch mới không biết mệt mỏi, càng làm càng hăng say. Chỉ đến khi phòng tiếp tân gọi lên cô mới ngừng tay nghe điện thoại. Ở dưới báo có tổng giám đốc của bất động sản Ishimura muốn gặp cô.

Hạ Tiểu Nhu ngạc nhiên, trước giờ Bách Hợp chưa hợp tác với công ty bất động sản nào, sao hôm nay lại tìm cô. Nhưng khách đã đến cửa, lại là nhân vật lớn trong giới kinh doanh nên cô không dám khinh suất, mời vào phòng tiếp khách.

Tổng giám đốc bất động sản Ishimura hóa ra còn rất trẻ, là một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, ngũ quan hoàn chỉnh không kém Lạc Huân. Nhân viên pha trà xong liền rời đi, trong phòng chỉ còn hai người.

Người đàn ông nhìn mỹ nữ xinh đẹp thanh lịch bước vào phòng liền ngẩn ngơ. Sinh ra trong một gia đình thượng lưu, dự qua bao nhiêu tiệc tùng, gặp không ít người đẹp nổi tiếng nhưng tất cả đều không bằng cô gái này. Người đang đứng trước mặt anh rạng rỡ chói mắt, lại toát lên vẻ tự tin thành đạt không giống những cô gái chỉ có vẻ bề ngoài.

Anh áp chế tâm trạng của mình, lên tiếng giới thiệu trước “Xin chào Hạ tiểu thư, tôi là Ishimura Ryo. Hôm nay tôi đến đây để cảm ơn cô đã giúp đỡ ông nội tôi. Hôm ấy người trông ông nội vừa đi vệ sinh, ông đã mở cửa ra ngoài. Nếu không có cô hẳn hậu quả khó lường được. Chân thành cảm ơn cô!”

Ishimura cúi người 90 độ tỏ thái độ vô cùng chân thành. Hạ Tiểu Nhu khá bất ngờ, không ngờ ông cụ hôm nọ lại là ông nội của tổng giám đốc bất động sản Ishimura lừng lẫy, hẳn vài chục năm trước ông ấy cũng từng ngồi ở vị trí này.

“Không có việc gì, Ishimura tiên sinh đừng khách sáo. Nếu ai trong hoàn cảnh của tôi cũng làm như vậy thôi. Cũng may hôm ấy tôi đi cùng một người bạn khác, chính anh ấy đã công ngài Ishimura.”

Ishimura lại gặp người cảm ơn “Cảm ơn cô và bạn cô rất nhiều. Nhân đây tôi rất muốn đầu tư vào Bách Hợp, tôi cũng là khách hàng quen thuộc của công ty cô. Chẳng hay Hạ tiểu thư có hứng thú?”

Đây đúng là cơ hội tốt, nhưng Hạ Tiểu Nhu vẫn hơi do dự. Chỉ tiện tay giúp đỡ một ông lão đã có mối làm ăn tốt như vậy, có chút không chân thực. Cô mỉm cười hòa hoãn “Tôi chỉ làm việc mình nên làm, Ishimura tiên sinh đừng để trong lòng!”

Cô gái này không những xinh đẹp mà còn ăn nói bản lĩnh khéo léo. Ishimura đã đến tuổi kết hôn nhưng mãi chần chừ vì chưa tìm được người vừa ý. Không ngờ lần này vừa gặp Hạ Tiểu Nhu liền muốn ra ngay quyết định.

“Cô đã có on lớn với nhà Ishimura chúng tôi, sao gọi là không có gì được. Chuyện đầu tư vào Bách Hợp đúng là hơi đường đột, nhưng tôi thích sản phẩm công ty cô đã lâu, rất có niềm tin vào việc này. Tôi tin nếu chúng ta hợp tác sẽ vô cùng thành công!” Một công đôi việc, Ishimura ra sức thuyết phục Hạ Tiểu Nhu.

Cô thấy đối phương là người của công ty lớn lại có thành ý hợp tác với công ty mình liền nói “Việc này tôi còn phải bàn lại với ban giám đốc của công ty. Mong Ishimura tiên sinh không ngại.”

“Không không, chuyện quan trọng thế này tôi hiểu cần có thời gian suy nghĩ. Chừng nào Bách Hợp có quyết định cứ liên lạc tôi bất cứ lúc nào. Tôi chờ tin của cô.”

Tiền Ishimura về, Hạ Tiểu Nhu vẫn mãi suy nghĩ về hành động ki lạp của đối phương. Chỉ tiện tay giúp một ông cụ, hẳn người nào cũng làm như cô trong tình huống đó. Và lại cô đã đề cập tới Phương Nghi là người công ông cụ nhưng có vẻ Ishimura chỉ muốn hợp tác với Bách Hợp. Dù gì đi chăng nữa thì cũng phải bàn bạc kỹ lưỡng với ông Hạ, tránh có quyết định sai lầm.

Ngày hôm sau, khi Hạ Tiểu Nhu bước vào phòng làm việc đã thấy bó hoa hồng đỏ thắm trên bàn. Cô làm việc bao nhiêu năm chưa có ai tặng hoa. Lúc trước Hạ tiểu thư là vị hôn thê của Lạc tổng, không ai tán tỉnh cô. Bây giờ có hoa trên bàn bỗng có chút lạ lẫm. Hạ Tiểu Nhu hồi hộp mở tấm thiệp, trong thiệp viết câu “Em có tin vào tình yêu sét đánh không? Nếu không thì bây giờ đã đến lúc em tin rồi, vì anh chính là nạn nhân của tình yêu đó. Hi vọng em sẽ cho anh cơ hội làm tình yêu vĩnh viễn của em, nguyện bảo vệ em cả đời. Ishimura”

Cô bật cười, khó mà tin được tổng giám đốc bất động sản top mười nước Nhật lại có thể theo đuổi con gái bằng cách sến sảm thế này. Vốn có chút rung động bởi bó hoa, thế nhưng sau khi đọc những lời văn buồn cười như anh chàng sinh viên mới lớn cộp nhặt đầu đó, một người phụ nữ trưởng thành như Hạ Tiểu Nhu liền bay hết cảm giác. Phụ nữ nào cũng thích nghe lời ngọt ngào, nhưng nếu quá mức sẽ dẫn đến phản tác dụng, nhất là với mẫu người cá tính như Hạ Tiểu Nhu. Tuy nhiên cô cũng không phí phạm bó hoa đẹp, tìm bình hoa cắm vào.

Phương Nghi tan ca, muốn ăn khuya tán gẫu một lát nên lên văn phòng tìm Hạ Tiểu Nhu. Đập vào mắt anh là bình hoa hồng rực rỡ. Có chút cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng anh thật không thoải mái. Nhưng anh vẫn theo thói quen trêu đùa người bạn này “Ủi cha Hạ đại tiểu thư có người theo đuổi sao? Là công tử nhà nào vậy?”

Hạ Tiểu Nhu nghe anh trêu chọc, thoáng nghĩ chà lẽ do mình hiểu lầm, Phương Nghi không có chút ý tứ nào với mình sao, nhưng vẫn đầu khẩu với anh “Hừ Hạ đại tiểu thư đây không có người theo đuổi mới là chuyện lạ. Tôi đang trong tình trạng mở cửa đón chào tất cả các mối quan hệ, xem xem người nào tốt nhất, đẹp trai nhất, giàu có nhất, nhà to nhất đây! Sao hà quản lý Phương, anh không có người theo đuổi nên ghen tị với tôi?”

Hai người này rảnh rồi phải nói móc nhau vài câu mới chịu được. Phương Nghi nhìn tấm thiệp cũng đủ đoán nội dung sến súa bên trong, tiếp tục trêu “Hoa hồng đỏ, lại còn tấm thiệp màu hồng ren bốn phía thế này. Tôi thật thắc mắc vị đại gia nào “bỏ công” như thế này.”

Hạ Tiểu Nhu không nhìn được kể toàn bộ câu chuyện ly kỳ cho anh nghe. Phương Nghi nghe xong liền làm bộ ra vẻ bất mãn “Tôi cũng có phần công ông cụ, sao Ishimura tiên sinh không đến tìm tôi nhỉ, cũng chẳng có bó hoa to như thế này...”

Thế nhưng trong lòng anh lại suy tư, Ishimura không thua kém gì Lạc tổng, bất động sản Ishimura với Bách Hợp, quả là môn đăng hộ đối. Cuộc hôn nhân này mà thành, Bách Hợp có được nguồn tài nguyên dồi dào kia lại như hổ thêm cánh, đừng nói chiếm hết thị trường món Hoa ở Nhật, vươn ra thế giới cũng không thành vấn đề.

Anh không biết mình đối với Hạ Tiểu Nhu là cảm giác gì. Anh hiểu rõ con người cô, ở bên cô thật vui vẻ thật thoải mái. Nhưng nếu tiến một bước nữa, Phương Nghi e tình cảm của mình chưa đủ. Anh cảm thấy hai người vẫn nên duy trì mối quan hệ bạn tốt, ít nhất là bây giờ.

“Ha ha rõ là anh đang ghen tị với tôi. Hay tôi bảo Ishimura tiên sinh cũng tặng hoa cho anh nhé. Anh thích hoa gì? 99 hoa hồng đỏ có được không? Thêm một tấm thiệp viết tay thật ướt át chân thành nữa nhì.” Hạ Tiểu Nhu phá lên cười.

Phương Nghi nhìn cô cười đến bò lăn ra bàn, nhìn không được hùa theo “Gặp được anh là may mắn nhất cuộc đời tôi, xin anh hãy cho phép tôi dùng tấm lòng thành này báo ân anh... Nhưng tôi thật sự không cần hoa cũng như tấm lòng, bây giờ tôi chỉ cần được ăn no. Cô xong việc chưa? Đi thôi!”

Từ hôm đó, mỗi ngày Hạ Tiểu Nhu đều nhận được một bó hoa và một tấm thiệp. Cô cũng không biết tại sao Ishimura biết số điện thoại của cô, mỗi ngày đều nhắn vài tin “khủng bố”. Sau vài tuần, cô không chịu được cách theo đuổi quá nhiệt tình này nên khéo léo từ chối, cũng nói Ishimura cần nhắc về quyết định hợp tác. Ishimura vẫn kiên quyết đòi đầu tư. Sau khi bàn bạc với ban giám đốc, Bách Hợp đồng ý lời đề nghị này. Hạ Tiểu Nhu không muốn tham gia nên phần lớn Ishimura họp với phòng ban khác, có chút thất vọng nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ishimura như một cái đuôi bám dai dẳng không buông. Dù Hạ Tiểu Nhu hết mềm mỏng lại cứng rắn từ chối nhưng hần vẫn mỗi ngày cho người đưa hoa đến. Việc hợp tác với Bách Hợp chỉ là mối làm ăn con con của bất động sản Ishimura, căn bản không cần đến tổng giám đốc ra tay nhưng mỗi lần có cuộc họp hần lại sống chết đến công ty cô. Họp xong liền “tiện thể” đến phòng cô, cô không thể thẳng tay mời hần đi, nhưng hần cứ dây dưa phiền phức vô cùng.

Hạ Tiểu Nhu là con nua cuồng công việc, Phương Nghi biết ý nên chẳng bao giờ tìm cô trong giờ làm, thậm chí đợi cô tan ca thỏa mãn rồi mới đến. Lặn lội đi học đi làm ở ngoài bao nhiêu năm, Hạ Tiểu Nhu nhận ra người hiểu ý người khác như Phương Nghi ít đến đáng thương. Phải chi thế giới này người nào cũng được như anh thì đã tốt đẹp. Không hiểu sao đạo này gặp ai cô cũng vô tình nghĩ đến anh, so sánh với anh. Chẳng lẽ gần đây hai người gặp nhau quá nhiều? Chắc là vậy rồi!

Hôm nay nghe ngóng được Ishimura sẽ đến Bách Hợp bàn việc đầu tư, từ sớm Hạ Tiểu Nhu đã lấy cớ kiểm tra tình hình kinh doanh, trốn sang chi nhánh ở Yokohama tạm lánh nạn. Vừa xong việc định quay trở lại công ty, nhân viên tốt của cô lại gọi điện mật báo cuộc họp đã dời lại, bây giờ mới bắt đầu. Hạ Tiểu Nhu đầu đầu, đành vòng xe sang chi nhánh ở Evergreen tiếp tục “kiểm tra tình hình”.

Mới đầu mùa đông, trời lạnh nhưng lại chưa có tuyết, lượng khách đến Nhật cũng giảm bớt một ít nên Hạ Tiểu Nhu muốn tập trung vào lượng khách nội địa. Đáng lẽ có thể vào phòng quản lý ở trong nhưng cô muốn quan sát khách hàng một chút nên chọn bàn ở ngoài, giả dạng vừa ăn trưa vừa xem sổ

sách.

Đang mãi mê theo dõi các con số, một bó hoa đã đặt trước mặt cô, người đối diện không chút khách sáo ngồi xuống. Lại là Ishimura! Hạ Tiểu Nhu thờ dài, tên này đặt chip định vị trên người cô sao, sao lại biết cô đang trốn ở đây!

“Hạ tiểu thư cho phép tôi dùng bữa với cô chứ?” Không biết làm cách nào Ishimura mua chuộc được nhân viên nào đó trong Bách Hợp, nắm được hành tung của cô. Ban đầu hẳn biết cô tránh đến Yokohama nên cố tình dời giờ họp, bây giờ lại chạy đến đây gặp người.

Hạ Tiểu Nhu không muốn nói chuyện với hắn tí nào nên gấp sổ sách, đứng dậy nói “Xin lỗi Ishimura tiên sinh, tôi đã dùng bữa xong. Anh có thể từ từ thưởng thức, tôi xin phép đi trước!”

“Hạ tiểu thư không có thiện ý thử sù cáo với tôi sao? Vậy mà tôi định cùng cô bàn bạc về thức ăn ở Bách Hợp rồi quyết định mức đầu tư!”

Thật là đau đầu mà! “Nếu Ishimura tiên sinh có nhã ý muốn dùng thử, để tôi gọi phòng nghiên cứu sản phẩm đến bàn với anh. Bây giờ tôi phải về Bách Hợp! Anh dùng bữa thoải mái, tôi xin phép!”

Hạ Tiểu Nhu cũng không khách sáo, quay người bỏ đi. Không ký hợp đồng thì thôi, anh tưởng Bách Hợp tôi không có bất động sản Ishimura sẽ chết à? Cho dù có chết, tôi cũng vực dậy được!

Không ngờ Ishimura cũng rời chỗ ngồi, cầm bó hoa đuổi theo cô đến tận sảnh “Hạ tiểu thư, tôi thật sự thích cô, muốn làm bạn trai của cô. Cô nói xem tôi phải làm thế nào cô mới chịu đồng ý?”

Một màn này không qua khỏi mắt Phương Nghị. Các người làm loạn ở đâu tôi không quan tâm, nhưng không được phép quá nhiều sánh của tôi! Anh lập tức đến gần, nhận ra là Hạ Tiểu Nhu và Ishimura.

Lúc này, Ishimura đang nắm lấy cổ tay Hạ Tiểu Nhu rất chặt, cô khổ sở giằng co nhưng không thể nào thoát được. Phương Nghị bỗng chốc cảm thấy vô cùng khó chịu, người điềm tĩnh như anh cũng có lúc máu nóng bốc lên, anh muốn ra tay với tên đàn ông này!

“Xin vị tiên sinh này buông tay ra!” Phương Nghị gần giọng. Tất cả mọi người khi bước vào đây đều là khách của anh, đây là lần hiếm hoi anh lớn tiếng.

Hạ Tiểu Nhu quay về phía phát ra giọng nói. Có hai luồng suy nghĩ trong cô lúc này. Một, cô không muốn Phương Nghị nhìn thấy mình dây dưa với người khác, hôm trước cô đã cứng rắn nói với anh mình đang lựa chọn người theo đuổi. Bây giờ người theo đuổi cô lại là một tên sánh sánh tệ nhạt thế này, quả có chút mất mặt.

Hai là, cô có tia mong chờ anh đến giải vây cho mình. Một tuần Phương Nghị làm năm ngày, nhưng lại có ba ca khác nhau. Xác suất gặp được anh không phải quá lớn. Hạ Tiểu Nhu không muốn người khác giúp đỡ cô, cô không muốn mình bị yếu thế hay mắc nợ ai đó. Chỉ có Phương Nghị có thể.

Tựa hồ trên đời này, không ai xứng đáng để cô chịu ơn, chỉ có Phương Nghị.

Tựa hồ cô không bao giờ lộ mặt thật của mình với ai, chỉ có Phương Nghị.

Ishimura lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của Hạ Tiểu Nhu “Anh biết tôi là ai không?”

“Xin lỗi tiên sinh, đây là sảnh chính của khách sạn chúng tôi. Hành động của anh có thể ảnh hưởng đến các vị khách khác!”

Lòng Hạ Tiểu Nhu chùng xuống. Hóa ra anh chỉ vì làm việc thôi à Phương Nghị? Cũng giống như ngày trước tôi hay Yuka náo loạn, anh cũng chỉ vì muốn sánh của mình yên bình thôi. Hạ Tiểu Nhu đâu biết chuyện này không có gì sai, dĩ nhiên Phương Nghị chỉ làm việc, cô làm sao quan trọng tới mức đó đối với anh. Vì một người bạn như cô mà đi đắc tội với Ishimura, người đặt công việc lên trên hết như Phương Nghị sẽ không làm như vậy. Chỉ có khách hàng anh xem như Trời mới đủ để anh đối phó với tổng giám đốc bất động sản này thôi. Nhưng tại sao cô lại thấy không vui?

“Một quản lý sảnh nhỏ nhoi mà cũng chống đối tôi. Tôi có thể nói Lạc Huân sa thải anh ngay lập tức! Anh dựa vào cái gì ngăn cản tôi?” Ishimura lên mặt thách thức, hẳn chỉ chịu nhún nhường Hạ Tiểu Nhu vài phần, còn lại tuyệt đối không. Bất động sản Ishimura và Lạc thị có vài mối làm ăn, hẳn không tin Lạc Huân không nể mặt hắn.

“Dựa vào tôi là bạn trai của cô ấy!”

Dứt lời, Phương Nghị không khách sáo nắm lấy ngón tay của Ishimura gỡ ra thật mạnh, kéo Hạ Tiểu Nhu vào lòng mình. Tay anh đặt lên vai cô khẳng định chủ quyền, lại ép chặt về phía mình. Tim Hạ Tiểu Nhu đập loạn, lúc này hai người không còn khoảng cách, đây là lần đầu tiên cô gần anh đến thế. Đầu cô đặt ở cổ anh, cô mơ hồ nghe tiếng tim anh. Hạ Tiểu Nhu tưởng Phương Nghị lúc nào cũng có thể bình tĩnh, nhưng bây giờ dường như trái tim anh cũng không đập theo nhịp bình thường nữa.

Gương mặt Ishimura thoáng chốc lộ vẻ mất mát, cánh tay cầm bó hoa đã buông thõng “Có thật không?”

Người thấy mùi hương nam tính trên người anh, Hạ Tiểu Nhu thấy trong lòng như có con nai chạy loạn. Nhưng đã bắt đầu phải cố diễn cho trót, cô vòng tay mình ôm lấy eo Phương Nghị, nhìn anh cười rạng rỡ “Phải, tôi chưa nói với Ishimura tiên sinh. Đây là người yêu của tôi!”

Phương Nghị đang cố gắng giữ mình thoải mái để không bị lộ, bỗng cảm giác được cánh tay mảnh khảnh của Hạ Tiểu Nhu choàng qua. Hiện tại cô dính sát vào người anh. Tuy mùa đông ai cũng mặc quần áo thật dày, anh vẫn cảm nhận được eo mình có chút khác lạ. Mùi thơm từ tóc cô truyền đến mũi

anh, là mùi dầu gội cao cấp của nữ giới. Lại còn ánh mắt thâm tình chết người kia, tim Phương Nghi đập một cái thật mạnh. Hạ Tiểu Nhu này có cần diễn sâu vậy không!

Hai người diễn nhiệt tình vậy mà Ishimura vẫn không chịu bỏ cuộc “Em chọn tên quản lý nghèo nàn nhỏ nhoi này mà không chọn anh? Anh có gì thua hần?”

Lại một tên sống chết đòi phân định thắng thua như Hạ Tiểu Nhu ngày trước. Bây giờ thì cô đã nhìn rõ lúc xưa mình có bao nhiêu cần quấy, khiến người ta chán ghét. Cô lắc đầu “Ishimura tiên sinh, tình yêu là nói đến cảm giác, không phải tiền bạc hay địa vị. Huống hồ tôi rất ngưỡng mộ tài năng của anh ấy.”

Câu cuối cùng là thật lòng, quả thật cô rất khâm phục bản lĩnh của Phương Nghi. Vừa từ Đài Loan đến Nhật chưa đầy một năm, anh đã cho mọi người thấy mình không thua kém bất kỳ người bản xứ nào. Cô biết chắc chắn trong tương lai anh sẽ còn tiến xa. Không sinh ra trong gia đình quyền thế như Lạc Huân hay Ishimura nhưng so tài năng, anh tuyệt đối không thấp hơn. Lại còn tính tế hiểu chuyện gấp mấy lần tên dõ hoi đang đứng trước mặt cô đây. Quan trọng là, hơn hai mươi năm cuộc đời, đây là người đầu tiên cô chịu khuất phục.

Hạ Tiểu Nhu chột khựng lại, cô tán thưởng anh như thế, ở bên anh thoải mái như thế, vậy còn về phần “cảm giác”, cô nghĩ thế nào? Phương Nghi là một người bạn tốt đúng không? Là tri kỉ để cô có thể nói hết lòng mình không chút dấu điểm, là người hiểu cô đến chân tơ kẽ tóc luôn làm cho cô dễ chịu khi ở bên đúng không?

Phương Nghi vỗ vỗ lên vai cắt đứt mạch suy nghĩ của cô “Mong Ishimura tiên sinh từ nay đừng làm phiền bạn gái của tôi!”

Ishimura nhìn hai người liếc mắt đưa tình không coi hần ra gì liền buồn chán thất thểu quay đi. Hạ Tiểu Nhu thấy mọi chuyện có vẻ dễ dàng, có chút lo không biết trong lòng hần thật sự đã bỏ cuộc chưa.

“Còn lo hần quay lại tìm cô sao?” Phương Nghi thấy bóng Ishimura đã khuất hần liền buông tay ra khỏi vai cô.

Hạ Tiểu Nhu thấy vai đột nhiên mất đi sức nặng, cảm thấy có chút mất mát. Nhưng cô cũng nhanh chóng gỡ tay mình ra khỏi hông của anh.

“Tôi không tin hần bỏ cuộc dễ dàng vậy. Mấy tuần nay hần thật sự như oan hồn đòi mạng, sống chết không buông. Dù sao đi chăng nữa, lần này cũng... cảm ơn anh.”

Sau khi cô thả tay ra, anh cũng lùi lại một bước nhỏ giữ khoảng cách giữa họ. Mùi hương và độ ẩm áp dễ chịu biến mất, hai người tự dưng cảm thấy trống rỗng.

“Cô không cần khách sáo, chúng ta là bạn bè! Hi vọng cô không trách tôi đường đột. Và lại cũng không phải thật, Hạ đại tiểu thư đang lựa chọn người đẹp trai nhất, giàu có nhất, nhà to nhất, tôi hần không lọt được vào danh sách của cô ha ha!”

Hơn nữa cô còn chưa quên được Lạc tổng, không cần phải ép buộc mình. Phương Nghi luôn nghĩ mình hiểu rõ lòng người khác, luôn điều khiển cuộc chơi theo ý muốn của anh nhưng hiện tại có chút khó nắm bắt. Cuối cùng là Hạ Tiểu Nhu đã sẵn sàng cho một mối tình mới chưa?

“Anh biết tôi không phải là người như vậy mà! Chính tôi mới không lọt vào mắt anh. Không phải anh cũng chê tôi ngang ngược phiền phức sao quản lý Phương?”

Hạ Tiểu Nhu nhanh chóng cười to chôn chặt cảm giác kì lạ đang dâng lên trong lòng. Anh nói như vậy chính là chúng ta không có khả năng sao? Hạ Tiểu Nhu luôn tự tin cảm thấy khả năng thắng nhưng giờ phút này lại mông lung mơ hồ.

Cả hai đều là loại người giỏi che dấu cảm xúc nên lúc này vẫn chọc ghẹo nhau cười nói bình thường. Thế nhưng trong lòng họ đều có những suy nghĩ khác lạ. Đường như cảm giác với đối phương cứ lớn dần lớn dần lên, không thể ngăn cản được. Đây gọi là gì? Không phải chúng ta chỉ là bạn sao?

Thời gian vừa rồi cùng nhau trải qua vui vẻ, họ mơ hồ cảm nhận được điều gì đó từ đối phương. Nhưng hôm nay cả hai thẳng thắn nói như vậy, chả lẽ những gì chúng ta tưởng đều là ảo giác?

Thật ra, khi rơi vào lưới tình, dù là người bản lĩnh cách mấy cũng có lúc mờ mịt. Hai người luôn tự nhận mình lý trí lần này như đi vào sương mù, lúng túng không biết phải làm thế nào. Chẳng qua chỉ là yêu, chỉ có hai tên ngốc mãi không chịu nhận, làm rối lòng nhau thôi!

.

Trời đã vào đông, nhiệt độ xuống thật thấp, gió thổi giữa các tòa nhà cao tầng ở Tokyo khiến người ta chột rùng mình. Hạ Tiểu Nhu đã phải khoác thêm vài lớp áo, choàng thêm một chiếc khăn khi ra khỏi nhà. May mắn hôm nay là một ngày đông đẹp, bầu trời không xám xịt như mọi khi, nắng vàng ươm gieo mình trên ngọn cây, trời nổi gió nhẹ man man từng lọn tóc xoăn của cô. Hôm nay cũng là một ngày trọng đại, lễ cưới của Lạc Huân và Ân Đồng, mà phù rể và phù dâu là Hạ Tiểu Nhu và Phương Nghi.

Bọn họ đã làm lễ ở nhà thờ từ sáng, bây giờ đang là tiệc tối. Tiệc lần này không tổ chức ở Evergreen nữa, sau hôm nay hai người sẽ bay đi Đài Loan chuẩn bị làm lễ lần hai tiện thể đón năm mới, lại hưởng tuần trăng mật, ước chừng nửa tháng sau mới về lại Tokyo. Đêm nay Ân Đồng xinh đẹp trong chiếc váy cô dâu trắng tinh khôi, Hạ Tiểu Nhu bên cạnh có tình trang điểm nhẹ hơn mọi khi làm nổi bật nhan vật chính.

Cô dâu chú rể không thể uống rượu quá nhiều nhưng Lạc tổng kết hôn là đám cưới lớn, khó tránh khỏi phải tiếp rất nhiều khách. Đây là nhiệm vụ của phù dâu phù rể, cũng may hai người từ lượng không tồi, liên tục uống thay cho Lạc Huân và Ân Đồng. Trong đám tiệc có những người bạn của Hạ Tiểu

Nhu, trêu đùa hỏi cô chừng nào lên xe hoa. Hạ Tiểu Nhu chỉ cười, nói mình đang hẹn hò với kế hoạch năm tới của Bách Hợp, hiện tại chỉ muốn chung thủy với “bạn trai” này, chưa tính chuyện khác. Phương Nghi nghe được cũng cười, đây là đáp án anh đã biết từ trước. Nhìn Lạc tổng và Ân Đồng yêu nhau sâu sắc, vượt qua bao thử thách để có ngày hôm nay, anh thầm ngưỡng mộ họ. Anh quay sang Hạ Tiểu Nhu, tự hỏi không biết bây giờ cô nghĩ gì?

Tàn tiệc, cô dâu chú rể nghỉ tại phòng tổng thống của khách sạn. Hôm nay cả Lạc Huân và Ân Đồng đều cố ý không uống quá nhiều, họ muốn tận hưởng đêm tân hôn đã mong đợi bấy lâu. Anh nhìn cô e thẹn trong chiếc váy trắng, vòng tay kéo khóa xuống, cả người trắng mềm lộ ra trong không khí. Đây không phải là lần đầu họ nhìn thấy nhau trong tình trạng này, nhưng thời khắc này đặc biệt xúc động.

Lạc Huân ôm Ân Đồng lên giường, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Anh nâng niu cô như trân bảo, biết là lần đầu của cô, Lạc Huân kiềm nén, nương theo cảm giác của Ân Đồng. Tuy vậy, lúc anh đi vào cô vẫn đau nhức, nước mắt chảy ra. Lạc Huân xót xa hôn lên mí mắt cô, chậm rãi chờ cô thích ứng. Con mỗi một đi qua, khăn trải giường dính vài đốm máu, hai người hạnh phúc ôm nhau, hưởng thụ cảm giác thuộc về nhau trọn vẹn nhất.

Spoil chương sau:

"Cũng may chỉ có một chỗ mở này, Phương Nghi đã thành công lột toàn bộ chiếc váy phủ dâu xuống. Đây là loại áo cúp ngực hở lưng, phần ngực được che bằng hai miếng mút và gọng may sẵn trong áo. Chính vì vậy, Hạ Tiểu Nhu ... không mặc áo ngực."

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Bên này, Phương Nghi và Hạ Tiểu Nhu đã say khướt. Dù tư lượng tốt đến đâu cũng không khỏi gục ngã sau cả đêm liên tục nâng ly. Cô dâu chú rể chu đáo an bài cho họ hai phòng riêng để nghỉ ngơi. Phương Nghi tỉnh hơn Hạ Tiểu Nhu một chút nên đi về phòng của cô trước. Anh mở cửa phòng, muốn đỡ Hạ Tiểu Nhu xuống giường nhưng cô say không biết trời đất, nắm lấy vạt áo anh. Bây giờ thì Phương Nghi đang nằm đè lên cô, mà cô vẫn yên lặng không có phản ứng.

Anh nhìn người dưới thân, đêm nay cô thậm chí trang điểm nhạt hơn mọi ngày. Gò má đỏ hồng như rạng chiều, đôi môi khẽ hé mở như mời gọi. Áo phủ dâu tối nay là loại không vai, cúp ngực, xương quai xanh tinh xảo cùng với bộ ngực sữa trắng nõn như có như không lộ ra ngoài. Ánh đèn vàng trong phòng hắt lên góc vai và cằm cô trở nên quyến rũ ma mị. Vài sợi tóc rơi xuống mặt, Hạ Tiểu Nhu khó chịu ươn lên một tiếng, cô hít hít mũi muốn xua đi cảm giác nhồn nhột nhưng không thể.

Trong cơn mơ màng, Hạ Tiểu Nhu nói mê “Huân ca ca, chúc anh hạnh phúc!” Hôm nay cô nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc của cả Lạc Huân và Ân Đồng, cảm giác chưa xót bỏng chốc bay biến không còn chút nào. Cô cũng không biết từ khi nào mình cảm thấy thanh thản như vậy, chỉ thấy gần đây mình không còn nghĩ về Huân ca ca nhiều nữa, đã có thể sống thoải mái vui vẻ.

Mắt Phương Nghi ánh lên một tia yêu thương. Có phải bây giờ cô đã hoàn toàn buông xuống được không Hạ Tiểu Nhu? Tôi không cần phải lo cho cô nữa đúng không? Vậy tiếp theo cô sẽ làm gì? Sẽ lại tiếp tục lựa chọn người đẹp trai nhất, giàu có nhất, nhà to nhất? Lúc trước cô từ chối Ishimura vì còn vương vấn Lạc tổng, bây giờ thì thế nào? Ishimura tuy có hơi dai dẳng nhưng suy cho cùng vẫn là một người vô cùng xứng đôi. Phải chăng cô sẽ chọn hắn? Ishimura cũng tham gia tiệc cưới hôm nay, ánh mắt nhìn Hạ Tiểu Nhu nồng nàn cháy bỏng như muốn đem cô kéo về mình. Không biết cô có nhận ra ánh nhìn kia không?

Lòng anh ngổn ngang hàng trăm câu hỏi, tại sao lần này đối với Hạ Tiểu Nhu anh không thể đọc được cô nghĩ gì? Anh luôn tự tin mình hiểu cô, biết cô tham vọng nhiệt tình với công việc, biết cô gặp khó sẽ không chùn bước, biết cô không ngồi cạnh cửa sổ nếu có nắng chiếu vào, biết cô mỗi sáng tốn hơn một tiếng đồng hồ trang điểm và sấy tóc... Nhưng tại sao với mặt này, anh hoàn toàn không nắm rõ?

Lại nhớ tới ánh mắt có phần căm rờn của Ishimura, còn cả gan đứng sát rạt Hạ Tiểu Nhu đòi cô uống với hắn, Phương Nghi có chút tức giận. Nhưng anh lập tức nghĩ lại, đáng về bây giờ của cô chỉ có mình mình có thể thấy. Hạ Tiểu Nhu đẹp kiều sa bây giờ dịu ngoan đáng yêu, anh không kiềm được cúi xuống vén tóc lên cho cô.

Vừa chạm vào má cô, anh thấy như có một dòng điện chạy qua người. Xúc cảm mượt mà này gặm cắn anh, thôi thúc anh muốn nhiều hơn nữa. Mắt Phương Nghi hoa lên, người đẹp đang nằm dưới thân, máu trong người anh bị rượu thiêu cháy, anh cúi xuống hôn lên bờ môi đỏ mọng. Cái miệng nhỏ xinh này ngày thường vẫn hay đấu khẩu với anh, bây giờ lại ngoan ngoãn hé mở như đợi anh đến.

Anh chưa dám can rờ, chỉ mút nhẹ bên ngoài. Nhưng cả người anh kêu gào đòi hỏi thêm, cô gái này như một ngọn lửa, đốt từng tế bào của anh. Men rượu cùng với mỹ nhân xinh đẹp khiến anh không tự chủ được mình. Phương Nghi muốn xua tan cảm giác khó chịu này, anh không thể chấp nhận mình không hiểu gì về cô, không biết cô muốn gì. Anh muốn tận hưởng con người cô, muốn cùng cô hòa làm một.

Như có ai xui khiến, Phương Nghi đặt tay bên hông Hạ Tiểu Nhu tìm khóa kéo của áo, kéo xuống. Anh thật hận người may chiếc áo này, vừa có khóa cài vừa có khóa kéo, hại anh chật vật không thôi. Cũng may chỉ có một chỗ mở này, Phương Nghi đã thành công lột toàn bộ chiếc váy phủ dâu xuống. Đây là loại áo cúp ngực hở lưng, phần ngực được che bằng hai miếng mút và gọng may sẵn trong áo. Chính vì vậy, Hạ Tiểu Nhu ... không mặc áo ngực.

Từng đường cong quyến rũ hiện ra dưới bàn tay Phương Nghi. Cái cổ thanh mảnh dẫn xuống hai bầu vú căng tròn, cái rốn nhỏ xinh thật quyến rũ người

nhìn. Hai chân thon dài e dè khép lại vì lạnh, mười ngón chân như những viên ngọc nằm ngay ngắn ngoan ngoãn.

Cả người cô trắng muốt nằm trên giường, chỉ còn mỗi chiếc quần lót ren màu trắng. Ngực của Hạ Tiểu Nhu rất lớn, lại trắng nõn mềm mại. Phương Nghị vừa hôn môi cô vừa đặt bàn tay lên bầu vú to lớn nồn nà xoa nắn, một bàn tay anh không thể bao hết. Lần đầu trong đời anh hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời này, yêu thích không muốn buông tay. Phương Nghị hôn xuống dưới, mút nụ hoa đỏ tươi chùn chụt. Rõ ràng Hạ Tiểu Nhu đã ngủ, nụ hoa lại chậm rãi cứng rắn lên.

Anh hôn xuống bụng cô, bụng phẳng lì không một chút mỡ, đúng là mỹ nữ ưa đẹp. Phương Nghị vừa hôn vừa mân mê đùi trong của Hạ Tiểu Nhu. Da chỗ này mềm trơn như da em bé, lại trong suốt nhạy cảm. Anh cắn nút một tí lại đỏ ửng lên, như hoa mai trên nền tuyết. Tay Phương Nghị đã đặt ở khu vườn thần bí thăm dò, có chút ướt. Anh vén đám lông ra, dùng ngón tay kéo hai múi thịt ra. Tiểu hạch nhỏ bé đĩnh lên trong không khí, Phương Nghị không cầm lòng được day ấn yêu thương nó.

Lừa dục trong người Phương Nghị bùng phát từ lâu, anh cởi hết quần áo của mình, chỉ chừa mỗi quần lót đã đội lên như túp lều. Miệng di chuyển lên trên cắn nuốt môi Hạ Tiểu Nhu, tay không ngừng chơi đùa ở tiểu huyết. Anh ôm cô vào lòng, làn da anh dính vào người cô, các dây thần kinh hoạt động hết công suất đón nhận cảm giác thân mật này. Đêm mùa đông lạnh giá, thứ xúc cảm da thịt liền nhau đề mê này đốt lên ngọn lửa cháy bùng. Hang động thần bí kia có một sức hút mãnh liệt, da thịt mềm mại như tơ lụa, nước xuân bóng loáng trơn nhẵn. Thấy cô đã đủ ẩm ướt, Phương Nghị muốn cho tay vào.

Thế nhưng trong một giây phút, đầu anh vang lên một tiếng, không được, anh không thể làm như vậy. Hạ Tiểu Nhu đang say rượu không có nhận thức, anh không thể lợi dụng tình huống này làm trò đồi bại. Suy cho cùng, Phương Nghị vẫn là người đàn ông chính trực, anh không muốn vì phút thỏa mãn nhất thời mà làm mối quan hệ của cả hai khó xử. Anh dừng lại, muốn mặc lại áo, đắp chăn cho Hạ Tiểu Nhu nhưng người đã không còn sức lực, đầu choáng váng đau như búa bổ, lại ngã xuống nằm cạnh cô chìm vào giấc ngủ.

Về phần Hạ Tiểu Nhu, lúc Phương Nghị hôn môi lần nữa, cô đã tỉnh lại. Nhận thức được mình đang trong tình huống gì, tim cô đập thật mạnh. Người này đang hôn cô, cô đang nằm trên giường được anh nâng niu yêu thương. Từng nụ hôn gặm cắn, bàn tay vuốt ve của Phương Nghị đốt lên ngọn lửa trong lòng cô. Hạ Tiểu Nhu không phải sỏi đá, cô bị hôn đến động tình, định vuron đầu lười ra hòa nhịp với anh. Bỗng dưng Phương Nghị dừng lại, đứng dậy chạm góc chăn rồi lại vô lực ngã xuống giường. Hạ Tiểu Nhu nghĩ “Đồ đầu gỗ, tại sao lại ngừng?” nhưng rồi cũng bị cơn buồn ngủ kéo lại, nhanh chóng thiếp đi.

Hơi thở nóng bỏng dần tàn mát trong không khí, nhưng lửa tình vẫn còn trong lòng mỗi người, không sao dập tắt được. Mùa đông có lạnh lùng nào cũng làm sao thôi tắt được hai trái tim nóng bỏng luôn hướng về nhau.

Sáng hôm sau, hai người đồng thời bị tia nắng chiếu vào phòng đến tỉnh. Cả hai không mảnh vải, đắp cùng một chiếc chăn, Hạ Tiểu Nhu còn vì lạnh mà tìm đến hơi ấm, rúc vào lòng Phương Nghị từ lúc nào. Chân cô chen vào giữa hai chân anh vô cùng thân mật, mặt lại chôn ở hõm vai anh cọ cọ.

Anh có chút hốt hoảng, không phải chứ, tối qua đã xảy ra chuyện gì? Đầu vẫn đau ong ong, anh cố gắng nhớ lại tối hôm qua nhưng chỉ nhớ đến lúc mình dừng lại, không thể nhớ thêm. Không phải mình đã làm gì cần nhớ sau đó mà không nhớ chứ?

So với Phương Nghị, Hạ Tiểu Nhu nhớ nhiều hơn, cô biết tối hôm qua không xảy ra chuyện gì. Nhưng cô không thể nói với anh tối qua mình đã tỉnh. Nếu đã tỉnh, làm sao cô giải thích với anh rằng mình không hề mặc lại quần áo mà vẫn cùng anh ngủ một giường.

Dưới tình trạng hiện tại, cô đành làm như không biết gì, lên tiếng trước mở đường cho anh “Không sao, anh đừng lo. Chuyện tối qua... chúng ta đều đã là người lớn, tự biết rõ về hành vi của mình. Anh không cần gánh trách nhiệm gì cả. Chúng ta vẫn là bạn nhé!”

Trước giờ anh vẫn biết cô là người phóng khoáng, nhưng bây giờ lại có chút khó chịu. Anh không cần gánh trách nhiệm, cô xem chuyện qua đêm với anh là chuyện nhỏ, có phải đối với người đàn ông nào cũng vậy không? Phương Nghị có chút không vui nói “Được, chúng ta vẫn là bạn!”

Hai người ngượng ngùng mặc quần áo, bước ra khỏi phòng xem như không có chuyện gì xảy ra. Hạ Tiểu Nhu nói còn có việc, không cần anh đưa về nhà. Hai người chia thành hai ngã, mỗi người bận rộn theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

.

Đã hai tuần rồi Phương Nghị không gặp Hạ Tiểu Nhu. Sau đêm ấy, tuy đã giao ước mọi việc không có gì thay đổi, anh vẫn không cởi bỏ được lòng mình. Rõ ràng cả hai đã là bạn từ trước, sau khi chuyện xảy ra cũng đồng ý tiếp tục mối quan hệ bạn bè. Thời buổi bây giờ, tình một đêm cũng không phải là chuyện quan trọng, hai người lại say như thế, không kiểm soát được bản thân là lẽ thường.

Phương Nghị không phải là loại người vô trách nhiệm, hôm đó anh chưa kịp lên tiếng thì Hạ Tiểu Nhu đã bảo anh không cần gánh vác gì. Điều ấy trái lại làm anh thấy không thoải mái. Không phải như bình thường cô sẽ giận dữ, sẽ đổ lỗi lên anh hay sao. Tại sao Hạ Tiểu Nhu có thể bình thản như thế? Có phải đối với người đàn ông nào cũng vậy không?

Anh biết mình không có quyền gì chất vấn cô, lại không có quyền can thiệp vào chuyện cá nhân của cô. Hạ Tiểu Nhu du học ở châu Âu, có suy nghĩ thoáng cũng là chuyện bình thường. Nhưng anh vẫn cảm thấy không vui, thật mâu thuẫn.

Cuối năm Evergreen vô cùng bận rộn, khách đặt tiệc liên hoan, khách đặt phòng nghỉ lễ Giáng Sinh liên tục. Ngày nào Phương Nghị cũng làm thêm giờ, ngày nghỉ cũng mệt đến mức không ra khỏi nhà, không hẹn với Hạ Tiểu Nhu ăn uống như mọi khi. Sau đó lại là năm mới. Ở Nhật đã mừng tết theo dương lịch từ lâu, Hạ Tiểu Nhu cũng nghỉ lễ về quê thăm bà ngoại.

Sâu trong lòng, anh vẫn biết đây là những cái cớ họ vin vào để tránh mặt nhau. Sau đêm đó, anh cảm thấy thật ngượng ngùng khi phải đối mặt với cô. Tuy đã nói vẫn làm bạn, nhưng thật khó để duy trì mối quan hệ bạn bè này bình thường. Anh không biết cô nghĩ gì, nhưng đã lâu cô không liên lạc với

anh, có lẽ cô cũng thấy nhất thời khó lòng chấp nhận được.

Khoảng thời gian này cũng là một khoảng lặng để anh xác định tình cảm của mình với Hạ Tiểu Nhu. Nếu anh không có tình cảm gì với cô, có lẽ đêm đó anh khó động lòng. Nhưng cũng có thể chuyện đêm đó hoàn toàn là kết quả của việc uống quá chén. Lòng Phuong Nghi rồi như tờ vò, anh ít gặp khó khăn trong công việc, ngay cả chuyện của Ân Đồng cũng chỉ buồn trong lòng rồi nhanh chóng chấp nhận.

Nhưng chuyện lần này anh mãi chưa sáng tỏ cảm giác của mình với Hạ Tiểu Nhu. Anh lại càng không biết cô có ý gì với mình hay không? Quan hệ của hai người đang vui vẻ bỗng tiến vào ngõ cụt, Phuong Nghi thật hối hận chuyện mình làm đêm đó. Nếu không hai người vẫn có thể làm bạn, vẫn có thể cùng ăn uống chia sẻ, thật tốt đẹp biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Qua Tết, nhịp sống trở lại bình thường nhanh chóng. Người Nhật luôn làm việc với hiệu suất cao, ai cũng hòa nhập lại với công việc không chút uể oải. Hôm nay là cuối tuần, ngẫu nhiên trùng với ngày nghỉ của Phuong Nghi, anh đang ở nhà dọn dẹp nhà cửa. TV đang chiếu bản tin thể thao, anh lại nhớ cô gái náo nhiệt cùng mình xem trận bóng chày hôm nào. Lâu rồi không gặp, không cùng cô ăn hết hàng quán ở Tokyo hay trêu ghẹo lẫn nhau, cuộc sống có chút tịch mịch.

Mỗi khi đi ngang Bách Hợp ở sảnh Evergreen, anh đều vô thức nhìn vào trong tìm kiếm dáng người cao cao mặt một thân hàng hiệu đang kiểm tra sổ sách. Mỗi khi tan ca chen chúc trên xe điện về nhà một mình, anh lại nhớ những buổi tối hai người cùng nhau ăn uống trò chuyện vui vẻ. Hạ Tiểu Nhu thông minh hài hước, họ lại hợp tính nhau nên nói mãi không chán.

Không có Hạ Tiểu Nhu, Phuong Nghi ngỡ cuộc sống của mình sẽ quay về như lúc trước, lúc anh vừa đến Nhật không có ai bầu bạn. Ngày ấy anh vẫn trải qua vô cùng thú vị, không chút nhàm chán. Thế nhưng hình như không phải. Một khi đã quen với bầu không khí có cô, bây giờ cảm thấy vô cùng trống vắng mất mát.

Một người bạn, có thể quan trọng với anh đến thế ư?

Bỗng dưng, điện thoại anh vang lên chuông báo động thật lớn. Sống ở Nhật gần một năm, đây là lần đầu tiên Phuong Nghi trải qua cảm giác này. Phòng của anh ở tầng bốn, cảm nhận rõ hơn tầng trệt. Phuong Nghi nhanh chóng chui xuống gầm giường, túm lấy cái gối che lên đầu. Đất dưới chân anh như nứt xuống, cửa kính rung bần bật, bóng đèn tròn trên trần nhà chao qua đảo lại, đồ vật trên bàn và tủ rơi xuống đất loảng xoảng. Giường phía trên anh cũng lắc lư, cảm tưởng như tòa nhà có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lần đầu tiên trên đời Phuong Nghi đứng giữa lần ranh sự sống và cái chết. Con người đứng trước ranh giới ấy bỗng dưng nghĩ ra rất nhiều chuyện. Anh nghĩ đến gia đình ở Đài Bắc, nghĩ đến các đồng nghiệp ở Evergreen, khoảng thời gian ở Nhật đầy thử thách thú vị. Và anh nghĩ đến một người.

Lần đầu gặp gỡ, anh thấy một mỹ nữ đứng bên xe bên cạnh.

Những lần sau, cô trong mắt anh là tiểu thư hào môn khó gần đông đảo.

Sau khi biết những thủ đoạn của cô, anh chán ghét cô thậm tệ, chán ghét con người âm hiểm ác độc.

Thế nhưng như có định mệnh đưa đẩy, anh vạch trần cô, cô dừng tay, anh tin cô... Họ cứ thế cứ thế hiểu rõ nhau hơn, đến gần nhau hơn.

Cô không còn là Hạ Tiểu Nhu ngang ngược như ngày đầu anh biết. Hạ Tiểu Nhu bây giờ luôn vui vẻ tự tin hoạt bát. Nếu Ân Đồng là dòng nước ôn nhu mềm mại thì Hạ Tiểu Nhu là ngọn lửa luôn cháy bỏng khiến người xung quanh phải khao khát.

Khoảng thời gian làm bạn với cô vô cùng vui vẻ, họ chia sẻ với nhau những chuyện thường ngày, những khát vọng tương lai. Cuộc sống của cô luôn sinh động, luôn rực cháy bởi năng lượng trong cô không bao giờ cạn. Một cô gái có thể làm anh luôn cảm thấy thú vị, có thể đem những điều mới mẻ đến mỗi ngày, tại sao anh lại do dự không thổ lộ với cô?

Hạ Tiểu Nhu! Hạ Tiểu Nhu của anh, bây giờ em đang ở đâu? Anh muốn nói với em, anh không muốn suy nghĩ nữa, anh muốn ở bên em, anh thích em!

Phía Hạ Tiểu Nhu, hôm nay là cuối tuần, cô cũng được nghỉ, đang thành thoi đọc một quyển sách trên ghế sofa. Quyển sách nói về dịch vụ chăm sóc khách hàng. Phuong Nghi, tôi đang đọc quyển sách anh giới thiệu cho tôi đây, còn sự phụ tôi đâu rồi?

Sau đêm hôm ấy, Hạ Tiểu Nhu cũng bận rộn với các kế hoạch cuối năm của Bách Hợp, sau đó lại về quê ngoại một thời gian. Lâu rồi cô chưa gặp Phuong Nghi. Cô cũng nhận ra đây là cái cớ để tránh mặt nhau. Tuy biết đêm đó không có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn về mặt âm trầm của anh sau khi cô nói anh không cần chịu trách nhiệm, Hạ Tiểu Nhu mơ hồ cảm thấy anh không vui.

Có lẽ anh không muốn có quan hệ xa hơn tình bạn với cô. Có lẽ anh cảm thấy sau tình một đêm, cả hai khó có thể quay lại làm bạn. Hạ Tiểu Nhu không

muốn làm anh khó xử. Dù có những lúc cô rất muốn cùng anh ra ngoài chia sẻ chuyện công việc cuộc sống nhưng Hạ Tiểu Nhu nghĩ anh cần thời gian thích ứng.

Đôi khi, cô thật sự nghĩ anh có tình cảm với mình, bởi anh là người bắt đầu chuyện đêm ấy. Nhưng rồi anh dừng lại. Có thể men rượu đã làm mờ lý trí của anh, hay anh dừng lại vì không muốn tiến xa hơn với cô. Lần đó sau khi giúp cô đối phó với Ishimura, anh ngầm ám chỉ bọn họ không có khả năng. Mẫu người anh thích hẳn là dịu dàng yếu đuối như Ân Đồng, không phải loại mạnh mẽ bốc đồng như cô. Ban đầu anh ghét cô như thế, bây giờ quan hệ của hai người đã gọi là có bước tiến triển xa, sao cô có thể suy nghĩ nhiều hơn. Sau mười mấy năm tự mình đa tình, Hạ Tiểu Nhu biết mình phải cứng rắn hơn, không nên suy đoán hành động mập mờ nào cả.

Còn chính bản thân cô, cô có cảm giác với anh hay không? Phương Nghị là người bạn đồng hành vô cùng chu đáo, vô cùng hiểu rõ cô. Ở bên anh thật vui, nhưng để tiến xa hơn, có lẽ Hạ Tiểu Nhu chưa nghĩ đến điều này. Cô chưa rõ tâm ý anh, chuyện không nắm chắc phần thắng như thế, Hạ Tiểu Nhu không làm. Cũng giống như Phương Nghị, cô cần một khoảng thời gian để nhìn lại mình.

Ngoài kia tuyết đang rơi, Hạ Tiểu Nhu bắt giác nghĩ đến đêm mưa mùa hè hôm nào, hai người ngồi đây ăn cơm cà ri. Bỗng dưng, điện thoại cô vang lên chuông báo động đất. Cũng giống như Phương Nghị, con địa chấn phút chốc làm cả tòa nhà chao đảo, Hạ Tiểu Nhu ở tầng cao lại càng cảm nhận rõ rệt hơn.

Trong đầu cô lướt qua vô số hình ảnh. Có bố mẹ đang ở quê ngoại, có bạn bè đồng nghiệp, có Huân ca ca, và có cả người kia.

Người bắt gặp cô trong tình trạng chật vật ở bãi giữ xe.

Người nắm được yếu điểm của cô, uy hiếp cô, bắt cô dừng tay lại.

Người luôn đầu khẩu với cô, đe dọa cô, la mắng cô, không có điểm nào tốt cả.

Chưa có ai dám cãi nhau chống đối với cô, chỉ có người này sống chết đối đầu với cô, vạch trần nội tâm sâu kín nhất của cô.

Nhưng cũng nhờ người này làm cô tỉnh ngộ kịp lúc, quay trở lại cuộc đời vui vẻ thanh thản như ngày trước.

Người này tin cô ngay lúc cô tuyệt vọng nhất, như một ánh sáng le lói trong đêm đem cho cô hi vọng.

Anh kéo cô ra khỏi tranh giành đấu đá vô nghĩa, từng bước từng bước hướng cô đến cuộc sống tích cực, nâng bước cho cô hoàn thiện về tính cách lẫn sự nghiệp.

Anh là người duy nhất cô chịu khuất phục, và xứng đáng để cô chinh phục cũng như chinh phục cô.

Anh tỉnh tã chu đáo, ở bên anh vô cùng thoải mái.

Cuộc đời này, có bao nhiêu người khiến bạn thật sự động lòng? Trước kia Hạ Tiểu Nhu không biết, cô đã có cảm giác với anh từ lâu. Nếu không cô cũng không chia sẻ mọi chuyện của cô, không lắng nghe anh nói, không đặt niềm tin của mình lên anh nhiều đến như vậy. Ở bên Phương Nghị, cô có thể là cô, không cần phải suy nghĩ thể hiện mình thế nào cho thật hoàn hảo.

Anh chấp nhận cô theo một cách rất riêng, không hề bao dung với khuyết điểm của cô như những người đàn ông khác mà kiên nhẫn làm mờ nhạt nó, lại phát huy những ưu điểm khiến cô càng rực rỡ tỏa sáng. Cách làm của anh không hề làm cô thấy khó chịu mà chỉ có ngưỡng mộ và cảm phục. Anh rèn dũa cô thành một viên ngọc sáng như vậy rồi nữa đem tặng người khác sao? Không, dù anh có muốn cô cũng không cho phép!

Phương Nghị! Em muốn nói với anh, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi. Em không đợi được nữa, em muốn được ở bên anh, em thích anh!

Con địa chấn ngưng hẳn, Phương Nghị chỉ kịp khoác một chiếc áo, lao như bay ra đường đón xe đến nhà Hạ Tiểu Nhu. Anh không muốn đợi nữa, anh không muốn phải suy đoán về mối quan hệ của bọn họ.

Anh thích Hạ Tiểu Nhu, muốn ở bên cạnh cô, như vậy là đủ. Tại sao phải chần chừ lưỡng lự. Cho dù hiện tại cô có thích anh hay không, có muốn tìm một người đàn ông đẹp trai giàu có hay không, anh vẫn muốn bày tỏ với cô, trực tiếp theo đuổi cô, giành cô về phía mình.

Chiếc xe phóng qua những con đường, ngoài trời tuyết rơi, anh vẫn nóng ruột nghĩ đến cô. Nhà Hạ Tiểu Nhu cao đến vậy, cô có làm sao không? Cách nhà cô một đoạn, đường bỗng dưng bị tắc, lúc này cả thành phố không còn được trật tự như lúc trước nữa. Xe cứu thương cứu hỏa tràn ra đường, ai cũng muốn mau chóng về nhà. Lòng Phương Nghị như lửa đốt, anh trả tiền cho tài xế rồi đầu trần dưới tuyết chạy đến nhà cô, không để ý điện thoại trong túi vẫn không ngừng rung.

Hạ Tiểu Nhu chạy xuống đất, đây là quy tắc thoát hiểm với những người ở tầng cao. Đất đã ngừng rung nhưng cô vẫn chưa quay trở lên nhà. Phương Nghị! Anh đang ở đâu, anh trả lời em đi. Hạ Tiểu Nhu không lo cho bản thân mình, nhưng cô lo cho anh. Ở Đài Loan không có kinh nghiệm đối phó động đất, anh có bị thương không, có ổn không?

Cô phát hiện ra mình vô cùng lo sợ, tim đã đập hoảng loạn và răng đánh lập cập vào nhau. Và cô òa khóc.

Hơn hai mươi năm, Hạ Tiểu Nhu có bao nhiêu lần khóc, có bao nhiêu người làm cô đau buồn? Năm tuổi đi chích ngừa, cô bình thản nhìn những đứa trẻ khác khóc gọi cha mẹ mà cười khẩy. Ngày về nước, biết Huân ca ca có bạn gái, anh ấy không quan tâm cô nữa, lại không tin tưởng cô. Cô ghen tuông, tức giận nhưng cắn chặt răng đứng dậy, không nhỏ một giọt nước mắt.

Vậy mà giờ đây, khi nghĩ đến sau này không được gặp Phương Nghi nữa, không nghe anh trêu chọc, không cùng anh ăn một bữa cơm ấm áp, tim cô như có ai bóp thật chặt, thật khó thở. Giây phút ngỡ mình mãi mãi mất đi anh, cô mới biết đây là lúc đau khổ nhất trên đời.

Hóa ra không phải cô yêu Huân ca ca, không phải cô mạnh mẽ. Chỉ vì trước giờ cô chưa gặp được người khiến mình đau lòng. Đến lúc gặp được, họ lại vì sĩ diện mà chân chửi bỏ qua nhau. Không biết anh suy nghĩ gì thì có sao chứ, bây giờ cô cần thắng thua làm gì. Chỉ cần hai người ở cùng nhau, ồn ào náo nhiệt trải qua một đời này, cô không còn gì hối tiếc. Cho dù anh có từ chối, cô cũng phải nói ra cảm giác của mình, không để cơ hội vụt mất nữa.

Bỗng cô nghe thấy tiếng gọi “Hạ Tiểu Nhu!”

Giọng nói trong nhung nhớ chờ mong, âm thanh thuộc về người chiếm hữu trái tim cô. Thì ra cô nhớ anh đến thế, đến nỗi chỉ cần nghe giọng nói quen thuộc kia đã đủ khiến lồng ngực cô vỡ tung. Anh đứng đằng kia, đầu đầy tuyết, quần áo xốc xếch, chân đi đôi dép mang trong nhà vẫn còn chống tay thờ.

Phương Nghi dừng lại mới để ý điện thoại mình đang rung, cô gái anh đang ngăn lần gào thét gọi tên cầm điện thoại gọi liên tục với gương mặt hốt hoảng, nước mắt ràn rụa trên mặt. Gương mặt ấy nói cho anh biết, cô lo cho anh như thế nào, địa vị trong lòng anh trong cô cao tới đâu. Anh không quen, anh muốn một Hạ Tiểu Nhu luôn vui cười náo nhiệt hay chọc ghẹo anh. Thời điểm này, anh thề với lòng không để cô khóc một lần nào nữa.

Không chờ được một giây phút nào nữa, họ lao vào nhau như hai con thiêu thân, siết nhau thật chặt để cảm giác được sự hiện hữu của đối phương. Lồng ngực hai người dán vào nhau, nghe hai nhịp tim đập hòa vào nhau mãnh liệt, họ mới nhận ra mình đã lo sợ mất nhau đến mức nào. Mặc kệ bao nhiêu người xung quanh, Phương Nghi và Hạ Tiểu Nhu cắn nuốt môi nhau bóng rât như muốn gấu gao khẳng định quyền sở hữu.

Theo nguyên tắc động đất không nên dùng thang máy, hai người nắm tay nhau chạy một mạch lên nhà Hạ Tiểu Nhu. Đối với họ bây giờ, mười mấy tầng lầu cũng không có ý nghĩ gì, chỉ muốn bên nhau ngay lập tức.

Hạ Tiểu Nhu mở cửa, Phương Nghi nhanh chóng lao đến khóa chặt môi cô lần nữa, đầu lưỡi mạnh mẽ xông vào không ngần ngại. Cô há miệng mời gọi anh, nhiệt tình lấy lưỡi quấn lấy anh, cảm giác sự chân thật của người đàn ông mình yêu.

Chương sau H hàng thiệt giá thiệt...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nụ hôn mãnh liệt đã làm bùng lên ngọn lửa trong lòng họ. Anh áp cô lên tường, cởi bỏ từng lớp quần áo. Hạ Tiểu Nhu cũng gấp gấp đưa tay cởi áo của anh. Lúc này lồng ngực anh đã phơi bày toàn bộ ra ngoài nhưng anh vẫn cố tình che giấu áo lót của cô lại. Cô mặc một cái áo màu xanh đậm có ren kiểu Nhật ép hai bầu vú to lớn trắng nõn lên vô cùng quyến rũ.

Phương Nghi chưa vội vàng cởi bỏ tất cả, anh vực mặt ở giữa hai bên no đủ găm cắn, tay không ngừng vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô. Hạ Tiểu Nhu nắm tóc anh thật chặt, tay vòng qua cổ ghì anh sát vào mình. Hạ đại tiểu thư chưa bao giờ là một cô gái ngưng ngừng, trong việc này cũng vậy. Cô muốn anh, tại sao phải giả bộ e lệ?

Anh mãi mê liếm láp khe ngực hấp dẫn nhưng không đụng chạm đến nụ hoa, Hạ Tiểu Nhu có phần khó chịu. Vòng tay của cô ghì chặt anh hơn, dúi đầu anh về nún vú đã cứng lên đòi hỏi. Phương Nghi bỗng yêu chết cô gái nóng bỏng nhiệt tình này, anh vòng tay cởi móc khóa, hai con thỏ trắng liền nhảy ra đòi anh yêu thương. Áo lót vẫn mắc trên vai cô, anh chui đầu dưới cup áo nút lấy nụ hoa đã cứng lên như hòn đá nhỏ.

Hai thân trên vẫn mãi miết quấn lấy nhau, cô đặt đầu lên vai anh găm từ đầu vai tới cổ, tham luyến mùi vị trên người đàn ông này. Thân dưới của Phương Nghi đã cường tráng đứng sừng sững, anh đang mặc quần vải bông ở nhà nên càng nhìn rõ. Hạ Tiểu Nhu cảm nhận rõ rệt lửa nóng đang vờn nụ hoa của mình. Cô cũng cảm thấy vô cùng ướt át trống rỗng, muốn anh yêu thương dùng vật kia nhồi thật chặt, nói cho cô biết anh yêu cô bao nhiêu.

Hạ Tiểu Nhu cũng không then thùng, rướn người lên dùng núm thịt của mình cọ xát vào phần thân của anh. Lửa dục đã đốt cháy lan cả đồng cỏ, bây giờ bọn họ như hai con mãnh thú chỉ muốn thỏa mãn dục vọng ngay lập tức. Người mình yêu cũng có hứng thú với mình, muốn cùng hòa làm một đến thiên đường, thử hỏi trên đời này còn cảm giác nào tuyệt vời hơn?

Tay cô bám chặt vào vai anh mượn lực, một hơi nhảy lên dùng hai chân quấn ngang hông anh. Phương Nghi dùng tay đỡ lấy hông cô, tư thế này lại càng làm hạ thân họ quấn quít dính chặt. Chày thịt cứng rắn đảo quanh hoa kính đã ẩm ướt, cách một lớp vải lại càng thúc đẩy ham muốn của hai người.

Cô vẫn bám trên người anh như con gấu túi, hai người không ngừng cướp đoạt hô hấp của nhau. Phương Nghi từ từ di chuyển đến phòng ngủ, không đổi tư thế đặt cô lên giường. Hạ Tiểu Nhu tạm ngừng hôn, anh dời tầm mắt ra xa một chút ngắm nhìn mỹ nhân bên dưới. Hai mắt to tròn long lanh, gò má vì thiếu dưỡng khí mà đỏ hồng, đôi môi bị anh cắn nút trở nên đỏ tươi diễm lệ. Cô gái yêu nghiệt này đang từng chút từng chút câu hồn anh, khiến anh không thể ngừng ham muốn đối với cô.

Phuong Nghi cúi xuống hôn lên lỗ tai cô, thổi nhẹ hơi để cô quên đi bàn tay xấu xa đang đẩy thất lưng quần xuống. Bây giờ quần của cô đã nằm dưới cổ chân, chỉ còn chiếc quần lót nhỏ xíu che phủ vừa khít u huyết huyền bí. Anh xoay người nằm bên cạnh cô, đặt đầu cô lên vai mình, một tay mân mê bên ngoài quần lót trên chộc.

“Tiểu Nhu” Anh dịu dàng nói khẽ vào tai cô.

“Ờ” Hạ Tiểu Nhu vui mặt vào cổ anh nói nhỏ.

Chỉ cần có thể, không sáo rỗng dài dòng, không cầu kỳ văn tự. Ấy vậy mà những lời thủ thi bên tai ấy hun nóng không khí cả căn phòng, khiến người ta càng trầm luân vào lưới tình. Còn cần gì hơn một tri ki hiểu mình từng chân tơ kẽ tóc, một người nguyện bầu bạn với mình dầu phải trải qua bao phong ba bão táp. Giờ đây thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một lời đáp trả thâm tình bằng cả con tim, chứng minh sự hiện hữu của chân ái.

Bàn tay khẽ lướt đùi trong nhảy cảm mỏng manh, như có như không vồn lên hoa huyết. Quần lót đã bị ái dịch làm ẩm, ngón tay anh khẽ cào làm cô ngứa ngáy lắc lắc đầu. Chơi đùa chán, anh thọc tay vào bên trong chạm thẳng đến hạt trân châu đang run rẩy. Giọng nói khàn khàn vang lên ở lỗ tai cô “Em ướt rồi!”

Thôi được rồi, cho dù cô có bình thân cách mấy cũng không chống đỡ được lời tán tỉnh của người đàn ông này. Tại sao cô lại yêu một người luôn nắm được điểm yếu của mình, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng cơ chứ!

Anh lấy hai ngón tay kẹp điểm mẫn cảm nhất xoa nắn. Ai bảo trời cho anh trí nhớ nhìn một lần không quên, lần trước ở khách sạn anh đã ghi như in trong đầu, bây giờ chỉ cần một bước đã có thể nhắm chuẩn xác. Hạ Tiểu Nhu bị anh trên đến nóng cả người, hàng ngàn con kiến đang chạy loạn trong mạch máu của cô gặm cắn tiểu hạch. Thấy biểu cảm của cô, động tác của anh càng nhanh càng dứt khoát, ép cô đến không thở nổi.

Trong một phút chốc, cô cảm thấy mình không chịu được sự tấn công đáng sợ của người đàn ông này nữa, giẫy người muốn thoát thân. Nhưng Phuong Nghi nào phải người dễ tính, anh chồm dậy ghì chặt cô xuống, một chân đặt giữa hai chân cô không cho cô trốn chạy.

“Làm em hạnh phúc là trách nhiệm cũng như niềm vui của anh. Em không được cướp đoạt!”

Có người phụ nữ nào có thể kìm lòng trước lời thổ lộ chân thành này chứ. Anh luôn như vậy, ngắn gọn và nhanh chóng đạt được mục đích. Mặt ngọt dâng tràn trong lòng, Hạ Tiểu Nhu cảm thấy mình có quyết định sáng suốt nhất cuộc đời.

Cô nằm yên hưởng thụ sự phục vụ của anh, miệng không ngừng cất tiếng rên ngọt ngào. Theo nhịp tay của anh, cô càng cảm thấy thân dưới không thuộc về mình nữa mà nằm dưới sự kiểm soát của người đàn ông này. Tiểu hạch sưng lên tham luyến ngón tay anh, cô cong người đón nhận khoái cảm. Nhìn thấy biểu cảm của cô, anh tăng tốc ngón tay, Hạ Tiểu Nhu bất ngờ không chịu được sự tấn công mãnh liệt này nên lắc tóc hỗn loạn, ghim chặt móng xuống giường.

“Không được, em không được...” Cô hoảng loạn rên rỉ, từng cơn sóng dữ dội đánh úp lên người cô. Cô chơi vơi, cô bất lực. Đường như có gì đó kêu gào muốn thoát ra, như thể linh hồn bị chôn chặt hơn hai mươi năm đang gãy dụa.

Anh ngậm chặt môi cô, thì thầm trong làn môi dịu ngọt, tay còn lại xoa bả vai cô trấn an “Không sao, có anh ở đây!”

Vừa dứt lời, một dòng nước xuân từ người Hạ Tiểu Nhu tràn ra thấm ướt tay anh và khăn trải giường. Cô có chút xấu hổ vùi đầu vào hõm vai anh, người này luôn trong lúc cô chặt vật nhất nói ra điểm mấu chốt làm cô mềm nhũn. Anh khi dễ cô!

Phuong Nghi không đợi cô kịp lấy lại hơi thở, đỡ lấy cơn thịnh đã trướng phát đau của mình đặt bên ngoài hang động. Hoa kính bây giờ sũng nước, vô cùng thuận lợi chào đón anh. Thế nhưng anh không muốn làm đau cô, từng chút từng chút nhích vào. Bên trong Hạ Tiểu Nhu mềm mại ẩm ướt như tơ lụa nhưng vẫn rất chặt.

Anh dịu dàng xoa hông cô “Thả lỏng, anh sẽ không làm đau em!”

Cô nhìn vào ánh mắt ôn nhu như nước của anh, bản thân vẫn còn đang trong cao trào nên không tránh khỏi co rút âm đạo. Hạ Tiểu Nhu cố gắng thả lỏng bản thân, cô biết anh cố tình làm cô vui sướng trước để quên đi cơn đau. Cô kéo cổ anh xuống đòi một nụ hôn an ủi.

Phuong Nghi không bá đạo như lúc đầu nữa, nâng niu vuốt môi cô nhẹ nhàng. Tất cả hành động này còn đáng giá hơn một vạn câu anh yêu em. Cô thấy bản thân mình chìm đắm trong ánh mắt anh, được anh trân trọng yêu thương. Từ đầu đến cuối, anh vẫn là một người bạn đồng hành chu đáo, luôn ở bên cô, đợi cô cùng đến đích.

Hạ Tiểu Nhu khẽ nhăn mặt, nói không đau là giả nhưng với tất cả cố gắng của anh, cô biết mình sẽ không quá khó chịu. Tiểu huyết trống trải bỗng chốc bị nhồi khí, nam căn cũng bị một lực lớn ép thật chặt. Giờ phút này, họ hòa làm một, thuộc về nhau trọn vẹn.

Cảm giác ướt át mềm mịn kia bao bọc lấy cơn thịnh làm anh rất muốn thủ tính đại phát chuyển động nhưng lại đau lòng cô gái kia nên vẫn đang nhẫn nhịn ra vào chậm rãi. Cho dù bề ngoài cứng rắn đến đâu, Hạ Tiểu Nhu vẫn là một cô gái làm bằng xương bằng thịt xứng đáng được trân trọng. Anh chăm chú quan sát biểu hiện của cô và nhẹ nhàng chuyển động, sự chậm chạp này như muốn lấy mạng anh.

Về phía Hạ Tiểu Nhu, cô dần cảm thấy quen với cảm giác quyến luyến với cơn thịnh nóng bỏng này, mỗi lần anh kéo ra lại thấy trống rỗng. Cô không ngưng ngừng yêu cầu anh với giọng nũng nịu chết người “Anh... nhanh lên... em muốn...”

Là một người đàn ông bình thường, câu nói này như mở van năng lượng bị đê chặt trong người anh. Phuong Nghi động thân, chuyển động piston ra vào

mạnh mẽ, mỗi lần đóng vào đều sâu đến tận gốc.

Xuân thủy từ người Hạ Tiểu Nhu chảy ra kèm theo tơ máu, anh ngỡ ngàng không tin vào mắt mình. Không phải đêm đó hai người đã xảy ra quan hệ sao? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Tại sao cô vẫn còn... Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của anh, Hạ Tiểu Nhu cũng dần đoán ra. Cô quay mặt đi nín cười.

“Hạ Tiểu Nhu!” Anh gọi đầy đủ tên cô “Có phải em đã biết trước chúng ta không xảy ra chuyện gì không!”

“Phải...nuhhh...ahhh” Sao anh có thể nói chuyện này trong lúc làm tình! Cô không có hơi sức trả lời!

“Tại sao em lại giấu anh?” Được, em giấu anh phải không! Phuong Nghi khép hai chân cô lại đặt lên vai anh, tư thế này khiến nụ hoa kẹp côn thịt gắt gao không một chỗ hở. Cô thậm chí còn cảm nhận được từng đường gân trên cự long của anh.

“Chẳng lẽ em nói với anh là em đã tỉnh, anh cứ tiếp tục chiếm đoạt em đi? Phuong Nghi chết tiệt chậm lại um...um...”

“Anh phải phạt em! Làm anh cảm thấy tội lỗi suốt hai tuần, còn khó chịu vì em dễ tính như thế. Nói, có phải ai em cũng dễ dàng bỏ qua rồi tiếp tục làm bạn không?” Một tay anh khóa chặt hai chân không cho cô giãy dụa, một tay nhào nặn con thỏ trắng đang lắc lư liên tục.

Hạ Tiểu Nhu lần đầu thấy vẻ mặt bá đạo đáng sợ này của anh. Cô tưởng anh luôn trầm tĩnh, hóa ra cũng có thể vì ghen mà có biểu hiện này. Cô rất muốn cười, nhưng gậy thịt kia không ngừng ra vào vận xoắn từng dây thần kinh mẫn cảm, cô như chìm trong biển dục, không còn sức trêu chọc anh.

“Không, chỉ có anh!” Một câu chân thật nói hết lòng mình.

Nghe được đáp án của cô, Phuong Nghi cảm thấy trái tim mình bị cô gái ương ngạnh này nắm giữ cả đời rồi. Anh đứng thân thật mạnh, quy đầu to lớn chạm vào một mô nhỏ lồi lên. Trong tích tắc ấy, mắt Hạ Tiểu Nhu đang từ lim dim bỗng bừng mở thật lớn, cô hít thở nhanh hơn, hoa huyết cũng co lại mấy vòng.

Anh lưu manh chú tâm dúi vào điểm G “Chỗ này phải không, anh cắm vào đây sẽ làm em dục tiên dục tử phải không?”

Cô dùng hành động đáp trả anh. Tiếng rên càng cao vút dâm loạn, một tay nắm lấy hông anh, một tay vẽ loạn lên chỗ kết hợp của hai người. Tư vị này quá đặc biệt, chỉ một điểm nhỏ kia đã có thể làm cô vui sướng đến thần trí mơ màng. Côn thịt nóng cháy của anh không tha cho cô, chỉ nhằm vào chỗ kia mà đâm thẳng.

Không được, cô không được rồi, quá mãnh liệt. Cảm giác này còn ác liệt hơn lúc anh chơi đùa hạt trân châu bên ngoài. Không chỉ điểm G bị quy đầu giày xéo mà gậy thịt kia còn khua khoắng từng góc ngách trong hang động của cô. Ai nói lần đầu sẽ đau đớn không thấy thích thú gì chứ. Đó là vì đối tác của các người yếu kém! Người đàn ông của cô ưu tú từ trong ra ngoài, dĩ nhiên sẽ tìm được bí quyết ngay lần đầu tiên.

Hai chân cô đã mỏi nhừ, nếu không đặt lên vai anh làm điểm tựa hẳn cô đã bỏ cuộc từ lâu. Cô đang bay lên trời theo từng nhịp thúc mạnh mẽ của anh, càng lên cao cô càng thấy mình như rơi vào môi trường không trọng lực, các giác quan chỉ tập trung ở chỗ gắn kết nghênh đón anh. Một lần nữa cô lại thở gấp, tim đập thật nhanh, miệng hơi há ra hôp khí.

Đã có kinh nghiệm từ ban nãy, lúc này hai người đều biết Hạ Tiểu Nhu sắp đạt cao trào lần nữa. Phuong Nghi ép hai chân cô chặt hơn, thắt lưng ra vào nhanh hơn xoay vần điểm trí mạng. Âm đạo Hạ Tiểu Nhu siết thật chặt như muốn cắn đứt cự long của anh, anh đánh nhẹ vào mông cô, cô gái này muốn lấy mạng anh sao.

Hai người đang thở dốc tăng tốc, bỗng dưng anh dừng lại rút côn thịt ra. Hoa kính đang co rút kịch liệt bỗng cảm thấy vô cùng mất mát, cảm giác sắp lên thiên đường lại bị rơi xuống thật không thoải mái tí nào. Hạ Tiểu Nhu nức một tiếng, nửa làm nũng nửa giận lấy kéo tay anh “Phuong Nghi, cho em, người ta khó chịu lắm...”

Không biết anh từ đâu rút ra một cái bao cao su, đeo vào rồi mới tiếp tục nhấn chìm cô trong dục vọng. Dù đã quen với một Phuong Nghi lý trí, Hạ Tiểu Nhu vẫn phục anh trong giờ phút này vẫn nghĩ đến chuyện đó. Đúng là người đàn ông bản lĩnh xứng đáng để cô yêu mà!

Ngay lúc anh vùi thân vào, cô thấy có một con sóng thần đánh ập tới, khoái cảm lên đỉnh cùng với người mình yêu này quả thật không gì sánh bằng. Hạ Tiểu Nhu cong người giãy lên, nụ hoa trong cô cảm nhận được một dòng chất lỏng đang trào ra. Gậy thịt cứng rắn rung bần bật kéo dài khoái cảm triền miên, họ mê mê say trong sóng tình.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau cao trào, họ nằm yên đan hai bàn tay vào nhau hưởng thụ không khí mật ngọt. Phuong Nghi vuốt lên vết sẹo ở mu bàn tay cô, có chút đau lòng nói “Còn đau không?”

“Không. Ngày trước em thật ngốc, tại sao phải tổn thương bản thân vì một người không yêu mình chứ. Nhưng em vừa nhận ra, thật ra tình cảm của em đối với anh ấy không phải là yêu. Chỉ là ở bên anh ấy quá lâu rồi tự huyền hoặc mình. Mãi đến bây giờ em mới biết tình yêu thật sự có tư vị thế nào!”

Hạ Tiểu Nhu trở người ôm lấy thắt lưng anh, dụi mặt vào lồng ngực ấm áp. Anh kéo chăn lên cao che đến cổ cô, mùa đông cho dù có bật sưởi cũng rất lạnh. Phương Nghị hôn nhẹ đỉnh đầu thì thầm “Tư vị thế nào?”

“Đáng ghét, tại sao em phải nói. Anh còn chưa theo đuổi em, không được, em không đồng ý!” Tinh đại vương bạo phát, cô dịch người ra ngược lên lườm yêu anh.

Anh lập tức kéo cô vào lòng thật chặt như muốn khảm vào trong ngực, rầu rĩ nói “Ban nãy anh dốc sức hầu hạ em như vậy mà em còn chê chưa có thành ý sao. Không được, anh phải cố gắng hơn!”

Cảm nhận được nam căn biến lớn cọ xát vào nụ hoa còn run rẩy của mình, Hạ Tiểu Nhu phát nhẹ lên bập tay anh “Cái này không tính. Anh còn chưa nói anh yêu em, không có hoa không có quà, Hạ đại tiểu thư không dễ tán tỉnh vậy đâu!”

“Hoa và quà thì đã trễ rồi, chỉ mong em nhận mỗi tấm lòng này vậy. Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi, anh muốn ở bên em, cùng em ăn hết thức ăn ngon trên đời, khám phá thế giới, thăng tiến sự nghiệp,... Náo loạn chán lại về nhà yên ổn ngủ rồi thức dậy cùng nhau. Được không?” Còn lẩn lộn trên giường cùng nhau nữa!

Người này đang dùng khổ nhục kế! Thật ra lòng cô đã mềm nhũn từ lâu rồi, chỉ muốn làm nũng với anh thôi. Hạ Tiểu Nhu không trả lời, chỉ nhích lên hôn anh. Ngọt ngào mút lấy môi nhau, không có kịch liệt mưa gió, chỉ có quyến luyến nồng nàn.

Bỗng dưng sức nhớ ra một chuyện, cô ngừng lại hỏi anh “Sao lúc trước anh lại tin em không lấy xe đạp Ân Đồng? Chả phải ban đầu không có tí manh mối gì sao? Anh thật lòng tin tưởng em sớm như vậy?”

“Em muốn nghe câu trả lời thật lòng hay giả dối?”

Nhìn thấy gương mặt không có vẻ gì tốt lành của anh, Hạ Tiểu Nhu hừ một tiếng “Lại còn có giả dối nữa sao? Em muốn nghe đáp án thật!”

“Là em nói đấy nhé. Thứ nhất, nếu đúng là em làm sẽ không ra tay cách lễ đính hôn một tuần lâu như vậy. Người làm việc gọn gàng như em sẽ loại trừ tất cả các nguy cơ, hành động ngay trước hôn lễ để chân cô ấy không có thời gian lành lại.”

“Lỡ đâu em không tìm được thời điểm tốt hơn hoặc con ghen che mắt em làm liều thì sao!”

“Điều thứ hai quan trọng hơn. Em không nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?”

Năm ngoái cô vừa về nước đã lái xe đến Evergreen tìm Huân ca ca, không cẩn thận bị anh bắt gặp làm hỏng đèn xe của người ta! Ý anh là kỹ năng lái xe tệ hại của cô không thể kịp thăng lại chuẩn xác chỉ đủ làm Ân Đồng ngã xuống trật chân, lại còn ôm cua quẹo đi đẹp như thế!

“Không phải như thế mà! Chỉ vì lúc đó đột ngột chuyển tay lái thuận ở châu Âu thành tay lái nghịch như ở Nhật em mới lúng túng một chút thôi! Hơn nữa lúc đó nếu không có anh, em cũng sẽ để lại số liên lạc cho xe bên cạnh. Phương Nghị đáng ghét, trong mắt anh em xấu xa thế sao!”

Hạ Tiểu Nhu giận rồi, cô quay người đưa lưng về phía anh. Thế nhưng vừa rời khỏi vòng tay ấm áp lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, người cong lại như con tôm. Phương Nghị nào chịu được, lại ôm cô vào lòng đỡ ngọt.

“Phải phải, là anh không đúng! Anh thật sự nghĩ em đã dừng tay.”

“Ai nha thôi đi! Em vẫn quen với một Phương Nghị phúc hắc hay chọc ghẹo em thôi. Anh dịu dàng thế này lại làm em thấy lạ lắm!”

Anh chồm tới trước hôn cô, Hạ Tiểu Nhu của anh luôn bốc đồng khó chiều, vậy mà anh yêu chết con mèo đại vương này. Một tay anh không nhàn rồi đưa xuống tách đám lông ra tìm kiếm tiểu hạch chơi đùa. Hai người khó khăn lắm mới nhận ra tình cảm của nhau, làm gì có chuyện mới một lần đã thỏa mãn.

Ngoài kia tuyết vẫn rơi, trong này tiếng rên rĩ thờ dốc vẫn thoát ra sưởi ấm ngày đông lạnh giá.

Yêu nhau rồi mới biết, bọn họ không nỡ tách nhau ra một giây phút nào. Tình yêu thuở ban đầu ngọt lịm, hận không thể mỗi ngày trên giường đại chiến ba trăm hiệp. Hai người phát hiện ra ngoài tính cách và lối sống, họ còn vô cùng hòa hợp chuyện đó. Tuổi trẻ sức lực sung mãn, cả hai đều tham luyện cơ thể nhau không biết mệt mỏi.

Thế nhưng anh và cô cũng là người nghiêm túc trong cuộc sống và sự nghiệp, một khi đã chú tâm làm việc thì sẽ không để chuyện cá nhân làm ảnh hưởng. Phương Nghị lại làm việc theo ca trực, không phải ngày nào cũng có thể thoải mái gặp nhau yêu đương. Giống như tối thứ Sáu hôm nay anh có ca đêm, không thể cùng cô đón cuối tuần nóng bỏng. Mấy ngày rồi không phải có hợp hành liên miên thì anh cũng làm ca trái ngược. Anh nén tiếng thở dài, quyết tâm ngày mai bồi cô cả ngày không xuống giường.

Công việc kết thúc lúc sáu giờ sáng, sau khi đã đảm bảo tất cả hoạt động đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mới, anh trở về phòng nghỉ của mình thay đồ tan

ca. Vừa bước vào phòng, đập vào mắt anh là một mỹ nhân xinh đẹp, gương mặt còn vương nét mệt mỏi nằm trên sofa. Trên người cô đắp chiếc áo khoác của anh, chân hơi co lại vì lạnh.

Phuong Nghi đau lòng không thôi, người này, sao lại chạy đến đây. Anh cúi xuống ôm cô vào lòng, bàn chân lạnh thế này làm sau ngủ ngon được. Hạ Tiểu Nhu ngủ không sâu lắm, mơ màng dựa vào lòng anh.

“Sao em lại ở đây?”

“Cuối tuần em muốn mở mắt dậy nhìn thấy anh ngay lập tức!”

Lòng anh như có chiếc bánh mì lên men từ từ nở, khóe miệng anh kéo lên thật cao. Làm sao anh có thể không yêu cô gái nhiệt tình này được. Hạ Tiểu Nhu không tỏ ra e dè như những cô gái khác, lúc nào cũng cho anh thấy tình cảm nồng nhiệt của cô. Điều đã là người trưởng thành, cô không rảnh rỗi ra về ngay thơ, Hạ Tiểu Nhu cần bản không phải là tiểu bạch thỏ. Một người tự kiêu cao ngạo như cô chẳng thêm đề ý những lời khuyên nhủ rằng phụ nữ không nên yêu một người đàn ông quá nhiều sẽ tạo điều kiện cho anh ta lên mặt. Anh yêu cô không phải vì tính tự tin dám nghĩ dám làm này hay sao!

Tình yêu của cô vô cùng lý trí, cô yêu anh nhưng không dựa dẫm vào anh. Phuong Nghi biết nếu anh làm điều gì có lỗi với cô, cô sẽ không chút thương tiếc rồi bỏ anh. Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, anh cũng yêu Hạ Tiểu Nhu nhiều như cô yêu anh. Họ yêu nhau, không tính toán thiệt hơn, chỉ đơn giản thể hiện tấm lòng bằng cách trực tiếp nhất.

“Anh bế em ra xe về nhà nhé. Ở đây không thoải mái, về nhà anh sẽ ngủ với em!” Anh định xốc cô lên thì thấy người cô vẫn mềm nhũn không có ý định muốn ngồi dậy.

Hạ Tiểu Nhu vẫn nhắm mắt kéo cổ anh xuống tìm đôi môi hôn lên, hai tay quàng anh như bạch tuộc. Chưa tìm được môi anh, cô mỗ mỗ như con chim non hồn tán loạn. Anh làm sao không hiểu hành động này của cô. Nhìn cô tóc tai lòa xòa liêu nhân, anh đã sớm muốn ăn cô tới xương. Phuong Nghi kéo chân cô ra ngồi xuống sofa rồi lại đặt cô vào lòng mình. Bây giờ cô đã nằm gọn trong lòng anh, lại cần nuốt môi nhau mảnh liệt.

Phuong Nghi với lấy điều khiển chỉnh nhiệt độ cao hơn rồi mới cời quần áo của hai người. Cả đêm hai con thỏ bị ép trong áo lót đã sớm hằn vết, anh vừa giải thoát chúng vừa xoa bóp cho cô thoải mái. Anh kéo người cô lên, Hạ Tiểu Nhu ngồi trong lòng anh, ngửa đầu ra sau rên rỉ nhỏ nhẹ. Ở đây vẫn là văn phòng của anh, lỡ có người nào nghe được thì ngày hôm sau quản lý Phuong hẳn không còn mặt mũi đi làm nữa.

Y phục nhanh chóng bị ném xuống đất, cây trụ của anh đã chia thẳng lên trời, hoa huyết của cô tràn đầy dâm thủy. Hạ Tiểu Nhu rất dễ động tình, chỉ cần anh vừa hôn vừa vuốt ve vài cái đã sớm chảy nước ướt át dính lên cả đám lông của anh. Còn thịt cũng rỉ nước ở đâu, cọ xát vào hang động mềm mại tán tỉnh.

“Yêu tình dâm đãng, chưa gì đã ướt như thế này! Muốn anh làm phải không?”

“Vì anh nên mới ướt đó!” Hạ Tiểu Nhu liếm môi kêu gọi “Muốn anh từ tối hôm qua rồi. Nhanh lên cho em đi!”

Không cần quá nhiều thời gian dạo đầu này, bây giờ cả hai người cùng muốn lập tức làm loại chuyển động nguyên thủy nhất. Cô cảm thấy thịt của anh, nhấc mông lên ngồi xuống. Hạ Tiểu Nhu rất thích tư thế này, cự vật thô to có thể xâm nhập đến chỗ sâu nhất tàn phá hoa kính của cô mà cô cũng có thể chủ động quyền rũ anh.

Yêu chết cảm giác mê hồn này rồi! Hạ Tiểu Nhu không chần chừ uốn éo lắc hông kịch liệt, cây gậy nóng bỏng quấy đảo mùi thịt mềm mại như phá hủy tâm hồn cô. Phuong Nghi ngồi yên chống tay ra sau đầu hưởng thụ sự nhiệt tình của cô, Hạ Tiểu Nhu như con rắn nước dẻo dai đẩy hông làm cho nụ hoa cần quy đầu anh thật chặt.

Làm được một lúc đã thấy hông bắt đầu mỏi, cô chậm lại nhìn anh với đôi mắt ngập nước. Phuong Nghi cười cười bắt lấy eo cô, lúc này anh mới bắt đầu khởi động. Tuy ngồi dưới nhưng anh không yếu thế tí nào, còn thật mạnh mẽ chọc điểm trí mạng liên tục làm cô lắc đầu rùng rợn kiềm nén tiếng rên rỉ. Anh nhìn cô mặt đỏ hồng, cắn môi không dám rên liên hôn cô, bảo cô rên trong miệng mình. Anh nuốt lấy tiếng gọi dâm đãng của cô, bỗng đứng bật người đứng dậy làm Hạ Tiểu Nhu hốt hoảng dùng hai chân khóa lấy người anh.

Tư thế này đòi hỏi thể lực khỏe kinh người mới chống đỡ được. Vậy mà Phuong Nghi mặt không đỏ ra vào hang động chật chội. Cô phải cố gắng bám chặt lấy người anh mới không bị rơi xuống. Bây giờ chỉ có gậy thịt có thể đỡ cô, cô phải co rút âm đạo cắn nó thật chặt, lại càng làm cho hai người dục tiên dục từ.

Anh vẫn mạnh mẽ giữ chặt đùi cô, nước xuân chảy xuống làm chỗ kết hợp trơn nhẵn, nếu không chuyển động kịch liệt sẽ bị tuột ra mất. Ai bảo Hạ Tiểu Nhu trơn mềm ướt át thế kia!

Không được rồi, cô vừa mất sức vừa muốn tới. Cố gắng lắm mới hít thở sâu lên đỉnh được, vậy mà người đàn ông này cứ cắm sâu vào không có dấu hiệu gì nhũn xuống. Biết sao được, cô chính là yêu điểm mạnh mẽ này của anh. Thấy Hạ Tiểu Nhu đã đến một lần có chút mệt, anh đặt cô xuống sofa nhưng mong để trên thành ghế làm tiểu huyết hướng lên thật cao thuận lợi cho anh vô cùng.

Bây giờ Phuong Nghi đang quỳ bên thành ghế, cánh hoa của Hạ Tiểu Nhu dâng lên ngang tầm miệng, chân vắt lên vai anh. Cô nằm thờ trên ghế, để mặc anh liếm láp hạ thân của mình phát ra âm thanh tách tách dâm loạn. Sau một lần cao trào, xuân thủy từ hoa kính tràn ra không dứt, Phuong Nghi vừa cắn vừa nuốt thứ nước ngọt ngào của người yêu.

Sau khi ăn uống no nê, anh không báo trước đứng lên súc một cái thật mạnh vào đầm sũng nước. Hạ Tiểu Nhu nhất thời không chịu được, tư thế này

khíến cự long của anh dui từ trên xuống thật sâu, thật đáng sợ mả. Anh cứ nhắm trúng điểm G mà đâm làm cô chặt vật không thối, hông bị dòn ở thành ghế cơ bản không thể động, chỉ có anh chiến đấu dày vò hoa huyết của cô.

Anh cầm hai chân kéo cô về mình, thất lung đầy kịch liệt. Qua một thời gian dài, Hạ Tiểu Nhu lại không chịu được mà cong người, nụ hoa càng dâng cao chạm đến hai quả trứng của anh. Vách âm đạo siết chặt khiến anh cảm thấy như có ngàn cái miệng nhỏ cắn lấy nam căn. Anh nhin một chút ra sức đâm điểm mẫn cảm kia, cô không rên to được nên nước mắt sinh lý nhỏ ra rồi đạt cao trào. Anh cũng giải phóng đám tinh binh vào mủ, rút ra rồi quay lại ôm cô hôn lên gương mặt nhỏ bé đã sớm bị nước mắt làm nhòe như con mèo.

Bàn chân cô lúc này đã ấm lên, anh vẫn như trước trêu chọc cô “Làm tình với anh có tác dụng làm ấm người, sau này chúng ta nên làm nhiều một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hai người không ở cố định một nơi mà di chuyển giữa hai nhà. Nhà Hạ Tiểu Nhu gần trung tâm tiện lợi cho việc đi làm. Nhà Phương Nghi nhỏ bé nên họ lúc nào cũng dính với nhau, làm bếp đi tắm cũng đều nhìn thấy đối phương nên có lạc thú riêng. Hôm anh đem một ít quần áo sang nhà Hạ Tiểu Nhu, cô hào phóng nói “Cho anh cái tủ trong phòng em đựng đồ đó!”

“Em không dùng sao?” Anh vừa nói vừa xếp đồ vào tủ trống tron.

“Để trang trí thôi, đồ em không đựng đủ!”

Cuộc sống của Hạ đại tiểu thư xa hoa chính là, có hẳn một căn phòng riêng đựng tất cả quần áo túi xách phụ kiện. Cũng may hàng năm cô đều đem quyền góp bớt cho quỹ từ thiện, nếu không có thuê một cái nhà kho cũng không đủ.

Người anh em thường dân Phương Nghi à, hãy tập làm quen với việc mỗi sáng cô tốn một tiếng trang điểm sấy tóc, mỗi tối tốn một tiếng tắm rửa dưỡng da, quần là áo lượt sang trọng lộng lẫy đi. Cơ bản anh không thấy phiền một chút xiu nào, một mỹ nhân hoàn hảo như vậy chỉ thuộc về anh, anh rất tôn trọng lối sống của cô. Bởi anh biết Hạ Tiểu Nhu không phải là một cô nàng tóc vàng hoe trắng rỗng, cô rất thông minh lanh lợi, lại có năng lực tự lập làm anh không không chế được càng ngày càng yêu cô.

Tuy nhiên hai người cũng phải có lúc chia xa, đó là khi Phương Nghi về Đài Bắc đón Tết Nguyên Đán. Hôm Tết dương lịch anh đã cố tình ở lại làm thay cho đồng nghiệp người Nhật và phương Tây để bây giờ về Đài Bắc sum họp với bố mẹ. Vé máy bay đã đặt trước từ lâu, Hạ Tiểu Nhu lại có công việc quan trọng không thể theo anh, hai người đành nủi tiếc chia tay nhau một tuần. Đêm trước ngày anh bay, họ làm tới rạng sáng đến khi cô mềm nhũn không nhắc nổi một ngón tay. Anh phải ra sân bay một mình, Hạ Tiểu Nhu em thật nhẫn tâm a!

Đài Bắc chỉ cách Tokyo một múi giờ nên hai người thường xuyên liên lạc với nhau. Thường là anh sẽ gọi cho cô sau khi biết cô đã về nhà, họ sẽ nói những câu chuyện nhạt nhẽo trong ngày cho đến khi cô phải đi ngủ để sáng đi làm. Phương Nghi cũng không giấu bố mẹ việc anh quen cô, đây là một cách anh tôn trọng bạn gái của mình. Con trai đã lớn, bố mẹ Phương không có ý kiến, chỉ bảo khi nào hai người cùng được nghỉ thì về Đài Bắc chơi một chuyến.

Một tuần chậm chạp trôi qua, Phương Nghi bay về Nhật, trở lại cuộc sống thường nhật. Thời gian trôi thật nhanh, mới ngày nào anh còn một mình kéo vali hành lý thật to đến đây, bây giờ đã có một bóng người đứng đằng kia thấp thòm chờ rồi. Hạ Tiểu Nhu không báo trước làm anh không đưa mắt tìm kiếm, thế nhưng bóng người nổi bật kia làm sao có thể dấu diếm. Chỉ cần là cô, anh có thể ngay lập tức tìm ra trong đám đông.

Hạ Tiểu Nhu cũng đã nhìn thấy anh, nhanh chóng chạy đến như con cá nhảy lên người anh, họ lại trao nhau nụ hôn nồng cháy. Một ngày không gặp như cách ba thu, huống gì là một tuần. Lần này hai người đã đợi hơn hai mươi năm rồi.

Phương Nghi một tay kéo vali, một tay nắm lấy cô. Cho vali vào thùng xe xong xuôi, họ lái xe về nhà. Sau khi xác định quan hệ, hầu hết anh sẽ là người cầm lái, cho dù là xe vẫn là của cô. Anh hay đùa, nói không dám giao tính mạng mình cho tài xế như Hạ Tiểu Nhu làm cô đâm ngực anh thùm thụp. Thấy trời đã tối, hai người ăn bữa tối gọn nhẹ bên ngoài rồi mới về.

Vừa tắt máy xe, anh tháo dây an toàn quay sang ôm cô hôn ngẫu nhiên. Không đợi Hạ Tiểu Nhu phản ứng, anh tháo luôn dây an toàn của cô, bẻ cô ngồi trên đùi mình. Cô mặc một chiếc váy ôm trên gối cùng với tất da ngang đùi, vì tư thế này mà váy kéo lên tận eo, chỉ còn chiếc mông căng tròn chạm với quần của anh. Vải quần lạnh lẽo khiến cô hơi rụt người lại.

“Anh cảm thấy chúng ta rất có duyên với bãi giữ xe!”

Lần đầu tiên họ gặp nhau và lúc cãi nhau kịch liệt nhất cũng đều ở bãi xe. Liệu đây có gọi là duyên phận?

Hạ Tiểu Nhu vừa nhìn đã biết anh muốn gì nhưng ráng nhin cười “Ừ!”

“Cả hầm giữ xe của Evergreen lẫn Bách Hợp đều có kỉ niệm của chúng ta. Em nói xem lần này ở bãi giữ xe nhà em chúng ta nên làm gì?” Anh siết eo cô

chặt hơn, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Bãi giữ xe không phải chỉ để đậu xe hay sao, còn có thể làm gì?” Lửa nóng bên dưới đâm vào bụng Hạ Tiểu Nhu, cô vẫn thản nhiên tiếp chuyện với anh. Đôi khi tán tỉnh trêu chọc nhau cũng là một loại tình thú.

Phuong Nghi biết thừa cô chỉ đang giả vờ nhưng vẫn lưu manh “Làm một số chuyện để em thoải mái, ví dụ như thế này!”

Vừa dứt lời, anh đã vạch đáy quần lót sang một bên. Tư thế dạng hai chân này chặn không cho anh coi toàn bộ quần lót, lại làm cô thêm phần dâm mỹ. Phuong Nghi chơi đùa tiểu hạc một chút, ngắt nhẹ, xoa nắn, xoay vắn, bày hết kĩ xảo ra làm hải lòng cô. Chờ nụ hoa ẩm ướt, ngón tay anh chui vào trong không chút khó khăn.

Hạ Tiểu Nhu ôm cổ anh, gục đầu vào hõm vai như con mèo hít lấy mùi hương quen thuộc rồi thì thầm “Nhớ anh, rất nhớ anh!”

Yêu nhau không bao lâu, cô đã bắt đầu nghiện mùi hương nam tính của anh. Là một quản lý khách sạn chuẩn mực, khi đi làm anh vẫn dùng nước hoa dịu nhẹ, chỉ có lúc ở nhà mới để bản thân tự nhiên. Một ngày đường dài trở về mệt mỏi đồ mồ hôi cũng không ít, vậy mà cô vẫn cùng tham luyện mùi vị ấy. Chỉ có cô mới có đặc quyền này, nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc.

Tay Phuong Nghi vừa đưa bốn hoa kính dẫn ra bao nhiêu nước xuân, vừa vòng tay xoa lưng cô an ủi “Anh cũng rất nhớ em!”

Anh dùng má cọ vào mặt cô, âu yếm hôn khắp gương mặt trắng nõn. Thật vô cùng nhớ nhung cảm giác mềm trơn như đậu hũ này, Hạ Tiểu Nhu là trân bảo của anh!

Phuong Nghi kéo khóa quần, cự long lập tức nhảy ra đánh vào múi thịt ướt sũng của Hạ Tiểu Nhu. Hai vật vừa chạm nhau như phát ra tia lửa điện, cơn thịt trướng lớn mấy vòng, hoa tâm lại trào thêm nước. Dục hỏa bộc phát, anh nhanh chóng nhồi cây gậy vào u huyết quen thuộc. Nhớ em đến phát điên rồi!

Tuy Hạ Tiểu Nhu thích ngồi trên anh nhưng bây giờ trong xe chật hẹp thật khó di chuyển. Cô làm nũng với anh “Anh, ra ghế sau đổi tư thế đi. Em khó động lắm!”

Anh không nói gì, chỉ bất chợt cầm eo cô lắc thật mạnh. Năm căn nhảy loạn bên trong tàn phá hoa kính mềm mại, Phuong Nghi gian xảo nói “Ừ, nếu em đi được!”

Rõ ràng là khi dễ người ta mà! Làm sao Hạ Tiểu Nhu còn sức chống đỡ, cô gấp đến mồ hôi đầy đầu, điểm sâu nhất trong hoa huyết cũng bị anh đâm tới dữ dội, chỉ biết ôm vai anh rên từng hồi dâm đẳng.

Phuong Nghi ngừng lại một chút, kéo lưng ghế ngã xuống để cô ngồi dễ chịu hơn. Anh cũng không động nữa, nhàn nhã chờ cô “Nếu chúng ta ra sau rồi anh nắm quyền chủ động, sáng mai cả tòa nhà em sẽ náo loạn vì một chiếc xe rung.”

Căn bản Hạ Tiểu Nhu không thể đấu lại với anh về tài ăn nói mà. Lưu manh thì cứ nhận là lưu manh, lúc nào cũng trêu chọc cô nhưng lại ra vẻ lương thiện. Hừ, được lắm, anh dám làm khó em phải không!

Cô cũng không vội di chuyển mạnh, chỉ dùng cơ thịt bên trong cắn thật chặt cự long. Làm trong xe thế này quả thật kích thích, không thể làm quá mạnh để người khác biết, chỉ có thể nhẹ nhàng nhưng thật sâu, thật quyến luyến.

Hai người làm ra vẻ thản nhiên nhưng thực chất bên trong đang từng chút từng chút quyến rũ đối phương. Hạ Tiểu Nhu liên tục hút chặt như muốn cắn đứt cơn thịt của anh. Phuong Nghi cũng không động quyết liệt mà chỉ kéo ra chậm chạp rồi dùi một nhát thật mạnh vào hoa tâm. Mỗi khi anh rút ra, u huyết lại níu chặt không cho anh rời, đến khi đâm vào, cô lại ngã người ra sau rên lên một tiếng động lòng người. Điểm trí mạng hết chịu cảnh ghè lạnh đến bất thành linh ép chặt vào, sung lên không chịu nổi. Cứ như thế này sẽ bị anh phá hỏng mất thôi!

Một lúc sau, Hạ Tiểu Nhu rất muốn đạt cao trào nhưng anh cứ chậm chạp đùa giỡn làm cô không thể tới. Cô níu áo anh, hai mắt mở to ngập nước, hông lại uốn éo đòi hỏi “Phuong Nghi, để em tới đi!”

“Em chắc là mình sẽ không làm ướt xe? Em nói xem nếu đem đến hãng xe, người ta thấy một vũng nước trên ghế sẽ nghĩ thế nào?”

“Anh...anh...xấu xa...! Nurr... Ahhhh....”

Hạ Tiểu Nhu bị anh làm đến hư rồi, bây giờ cô không những dễ đạt cao trào mà còn bán không ít dâm thủy lây lộn. Bình thường ở nhà có thể trải thêm khăn hoặc thay trải giường, đệm xe khó làm khô rất phiền phức. Cô rất muốn giải phóng nhưng vẫn còn ngại, gương mặt vì nín nhịn khổ sở nên đỏ hồng lên như quả táo.

Anh nhìn vẻ mặt quyến rũ của cô cảm thấy mình thật giống câu chết dưới hoa mầu đơn cũng làm quý phong lưu! Không đùa dai nữa, Phuong Nghi nhấc người Hạ Tiểu Nhu lên, biến ra một chiếc khăn lông đặt dưới mông cô. Sắp xếp xong xuôi, anh nhắm đúng cơn thịt thả cô xuống, điểm trí mạng bị đâm thật sâu liền lập tức phun nước, cô lắc lư trên người anh hưởng thụ dư vị cao trào.

Trò chơi này thật tốn sức, cô cứ nghĩ hôm nay người mệt mỏi là anh, vậy mà bây giờ cô lại đầu hàng trước, vẫn chưa thể một lần lên mặt với anh được! Sau đó, Phuong Nghi lại làm cô lên đỉnh một lần nữa rồi mới thỏa mãn phóng ra. Thể lực Hạ Tiểu Nhu không kém nhưng mỗi lần điên loạn giao triền với người đàn ông này, cô luôn không thể đấu lại anh.

Cô chưa đến nỗi không nhắc được ngón tay nhưng nửa hờn anh đùa dai ban nãy, nửa muốn anh yêu thương chăm sóc nên gục trên người Phuong Nghi để anh thu dọn tàn cuộc. Quần áo hai người vẫn chưa cời nhưng không còn phăng phiu nữa. Anh rút khăn giấy lau sạch cho cô, chỉnh trang lại y phục cho hai người, gấp gọn lại chiếc khăn rồi cầm lên nhà. Một tay ôm Hạ Tiểu Nhu, một tay kéo vali vào thang máy, bây giờ hai người không thể tách rời một giây phút nào.

“Anh giấu chiếc khăn lúc nào mà em không biết?” Hạ Tiểu Nhu hỏi anh lúc hai người cùng hưởng thụ nước ấm trong bồn tắm.

“Bí mật!” Anh cười, kéo cô xoay người lại cầm bông tắm chà lưng cho cô.

Tuy có chút vô si nhưng cô không thấy chán ghét chút nào, lại cảm thấy lòng như được ngâm vào hồ mật, loại tình thú này chỉ có những người đang yêu nhau mới hiểu. Hạ Tiểu Nhu luôn bị những trò bất ngờ của anh làm tim đập nhanh không thể kiểm soát. Từng tuổi này mới biết thế nào gọi là tình yêu đích thực, cô tan chảy bởi sự chu đáo tinh tế của anh.

Có lúc cô nghĩ anh làm tất cả vì thói quen nghề nghiệp, đối với ai cũng tận tâm. Đùng là Phuong Nghi quen để tâm quan sát làm mọi người hài lòng, nhưng đối với cô, anh lại đặc biệt để mười phần tình cảm của mình vào. Anh hiểu cô đến mức chỉ bằng những cái nhíu mày nhắc tay, anh đã biết cô muốn gì. Đôi khi Hạ Tiểu Nhu nghĩ trên đời này sẽ không tìm ra người thứ hai hiểu mình như anh.

Tình yêu của Phuong Nghi lý trí như cách cô yêu anh, anh nuông chiều yêu thương cô nhưng những lúc cần cứng rắn, anh vẫn bản lĩnh không xiêu lòng. Khi cô thỉnh thoảng anh một số công việc, anh thẳng thắn chỉ ra khuyết điểm, hướng dẫn cô nên cải thiện thế nào. Anh chính là kiểu người đàn ông mà cô muốn!

Hai người tắm rửa xong lên giường ôm nhau nghỉ ngơi. Sau một ngày dài mệt mỏi, đây là khoảng thời gian họ mong đợi nhất. Phuong Nghi kể cho cô những món quà anh đem về, toàn bộ là đặc sản Đài Loan cô thích nhất. Hạ Tiểu Nhu phấn khởi không thôi, kéo anh dậy đi mở quà. Anh không cho cô hành động, lập tức đề cô xuống giường “Quà còn đó không mất đâu! Chỉ bằng anh ăn em trước!”

Tiểu biệt thăng tân hôn, chính là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Evergreen luôn là sự lựa chọn của tầng lớp thượng lưu cũng như người nổi tiếng. Hôm nay quản lý Phuong đã chuẩn bị sẵn sàng để đón tiếp nữ minh tinh Reiko từ Osaka. Reiko nổi tiếng với gương mặt trong sáng thánh thiện, đôi mắt trong sạch nên được rất nhiều người yêu thích. Cô ấy sẽ ở Evergreen để chuẩn bị cho buổi họp báo ra mắt phim sắp tới. Bộ phim quy tụ nhiều diễn viên nổi tiếng sẽ công chiếu vào tuần sau, được dự đoán sẽ đứng đầu phòng vé trong thời gian tới.

Từ sáng sớm, fan của Reiko và phóng viên đã xếp hàng dài ngoài cổng khách sạn. Quản lý Phuong có nhiệm vụ dẫn dò bảo vệ làm tốt công tác giữ trật tự, chỉ có những phóng viên có thẻ tác nghiệp mới được vào trong sân. Đón tiếp những khách như thế này là chuyện thường ngày ở Evergreen, Phuong Nghi cũng không quá nao núng. Về cơ bản, đội ngũ nhân viên đã được huấn luyện chuyên nghiệp và làm quen với tình huống này, anh không cần phải dẫn dò nhiều.

Giây phút Reiko bước vào sảnh khách sạn, tất cả mọi người dường như ngừng thở. Reiko trong phim đã xinh xắn, ở bên ngoài còn đẹp hơn gấp nhiều lần. Gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ, tóc ngắn uốn cúp đuôi như búp bê tinh xảo, từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ như tượng điêu khắc. Cô còn mỉm cười vẫy tay với các fan, như một thiên thần đích thực. Bây giờ thì ai cũng hiểu tại sao Reiko luôn được mọi người yêu quý. Fan ở ngoài không ngừng kêu tên Reiko, phóng viên không được vào sảnh nên chỉ đứng ngoài sân nháy flash liên tục.

Phuong Nghi vẫn đứng một góc quan sát tình hình, chỉ cần Reiko làm thủ tục nhận phòng xong rồi khỏi sảnh thì anh có thể thả lỏng. Đoàn của Reiko gồm có trợ lý, stylist, thợ trang điểm, vệ sĩ nên thủ tục không khỏi mất chút thời gian. Một lúc sau, ngay lúc quản lý Phuong tưởng mọi việc đã xong khi Reiko quay người lướt qua anh tiến vào thang máy lên phòng, bỗng dưng có một người đàn ông từ trong sảnh chạy xộc đến muốn ôm lấy cô.

Theo phản xạ, hai vệ sĩ của Reiko nhanh chóng khống chế người đàn ông. Trong lúc hỗn loạn, cô mất thăng bằng muốn ngã xuống, Phuong Nghi ở cạnh bên nhanh chóng đỡ lấy người cô. Tay anh ôm lấy vai Reiko, cả người cô nằm trong lòng anh.

Ý thức được tình huống của mình, quản lý Phuong nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ ngăn phóng viên chụp hình. Reiko bị fan cuồng tấn công trong sảnh Evergreen, tin tức này quả thật không hay ho gì. Cho dù không có hậu quả nghiêm trọng nhưng danh tiếng của họ có thể bị ảnh hưởng không tốt.

Chỉ trong tích tắc, Phuong Nghi đỡ Reiko đứng ở tư thế bình thường rồi lập tức buông tay ra. Chỉ là tiện tay đỡ một người, có thể lâu bao nhiêu chứ. Quản lý Phuong lúc nào cũng làm việc có chừng mực, sau khi trợ lý của Reiko hoàn hồn chạy lại giúp đỡ cô, anh cũng cúi đầu cáo lui giải quyết việc của người đàn ông vừa có hành động can rờ kia.

Phuong Nghi đã sớm lường chuyện này ra sau đầu. Một ngày anh đón tiếp cả trăm lượt khách, không có ai quan trọng hơn ai cả. Giúp đỡ khách trong tình huống như vậy là việc anh nên làm, đối với bất cứ nhân vật nào cũng vậy. Khoảnh khắc ôm Reiko vào lòng, đích thực anh hoàn toàn không có cảm

giác gì, giống như ôm một cái gối.

Trên đời này, người duy nhất làm anh động tâm chỉ có con mèo kiêu ngạo hồng hắc kia. Đôi khi anh tự hỏi có khi nào bản thân bị Hạ Tiểu Nhu “ngược đãi” lâu ngày, đã quên mất mình từng có hảo cảm với những cô gái ngây thơ nhẹ nhàng hay không. Hạ Tiểu Nhu là một cô gái đặc biệt, cô không dịu dàng một tí nào. Ở trên thương trường, cô tấn công đối thủ quyết liệt không chừa đường lui; trong tình cảm, cô mạnh mẽ không dựa dẫm. Khụ, ngay cả trên giường cũng rất táo bạo.

Phương Nghị nghĩ, Hạ Tiểu Nhu như loài hoa anh túc, đã trót dính vào sẽ nghiền không dứt ra được. Cô nóng bỏng rực cháy khiến anh hân hoan cùng cô trải qua thời gian thú vị, hưởng thụ những điều tốt đẹp nhất của cuộc đời. Hạ Tiểu Nhu luôn cười, luôn suy nghĩ tích cực khiến cuộc sống của bọn họ luôn tươi mới, chưa bao giờ nhàm chán. Cho dù sóng gió có ập đến, họ cũng kiên cường đối mặt, không thối lui chùn bước.

Đối với những người khác, Reiko có thể là thiên thần số một trong lòng họ, nhưng quản lý Phương đã sớm có người thống trị trái tim, không rảnh rỗi nghĩ đến người khác. Reiko có đẹp thì sao chứ, khoan hãy nói anh không hề tơ tưởng gì đến nữ minh tinh kia, cho dù là có cũng đã bị Hạ Tiểu Nhu đẹp từ trong trứng nước.

Bận rộn cả ngày giải quyết việc người đàn ông kia với báo chí và cảnh sát, quản lý Phương cũng mệt đừ. Vừa hợp xong với bộ phận xử lý khủng hoảng của Evergreen cũng sắp tới giờ tan ca tối, Phương Nghị xuống sảnh định kiểm tra một vòng trước khi ra về. Hôm nay anh đã hẹn ăn cơm với Hạ Tiểu Nhu ngay tại nhà hàng của Evergreen sau khi cô tăng ca. Nhà hàng ở đây luôn mở cửa tới khuya để phục vụ những khách ở khách sạn, cô có tan ca trễ mấy cũng không sợ đói.

Đáng lẽ khách ở ngoài không thể vào nhưng quản lý Phương sử dụng một chút quan hệ để ăn tối, ai bảo Hạ Tiểu Nhu thích nước sốt đặc chế của đầu bếp ở đây. Từ ngày quen quản lý Phương, Hạ Tiểu Nhu không thêm nhờ Huân ca nữa. Lạc tổng chỉ biết dùng quyền lực để sai khiến, Phương Nghị nhà cô là dùng khả năng giao tiếp, các nhân viên sẽ đối xử thật lòng mà không phải loay hoay sợ hãi.

Hạ Tiểu Nhu đến trước giờ hẹn mười phút, cô biết anh còn chưa hết ca làm nên ngồi uống nước đợi. Từ chỗ ngồi của cô có thể nhìn xuống sảnh, đôi khi thấy người đàn ông của mình chăm chú làm việc, lòng cô dâng lên cảm giác thỏa mãn không thôi. Nhìn anh lịch thiệp trò chuyện với khách, giải quyết khó khăn cho khách, huấn luyện nhân viên... Hạ Tiểu Nhu vô cùng ngưỡng mộ. Không như công việc của cô suốt ngày chỉ ngồi ở văn phòng nhàm chán, mỗi người khách mà Phương Nghị tiếp xúc đều có bối cảnh, tính cách khác nhau, phải khéo léo uyển chuyển thế nào mới có thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Không như những người đàn ông thuộc tầng lớp thượng lưu cô biết từ nhỏ đến lớn, anh không mặc loại tây trang đắt tiền nhất, ngồi siêu xe đời mới nhất chỉ tay năm ngón, mỗi ngày kí hợp đồng hàng triệu triệu yen; Phương Nghị bình thường như bao người dân Tokyo sáng xách cặp chen chúc tàu điện đi làm, tối lại về căn hộ bé xíu của mình. Thế nhưng trong mắt Hạ Tiểu Nhu, anh là người có tài nhất, tình tế chu đáo nhất, lại là người duy nhất có thể vừa không chê cô vừa làm cô thăng hoa tỏa sáng.

Cô chợt nghĩ, nếu anh có điều kiện ngâm thia vàng sinh ra, hẳn cô không phải là người duy nhất nhìn thấy những ưu điểm của anh. Hừm, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, người Hạ Tiểu Nhu đã chọn không ai có thể tranh giành. Người đàn ông ưu tú kia chân chính chỉ thuộc về mình, nghĩ thôi cũng đã thấy vui cả ngày.

Khóe miệng cô cong cong lên, lại thoáng nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Đã quá giờ xuống ca 20 phút, sao anh chưa đến, cũng không thấy có tin nhắn. Nếu Phương Nghị bận việc chưa thể kết thúc ngay được, anh luôn nhấn cô để cô không phải chờ sốt ruột. Bây giờ không có tin nhắn nào, Hạ Tiểu Nhu không khỏi cảm thấy bất an.

Cô đưa mắt xuống sảnh tìm kiếm bóng hình anh, ngoài dự đoán lại thấy hai người mặc cảnh phục đi vào, mời ai đó theo họ. Bóng hình kia, dù xa cách mấy Hạ Tiểu Nhu cũng nhận ra. Là Phương Nghị.

Không chậm trễ một giây, cô lao xuống đại sảnh. Lúc này Phương Nghị đã theo cảnh sát ra đến cửa, đằng sau anh là một cô gái tóc ngắn vẫn bung mặc khóc sụt sùi, được một nữ cảnh sát an ủi. Cô nhận ra cô gái ấy, là nữ diễn viên Reiko đang nổi như cồn.

Hạ Tiểu Nhu chạy theo nhóm người chuẩn bị lên xe cảnh sát, cô chỉ kịp hỏi anh chuyện gì đã xảy ra. Phương Nghị đầu tóc bù xù dính nước, mắt lơ đãng nhưng vẫn kiên định nhìn thẳng vào mắt cô, bình thản trả lời “Cảnh sát mời anh về hợp tác điều tra về việc sàm sỡ cô ấy!”

Hạ Tiểu Nhu nghe xong không có biểu hiện gì, chỉ lập tức gọi điện luật sư rồi lái xe đến sở cảnh sát đợi anh.

Mãi đến gần sáng, sau vài tiếng thẩm vấn và làm xong thủ tục bảo lãnh, Phương Nghị mới tạm thời được thả. Hạ Tiểu Nhu ngồi suốt trên ghế ở sở cảnh sát đợi anh, không chớp mắt một phút. Hai người im lặng lái xe về nhà, không ai nói câu nào.

Vừa mở cửa nhà, Phương Nghị vào thẳng nhà bếp rót một cốc sữa, lại cho vào lò vi sóng một ít bánh bao đem lên cho Hạ Tiểu Nhu. Anh đặt đĩa bánh lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô.

“Anh xin lỗi vì đã không thể ăn tối cùng em. Cả đêm không ăn gì rồi, em ăn một chút cho đỡ đói!”

Anh biết Hạ Tiểu Nhu không thể chịu đói lâu, mỗi lúc phải tăng ca đến khuya cô đều ăn một chút đồ vặt lót dạ. Trời đã tờ mờ sáng, cô nhin một đêm dài hẳn khó chịu lắm. Cô nhón một chiếc bánh bao, vẫn trầm mặc chưa lên tiếng.

“Anh có thể giải thích!”

“Anh không cần giải thích.” Hạ Tiểu Nhu uống một ngụm sữa.

Nhìn bộ dạng này của cô, Phuong Nghi đã bót căng thẳng một nửa. Người khác có thể nghĩ đây là lúc Hạ Tiểu Nhu đáng sợ nhất, chỉ có anh nhìn ra điểm khác biệt. Hạ đại tiểu thư lúc tức giận thật sự sẽ không ăn nhiều thế kia.

“Thật sao?” Anh choàng tay ôm cô vào lòng. Cảm giác thoải mái quen thuộc này khiến anh thở phào nhẹ nhõm, ở bên cô luôn dễ chịu như vậy.

“Có em rồi mà anh có thể sảm sỡ cô ta sao! Không bằng nói heo leo cây còn dễ tin hơn!” Trong lúc này mà còn đùa được, trên đời này chắc chỉ có mình Hạ Tiểu Nhu.

“Em tin anh vậy sao?”

“Em tin vào sự quyền rũ của bản thân mình!” Cô cao giọng, vẫn kiêu ngạo như ngày nào.

Phuong Nghi quay người cô lại, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh. Hạ Tiểu Nhu nhìn thấy đôi mắt đen tuyền kia, khẳng định chắc nịch “Em tin vào mắt nhìn người của mình.”

Anh ghi cô thật chặt vào lòng, hôn lên tóc cô. Bây giờ thì anh hiểu tại sao ngày xưa Hạ Tiểu Nhu chuyển từ ghét sang có cảm tình với anh. Cảm giác cả thế giới quay lưng, chỉ có một người nguyện tin tưởng thì ra là thế này!

Hạ Tiểu Nhu vẫn thản nhiên cắn một miếng bánh bao, lại đẩy đẩy anh ra điều dễ yên cho cô ăn. “Cô ta kiện anh với tội cưỡng hiếp không thành. Em nghĩ cô ấy cần tập luyện để dùng thủ đoạn ác độc hơn một tí. Anh vẫn đang mặc tây trang vô cùng chỉnh tề, còn cô ấy mới mặc áo choàng tắm khêu gợi. Không bằng nói ngược lại! Em còn chưa kiện cô ta quyền rũ bạn trai em thì thôi!”

Chỉ có Hạ Tiểu Nhu mới có điệu bộ này khi bạn trai mình bị người ta kiện! Nhìn cô vẫn hung hăng lên án Reiko, Phuong Nghi cảm thấy trên đời này anh chỉ yêu được một mình Hạ Tiểu Nhu. Tuy cô không một tí nghi ngờ, anh vẫn có trách nhiệm kể mọi chuyện cho cô.

Reiko gọi Phuong Nghi lên cách giờ tan ca không lâu, khách hàng ở phòng tổng thống, anh không thể từ chối. Cô ta bảo trong phòng không thể kết nối mạng, muốn anh xem một chút. Những việc này đáng lẽ có thể báo với bộ phận tiếp tân để gọi nhân viên kỹ thuật, nhưng khách đã chỉ đích danh, anh cũng biết một ít về những kiến thức căn bản này nên cũng lên tận phòng xem.

Phuong Nghi phát hiện dây cắm của máy phát wifi bị lỏng, chỉ cắm điện lại rồi chờ một lát là có thể dùng. Thế nhưng Reiko lại cảm ơn anh rồi rít, lại đòi mời anh uống chút rượu để cảm ơn.

Nói đến Reiko, chỉ có thể dùng một từ khẩu Phật tâm xà để miêu tả. Không như Hạ Tiểu Nhu trong ngoài đều tùy hứng cao ngạo chẳng buồn dẫu điểm với anh, Reiko bề ngoài luôn tỏ ra ngây thơ thánh thiện nhưng bên trong là một bụng rắn rết. Là một đại minh tinh, ai cũng nhìn cô với gương mặt ngưỡng mộ thềm muốn, chưa có ai dám từ chối cô.

Hôm nay ở Evergreen, lúc được người đàn ông này đỡ lấy, cô ta đã thoáng rung động với hành động lịch thiệp chuyên nghiệp của anh. Không những thế, anh còn nhanh chóng xử lý vấn đề sau đó triệt để mà không làm mất hình tượng của Reiko. Phuong Nghi như một điều mới mẻ trong cuộc sống thật thật giả giả vậy quanh cô ta, anh nghiêm túc và chín chu vô cùng mực thước. Reiko bị tài năng của anh cuốn hút, liền lấy cớ mời anh lên phòng gặp gỡ.

Ai ngờ quản lý Phuong không may mắn nhìn đến cô ta một cái, dù cô cư xử vô cùng nhu mì dịu dàng, còn lịch sự mời anh uống rượu cảm ơn. Tên quản lý nhỏ nhoi chết tiệt dám bảo mình trong giờ làm không thể uống rượu, lại còn sắp tan ca không thể ở lâu, nếu cô cần sự giúp đỡ sẽ gọi nhân viên khác. Chưa có người nào không mê mị bởi gương mặt búp bê ngây thơ này của cô, anh dám từ chối, được, anh sẽ hối hận!

Reiko vẫn ra bộ hiền lành, mời anh một ly nước trái cây. Thấy khó từ chối lần nữa, Phuong Nghi cũng uống để nhanh chóng ra về. Ai ngờ đầu trong ly nước có thuốc, anh cảm thấy hoa mắt chóng mặt, người như muốn bốc hỏa. Trong lúc này, Reiko bám lấy người anh không buông, cầm tay anh choàng qua cơ thể chỉ còn mỗi áo ngủ của cô ta.

Phuong Nghi cảm thấy toàn thân không có sức chống đỡ, muốn lao ra ngoài nhưng đã bị cô ả chặn cửa. Anh chạy đến phòng tắm, mở vòi nước thật mạnh rửa mặt và uống nước từ vòi hi vọng nhanh chóng đi vệ sinh thải thuốc ra ngoài.

Giăng co một hồi không có kết quả, Reiko gọi điện báo cảnh sát có người muốn cưỡng bức cô. Cô ta choàng áo tắm bên ngoài áo ngủ, khóc đến thương tâm, một mực chỉ vào Phuong Nghi nói anh sửa máy xong không chịu đi, ở lại tán tỉnh cô.

Theo luật, Phuong Nghi phải bị tạm giam chờ điều tra, chỉ có người có quốc tịch Nhật mới có thể bảo lãnh. Hạ Tiểu Nhu không chần chừ, gọi cả đoàn luật sư tới làm việc. Tuy có thể bảo lãnh, nhưng luật sư cũng đau đầu vì vụ án này. Luật sư phía Reiko cũng rất mạnh, với những án sảm sỡ này khó có chứng cứ cụ thể, chỉ có thể dựa vào lời khai của hai phía. Kết quả xét nghiệm của cả Phuong Nghi và Reiko đều có chứa thuốc kích thích, cô ta khẳng định là Phuong Nghi cho cả hai sử dụng để cùng hưng phấn.

Trong lúc đợi kết quả điều tra, Phuong Nghi cũng tạm bị đình chỉ công tác. Hạ Tiểu Nhu lên văn phòng Lạc Huân ầm ĩ một trận, anh cũng chỉ bắt đắc dĩ nói bị các cô đồng ra sức ép, không thể để một người có án làm bộ mặt của Evergreen. Cô nâng tức giận không nể tình anh em quay người đi thẳng, hừ ngày trước là ai giúp anh và Ân Đồng vượt qua ái mẹ anh? Còn nói là tổng giám đốc hay lắm, bảo vệ vợ chưa cưới của anh thì được, nói giúp cho bạn trai em mấy câu cũng không được sao!

Cả thế giới quay lưng với anh chứ gì? Được, chỉ cần có Hạ Tiểu Nhu ở đây, em không cho phép ai khinh thường anh! Reiko dám đấu với Hạ Tiểu Nhu, cô hẳn là nên tìm hiểu đối thủ của mình trước đi!

Chương 25

Hạ Tiểu Nhu vừa mở cửa vào nhà, mùi thơm nức mũi đã đánh thức dạ dày của cô khiến nó lên tiếng biểu tình. Người đàn ông của cô vẫn mặc tạp dề don đã chạy ra, đón lấy túi xách trong tay cô rồi cười sáng chói

“Okaeri! Em muốn tắm trước, muốn ăn trước hay muốn anh trước?”

Câu nói chuẩn mực của các bà vợ Nhật được anh bắt chước lại làm cô ôm bụng cười một trận ở cửa, bao nhiêu căng thẳng cũng tan biến. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, có người nấu cơm sẵn đợi mình ở nhà quả thật không tồi.

Cô vào bếp rửa tay, phụ Phương Nghị bê món ăn lên bàn rồi ngồi xuống thưởng thức tài nghệ của anh. Hạ Tiểu Nhu là một tiểu thư thích ăn ngon nhưng trình độ nấu ăn của Phương Nghị chỉ ở mức tạm được. Nhưng không sao, mấy ngày nay ở nhà luyện tập nấu nướng, anh cũng học được cách nêm nếm theo khẩu vị của cô.

“Hôm nay còn nhiều phóng viên ở dưới nhà không?” Anh gấp một miếng thịt heo xào hẹ vào bát cô, có chút mong đợi ý kiến của cô.

“Ừm có tiến bộ hơn tuần trước rồi, thịt heo mềm mà hẹ còn giòn!” Hạ Tiểu Nhu thẳng thắn nhận xét, đây là lĩnh vực duy nhất cô có thể lên mặt với anh. “Vẫn còn vài phóng viên chụp hình em, nhưng không sao, hôm nay em mặc váy mới, rất muốn được chú ý!”

Lúc Phương Nghị và Reiko theo xe cảnh sát, phóng viên mai phục ở ngoài đã chụp hình liên tục, lên trang nhất ngay ngày hôm sau. Hình tượng quản lý Phương lúc này đã bị bôi đen không thể đen hơn, bị cư dân mạng chửi rủa không thương tiếc. Nữ thần Reiko bị một người nước ngoài cưỡng bức, fan của cô ta sớm phát điên đến nhà anh chửi rủa phá rối. Cũng may nhà Hạ Tiểu Nhu còn có bảo vệ, người ngoài không thể vào trong nên có thể lánh nạn.

Đời tư của Phương Nghị cũng bị khai ra, ai cũng lên án anh đùa mồm chời mồm son, có Hạ tiểu thư của Bách Hợp còn sàm sỡ Reiko. Hạ Tiểu Nhu cũng không ngại bị người ta soi mói, nói bông hoa lại cắm bãi phân trâu. Mỗi lần ra đường vẫn luôn lộng lẫy xinh đẹp, phóng viên chỉ chụp được lúc cô tươi cười rạng rỡ đi làm, không có tí đau buồn. Mặc kệ bọn họ đoán già đoán non viết lung tung, Hạ Tiểu Nhu vẫn duy trì nếp sống bình thường, chỉ có không ra ngoài ăn nhiều nữa mà về nhà ăn cùng Phương Nghị.

Reiko còn mở một cuộc họp báo khốc lốc thương tâm, chưa có kết quả điều tra vẫn cứ úp mở ám chỉ người xấu sẽ bị trừng trị. Nữ thần Reiko lại lấy được lòng mọi người, ai cũng muốn nhào ra bảo vệ cô gái trong sáng khốc họa là đái vũ. Bộ phim vừa được công chiếu đã gây được tiếng vang lớn, người xem chú trọng nghệ thuật thì ít mà muốn ủng hộ Reiko thì nhiều. Một mũi tên trúng nhiều đích, hẳn bây giờ Reiko đang hài lòng hưởng thụ “thành quả” của mình.

Cơm nước xong xuôi, Phương Nghị bận bịu dọn dẹp rửa chén như một cô vợ nhỏ, Hạ Tiểu Nhu gọt trái cây bày sẵn trên đĩa đợi anh.

“Bà xã, vất vả rồi! Đến đây nghỉ chút đi!” Hạ Tiểu Nhu vẫy vẫy anh hào hứng.

Phương Nghị phì cười, thôi được, thời gian này anh sẽ làm cô vợ nhỏ phục vụ cô vậy. Anh ngồi xuống xiên một miếng táo đưa tới miệng cô, Hạ Tiểu Nhu ngọt ngào cắn lấy, ôm lấy tay anh ngả đầu xuống nghỉ ngơi.

“Hôm nay Ishimura gặp em. Hóa ra Reiko là em cùng cha khác mẹ với anh ta, trước giờ vẫn sống với mẹ ở Osaka. Mẹ con cô ta không được nhà Ishimura thừa nhận nhưng vẫn được chu cấp hàng tháng. Anh ta nói với em, nếu em đồng ý làm Ishimura phu nhân, anh ta sẽ nói Reiko dừng tay.”

Anh nhìn vào gương mặt thản nhiên như vừa nói một câu chuyện đùa của cô, néo một chút lên gò má hồng hồng. “Cảm ơn em đã hi sinh vì anh!”

Chuyện đến nước này mà còn bình thản đùa giỡn được chắc chỉ có mỗi cặp đôi nhà này. Hạ Tiểu Nhu vỗ vỗ vai anh “Em dĩ nhiên không gả cho tên sến sẩm đó, đánh úy khuất anh mỗi ngày ở nhà nấu cơm dọn dẹp cho em vậy. Ngoan, em sẽ đi làm kiếm tiền mua game mới cho anh!”

Tuy cô nói vậy, Phương Nghị biết vì chuyện này Hạ Tiểu Nhu đã cố gắng rất nhiều. Ngoài tường thuật tất cả các chi tiết nhỏ nhặt cho luật sư, anh không thể làm gì hơn. Còn Hạ Tiểu Nhu, ngoài công việc hàng ngày, cô luôn đề tâm tìm kiếm manh mối và tận dụng cái mối quan hệ của mình để moi điểm yếu của Reiko. Anh biết chuyện này rất khó, nếu cô ta có thể dễ dàng bị người khác không chế, hẳn Reiko không thể đóng vai thiên thần này lâu đến thế.

Mỗi khi về nhà Hạ Tiểu Nhu đều tỏ vẻ bình thường như hàng ngày, nhưng nhìn thấy mặt cô thoáng chút mệt mỏi, anh đau lòng không thôi. Cô ít khi lộ vẻ yếu đuối của mình cho anh thấy, Phương Nghị biết tính cô nên cũng không ép buộc, chỉ lặng lẽ ở bên chăm sóc cô, đợi cô toàn tâm toàn ý tạm dựa vào mình trong lúc yếu lòng.

Làm sao Hạ Tiểu Nhu không hiểu tâm ý của anh, cô biết anh tôn trọng cô, muốn cho cô không gian riêng. Cô cũng biết tính mình, quen tự mình chống đỡ hai mươi mấy năm, cô không muốn dựa dẫm vào ai. Hạ Tiểu Nhu mỉm cười rúc sâu vào lòng anh, im lặng gặm nhấm cảm giác bình yên bên anh.

Chuyện của bọn họ, người ngoài có thể mãi mãi không hiểu. Bình thường thì ồn ào náo loạn, đến lúc sóng gió lại bình lặng lạ thường.

Nhưng cả hai không quan tâm bên ngoài nghĩ gì, chỉ cần như thế này là đủ. Ở bên nhau qua cả ngọt ngào và đắng cay, lúc nào cũng có đối phương cùng hưởng thụ cùng chống đỡ, ái tình chính là như thế!

Hạ Tiểu Nhu đã sớm quen với cảnh mỗi sáng Phương Nghị hôn tiễn cô đi làm, dúi vào tay cô cơm hộp tình yêu. Ai nha cảm giác có cô vợ nhỏ đáng yêu săn sóc như vậy cũng rất tốt. Chỉ có điều cô vợ này không phải đến công ty, mỗi tối “làm” cô đến một lữ. Cô còn phải đi làm nuôi vợ nhỏ nha!

Cô ngồi trong văn phòng xem lại kế hoạch cho mùa xuân sắp tới. Đây là kế hoạch mùa xuân đầu tiên của cô từ sau khi du học trở về, Hạ Tiểu Nhu rất hào hứng. Ý tưởng của bọn họ là đem hoa anh đào vào nhân bánh và cả hình dạng bánh bao, dung hòa hình tượng của Nhật Bản và Đài Loan.

Cô khá hài lòng với kế hoạch này, phòng nghiên cứu sản phẩm cũng đã làm đến những bước cuối cùng, chỉ một thời gian ngắn nữa là có thể công bố. Hạ Tiểu Nhu rất mong chờ phản ứng của khách hàng, cô dự đoán mình sẽ thành công sau hai tháng miệt mài dốc sức vào dự án này.

Tiếng điện thoại của bộ phận tiếp tân cắt đứt suy nghĩ của cô, báo có người ở Đại Phong muốn gặp. Đại Phong là một chuỗi nhà hàng Hoa nổi tiếng, đối thủ số một của Bách Hợp ở Nhật. Hai công ty trước giờ đều như lửa với nước, không bao giờ qua lại, tại sao bây giờ muốn tìm cô?

Người từ Đại Phong là một người đàn ông giao hoạt, không ngại ngừng đặt thẳng vấn đề với Hạ Tiểu Nhu “Tôi đoán bây giờ Hạ tiểu thư đang rất bối rối về chuyện của Phương tiên sinh...”

Hạ Tiểu Nhu tuy vô cùng bất ngờ nhưng không tỏ ra bất cứ biểu hiện gì, nhàn nhã đợi hẳn tiếp câu chuyện.

Người phụ nữ này cũng thật cứng rắn! “Tôi có vật này muốn đưa cô xem!”

Hắn rút trong tập hồ sơ ra một tấm hình, là Reiko đang ở trong quán bar mờ khói, trên bàn có vài viên thuốc, xung quanh là một đám nam nữ lửa thế quần vào nhau. Cô ta cũng không ngoại lệ, đang khóa môi với một tên đàn ông không rõ mặt.

“Anh muốn trao đổi vật gì?” Chắc chắn trong túi hồ sơ kia còn nhiều hình hơn. Với những tấm hình này, cô có thể ép Reiko rút lại đơn kiện Phương Nghị. Nhưng hẳn người của Đại Phong đòi trao đổi một món giá trị không tương.

“Tôi muốn bản kế hoạch mùa xuân của Bách Hợp! Cô cũng đừng hòng đưa tôi một bản kế hoạch giả, chúng ta một tay giao hình một tay giao hồ sơ. Tôi duyệt rồi cô mới có thể đi!” Quả là một người phụ nữ thông minh hiểu chuyện. Người đàn ông cũng không chần chừ, nói thẳng ý định của mình.

“Tôi cần thời gian để kiểm định những tấm hình này là thật!” Hạ Tiểu Nhu cẩn thận chọn một đường lui.

Hắn rút một tấm ảnh khác cùng bối cảnh nhưng mặt Reiko bị khói thuốc làm mờ, khó có thể khẳng định là cô ta. “Được thôi, tôi có thời gian đợi, chỉ e là Hạ tiểu thư muốn giải quyết việc này càng sớm càng tốt! Cô có thể gọi tôi bất cứ lúc nào!”

Người đàn ông để một tấm danh thiếp lên bàn rồi rời đi. Hạ Tiểu Nhu cầm tấm ảnh, tay gõ gõ lên bàn không rõ đang suy nghĩ gì. Cô nhìn bản kế hoạch sắp hoàn chỉnh trên bàn làm việc, lại nhìn ảnh trên tay. Cả một ngày trời, cô chăm chú sửa lại bản kế hoạch thật hoàn hảo, đọc lại nhiều lượt rồi gấp lại, tan ca ra về.

Phương Nghị nhận ra sự khác biệt ngay từ lúc Hạ Tiểu Nhu bước vào nhà. Hôm nay cô có vẻ trầm mặc hơn mọi khi, thậm chí còn làm rơi cốc nước xuống sàn. Nhưng chuyện nghiêm trọng hơn vẫn là, cô làm thiếu một bước dưỡng da, việc chưa từng xảy ra.

“Em chưa dùng lọ màu trắng kia!” Anh nói sau khi cô đã tắt đèn ở bàn trang điểm, chuẩn bị chui vào chăn.

Hạ Tiểu Nhu không nói gì, chỉ dúi đầu vào ngực anh, tay vẫn để trước ngực không ôm anh như mọi ngày. Họ hiểu nhau đến độ, Phương Nghị sẽ mỗi ngày nhìn ra sự mệt mỏi trong mắt cô nhưng anh không nói ra, để cho cô tự do xử lý trong thế giới của mình. Nhưng hôm nay cô đã thần thờ đến mức anh phải lên tiếng, anh không nỡ để cô mãi gồng mình tỏ ra mạnh mẽ.

Anh vòng tay ôm cô khảm vào lòng. Hạ Tiểu Nhu co chân, tay đặt trước ngực anh. Bây giờ cô thật nhỏ bé, không giống Hạ đại tiểu thư hay nháo một chút nào.

“Bản kế hoạch em đã nghĩ thật lâu, cả phòng đã đặt hết tâm huyết vào đó. Cả phòng nghiên cứu nữa, mỗi lần nhìn họ đổ cả mồ hôi hóng đi, kiên nhẫn làm lại đến khi đạt, em lại thấy mình có trách nhiệm phải quảng bá thật tốt sản phẩm này. Vậy mà...”

Hạ Tiểu Nhu nhỏ giọng kể cho anh chuyện đã xảy ra hôm nay. Khi nhắc đến bản kế hoạch, giọng cô lại nấc lên, dúi mặt vào lồng ngực anh lác lác đầu.

Phương Nghị xót xa vỗ lưng cô. Làm sao anh không hiểu đối với cô, sự nghiệp rất quan trọng, đặc biệt là với công việc cô bỏ bao nhiêu công sức và tâm huyết. Hạ Tiểu Nhu muốn được mọi người công nhận, muốn đem đến những sản phẩm tốt nhất cho khách hàng, muốn đưa danh tiếng của Bách Hợp tiến thật xa. Vậy mà giờ đây có người muốn cướp trộm nỗ lực của cô, làm sao cô cam lòng!

“Em không cần phải làm vậy! Bản kế hoạch đó không chỉ là tâm huyết của em mà còn là của toàn bộ nhân viên Bách Hợp. Nếu làm dự án mới sẽ không kịp ra mắt mùa xuân. Từ từ chúng ta sẽ có cách, không thể để chuyện riêng của anh ảnh hưởng tương lai của Bách Hợp!”

Anh đứng ở lập trường khách quan cho ý kiến, quả thật không thể để nhân viên của Bách Hợp vì anh mà giao bản kế hoạch cho đối thủ.

Một Hạ Tiểu Nhu hiếu thắng tham vọng, làm sao có thể chịu được công sức của mình bị người ta nuốt trọn mà không thể làm gì! Thế nhưng so với việc anh bị vu oan, bị đình chỉ công tác, bị người người lên án chửi rủa, cô thà hi sinh bản thân mình. Nếu Phuong Nghi không thể thắng trong vụ kiện này, anh buộc phải ngồi tù, sau đó bị trục xuất về nước, tương lai đóng sập trước mắt.

Đã vài tuần trôi qua, vụ kiện vẫn ở trong trạng thái giằng co. Luật sư phía Reiko đã mạnh, bây giờ thêm sự hỗ trợ của Ishimura sau khi cô từ chối hẳn, hai người quả thật đang trong tình huống khó khăn. Chỉ có xấp hình trên mới có thể lật ngược thế cờ, cô đã đi kiểm tra, ảnh không qua chỉnh sửa. Đây là cơ hội hiếm có, phải nắm chặt nó mới thắng được!

“Em đã có quyết định! Bọn em không sao, chỉ là một bản kế hoạch, em chưa đến nỗi cạn kiệt ý tưởng như vậy. Anh quên em là Hạ Tiểu Nhu sao! Cùng lắm em sẽ lấy tiền túi trả tiền tăng ca cho nhân viên, bọn họ quý em lắm, nhất định sẽ đồng ý.” Hạ Tiểu Nhu ngược lên nhìn anh, kéo một nụ cười đến tận mang tai.

Phuong Nghi không nói gì, chỉ hôn lên trán cô như chuồn chuồn đập nước. Anh biết Hạ Tiểu Nhu bây giờ rất đau lòng, rất chua xót. Một trường bộ phận kinh doanh lấy lòng trên thương trường bây giờ nuốt giận dâng bản kế hoạch cho đối thủ. Có lẽ đây là thất bại duy nhất trong sự nghiệp rực rỡ của cô.

Vì anh mà cô phải hi sinh như vậy, anh có thể làm gì cho cô? Lúc trước đã từng hứa với lòng không bao giờ để cho cô phải đau buồn, vậy mà giờ đây anh lại gián tiếp tổn thương cô. Hạ Tiểu Nhu, anh phải làm gì để em có thể luôn vui vẻ, luôn là cô gái lạc quan yêu đời đây?

Như đọc được suy nghĩ của anh, Hạ Tiểu Nhu rướn người ngậm lấy bờ môi quen thuộc, tay vòng qua thắt lưng chạm vào làn da ấm áp của anh. Cô thì thầm giữa bốn cánh môi bằng một giọng khàn khàn quỵn rữ “Phuong Nghi, yêu em!”

Anh hiểu cô. Chỉ có thể dùng sự quyến luyến đam mê của xác thịt để xoa dịu nỗi đau tinh thần lúc này. Phuong Nghi cũng không dịu dàng mà mạnh mẽ tấn công, đưa cả hai lên đỉnh cao dục vọng, trầm mê trong ái tình để cùng hi vọng một ngày mai tốt đẹp hơn sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Con giải thích tờ quảng cáo này thế nào đây!”

Ông Hạ phần nộ đập tay lên tờ poster quảng cáo của Đại Phong trên bàn, là sản phẩm từ hoa anh đào sẽ ra mắt mùa xuân này. Trước giờ ông ít khi can thiệp vào chuyện của con gái, nhưng thân là chủ tịch, việc của công ty không thể không quản lý. Lần đầu tiên ông nổi giận với Hạ Tiểu Nhu như vậy, ông không thể hiểu tại sao cô con gái bản lĩnh thông minh trước giờ lại mắc sai lầm, lại là vì một người đàn ông không hề môn đăng hộ đối.

“Đây là bản kế hoạch con làm, con có quyền quyết định!”

Hạ Tiểu Nhu chưa thấy ông Hạ tức giận đến nỗi mặt đỏ gay, thở gấp như thế này. Bố mẹ trước giờ luôn yêu thương ủng hộ cô trong lòng bàn tay, dù có làm càn đến đâu cũng không nổi trách móc một tiếng. Tính cô luôn cố chấp, việc đã quyết thì không thể thay đổi. Hơn nữa nhờ vào xấp ảnh hôm nọ Reiko đã chịu rút đơn kiện, Phuong Nghi đã đi làm trở lại. Cô vẫn luôn nghĩ mình không hối hận với quyết định hôm ấy.

“Con còn dám nói bản kế hoạch này một mình con làm? Con chỉ là người chịu trách nhiệm, không phải một mình con bỏ công sức. Con đem tâm huyết của bao nhiêu nhân viên dâng cho người khác, đã hỏi ý kiến của họ chưa?”

Ông giận con gái quyết định hồ đồ một thi giận người đàn ông kia mười. Con gái bảo bối như hoa như ngọc luôn lý trí giỏi giang, tại sao vì một tên đàn ông không xứng đáng mà nhất thời cảm tính như vậy. Đây nhất định không phải là người tốt, chỉ là một tên ăn bám vô dụng!

“Con... con... Con sẽ cố hết sức làm kế hoạch mới...”

Cô biết mình không nên lợi dụng công sức của các nhân viên như vậy, nhưng thật sự cô không còn cách nào khác.

“Nhân viên của con tăng ca chưa đủ sao, con còn muốn họ làm thêm. Ai cũng nghĩ sau khi xong bản kế hoạch lần này sẽ được thông thả một thời gian, bây giờ con lại bảo họ tiếp tục cố gắng? Con có nghĩ đến họ có thể kiện chúng ta ép họ làm việc quá sức không? Cho dù toàn công ty nỗ lực một lần nữa, con nghĩ thời gian sẽ trôi chậm lại chờ chúng ta sao!”

Hạ Tiểu Nhu nghe ông Hạ phân tích, biết mình đã làm sai nên càng cúi mặt. Cô quả thật không có lựa chọn khác. Lần này cô đã chọn Phuong Nghi, hi sinh cả sự nghiệp, mối quan hệ đồng nghiệp và bây giờ là cả tình cảm gia đình.

“Con không còn gì để nói sao? Là vì tên ranh kia sao!”

Ông Hạ không nén được cơn giận của mình. Hẳn Hạ Tiểu Nhu đã lường trước hậu quả khi đưa ra quyết định, vậy mà cô vẫn cương quyết hi sinh tất cả

vì hấn. Lúc này người làm cha cảm thấy vô cùng mất mát, con gái chọn người đàn ông khác, lại là một tên gia cảnh bình thường vô dụng.

“Anh ấy không phải là loại người như vậy! Người ta vu oan cho anh ấy, lần này chỉ là sự cố thôi!”

Ngay từ đầu, cô không nghĩ bố mẹ sẽ thích Phương Nghị, nhưng vì con gái thích nên không quá phản đối. Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Nếu ngày trước con và Lạc Huân đến với nhau thì đầu ra nông nổi này. Nếu không thì cũng phải chọn một đứa môn đăng hộ đối như Ishimura, sao lần này con hồ đồ như vậy!”

Vì tranh chấp lần này, Ishimura đã chấm dứt việc đầu tư. Tuy Bách Hợp không tổn thất gì mấy nhưng cũng mất một cơ hội hiếm có. Ông quả thật không hiểu nổi. Trước giờ tiêu chuẩn của con gái luôn rất cao, không hiểu tên kia bỏ bùa gì mà con ông mê muội như thế. Ông nhất định phải tách chúng ra, không thể để con gái bảo bối làm lỡ nữa.

“Con và Huân ca ca cơ bản không thể đi xa hơn tình anh em được. Còn tên Ishimura kia chẳng ra làm sao cả, làm việc tùy hứng như trẻ con. Con chỉ yêu Phương Nghị! Tại sao bố lại có thành kiến với anh ấy, chỉ vì nhà anh ấy không bằng nhà chúng ta sao? Bố thật cổ hủ!”

“Con... con... Không nói nhiều nữa! Từ bây giờ con phải về nhà ở với bố mẹ!”

Con gái ông, con gái trần bảo nuông chiều hai mươi mấy năm trời bây giờ vì bảo vệ một tên ranh mà nói ông cổ hủ. Không thể chấp nhận được!

“Con không về! Con đã lớn rồi, bố không quản được!”

Hạ Tiểu Nhu cũng nổi giận với quyết định kèm kẹp vô lý của bố, quay người sập cửa bỏ đi. Tình cảm cha con chưa bao giờ tệ đến mức này, bây giờ cô cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Về đến phòng, nhân viên đang xì xầm, thấy mình liền im bất, liếc nhau lập tức làm việc, Hạ Tiểu Nhu có chút khó thở. Trước giờ cô và các nhân viên rất thân thiết, họ không cần phải nói xấu sau lưng. Cho dù có, Hạ Tiểu Nhu lúc trước cũng không buồn để trong lòng. Thế nhưng bây giờ bao nhiêu áp lực đổ xuống vai, cô cảm thấy mình không thể chống đỡ.

Tài liệu trong phòng chất đầy, Hạ Tiểu Nhu đầu bù tóc rối cúi đầu tham khảo liên tục mà vẫn chưa thể phát triển kế hoạch mới. Đầu cô đang nhức như búa bổ, bụng cũng đau thật khó chịu, nhưng cô biết mình không còn thời gian để dừng lại. Mùa xuân sắp tới, nếu không tích cực làm việc sẽ không kịp.

Mãi mê làm việc, cô không để ý Phương Nghị đã vào phòng từ lúc nào. Anh nhẹ nhàng đi đến bên cô, ân cần hỏi

“Em ăn tối chưa?”

“Em làm gì có thời gian! Đầu có rảnh rồi như anh ở khách sạn ăn bữa tối ngon lành!”

Từ trước đến nay, Hạ Tiểu Nhu kiểm soát bản thân rất tốt. Cô chưa bao giờ để bản thân rơi vào trạng thái căng thẳng bức bối. Thế nhưng thời gian này quá nhiều chuyện xảy ra, từ chuyện của Phương Nghị đến việc công ty, các mối quan hệ dần rạn nứt, bây giờ cô quá mệt mỏi. Hạ Tiểu Nhu thấy mình rất bất lực, rất khổ sở. Cô luôn rực rỡ tỏa sáng, sao bây giờ lại phải rơi vào tình trạng này? Vì vậy cô nhất thời không khống chế được lời nói của mình, gât một câu với anh.

Phương Nghị biết gần đây có rất mệt, hay cáu gắt vô cớ. Anh vẫn như trước không can thiệp quá nhiều vào chuyện của cô, để cô tự mình giả quyết. Hạ Tiểu Nhu luôn cố chấp, anh không muốn vạch trần không gian riêng tư của cô, để cô cảm thấy bản thân yếu đuối. Tuy nhiên anh đã tự hỏi mình, liệu cách của mình có đúng? Dường như cô giấu anh rất nhiều chuyện, tự gánh bao nhiêu áp lực cũng không nói với anh.

Bọn họ mới quen nhau không bao lâu, sóng gió hết trận này đến trận khác ập tới như muốn nhấn chìm chút tình cảm mới nhen. Anh luôn tự tin mình rất hiểu cô, có thể đem lại hạnh phúc cho cô. Nhưng có lẽ những chuyện này đang đi lệch quỹ đạo, vượt quá tầm tay của anh.

“Anh nấu chút gì cho em ăn nhé. Nhịn lâu quá không tốt cho dạ dày đâu.”

Ngoài chuyện ở bên chăm sóc an ủi cô, nhất thời anh không biết mình nên làm gì.

“Đồ ăn anh nấu khó ăn lắm, em không muốn ăn đâu. Và lại em không có thời gian, anh đi ra ngoài cho em làm việc đi!”

Hạ Tiểu Nhu đang nóng giận, anh không nên quá chấp nhất. Cố gắng nén cảm xúc của mình, Phương Nghị nói “Vậy anh không làm phiền em nữa. Em đừng làm việc khuya quá!”

Cô tựa hồ không thể khống chế bản thân mình, chính bản thân cũng không hiểu tại sao mình lại nổi giận đến vậy. Hạ Tiểu Nhu quăng tập hồ sơ trong tay hét lên “Em cố gắng làm việc còn không phải vì anh sao. Không có anh thì bây giờ em đầu ra nông nổi này! Anh lúc nào cũng bảo em phải làm thế này thế kia, có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh đi đi! Anh không quan tâm em nữa đúng không! Cả thế giới này không ai quan tâm em nữa! Được, là em có thể tự giải quyết công việc một mình. Em không cần anh, không cần ai hết!”

Hạ Tiểu Nhu chưa bao giờ giống những cô gái bình thường trong ngoài khác nhau hay giận lẫy bạn trai. Trước giờ cô luôn nói một là một hai là hai, những lúc đồng lòng khó chiều một chút là chỉ muốn trêu đùa vui vẻ với anh.

Phương Nghị bị bất ngờ với phản ứng của cô, Hạ Tiểu Nhu mà anh yêu không phải như thế này! Anh thực sự không thể kiềm chế nữa, lần này cô đã đi

quá giới hạn của anh. Anh biết chuyện lần này là lỗi của anh, anh khiến cô phải cực khổ làm lại dự án một lần nữa. Nhưng anh không hề muốn mọi chuyện đến nước này, chủ ý trao đổi không phải của anh.

Anh đối với cô hết lòng hết dạ, muốn cô lúc nào cũng có thể thoải mái vui vẻ. Khi cô muốn tự do vẫy vùng, anh để cô tự bước đi; khi cô muốn thỉnh giáo anh, anh đem hết kinh nghiệm của mình ra bồi dưỡng cô. Thì ra cô cảm thấy khó chịu như vậy!

“Hóa ra trước giờ em nghĩ anh như vậy! Tối nay anh về nhà anh, em bình tĩnh lại rồi chúng ta nói chuyện tiếp!”

Nghe tiếng cửa mở ra rồi đóng lại vô tình lạnh lẽo, Hạ Tiểu Nhu ngồi sụp xuống ghế, ánh mắt mông lung nhìn lên trần nhà. Mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ, cô không nắm bắt được. Gặp anh, đối đầu với anh, từ từ yêu anh, chân chửi bỏ qua nhau rồi lại nồng nhiệt thổ lộ.

Từ khi bắt đầu mối quan hệ này, hai người bọn họ cứ tưởng mình đã rất hiểu nhau. Cứ tưởng sau khi trải qua một thời gian dài va chạm, họ đã có thể chân chính bước vào cuộc sống của nhau, cùng nhau vượt qua sóng gió.

Hóa ra không phải, việc gì cũng cần có thời gian kiểm chứng. Chỉ yêu nhau chưa đủ, họ vẫn phải học cách thích ứng với đối phương, bao dung lẫn nhau mới có thể tiếp tục đi xa. Có lẽ phải dừng lại một lúc suy nghĩ xem có thể ở bên nhau được nữa không.

Hạ Tiểu Nhu xuống bếp rót nước, thấy đầu lại đau âm ỉ nên uống một viên thuốc giảm đau. Cô nhìn vỉ thuốc trên bàn đã vơi nhiều, cười khẩy. Lúc trước bản thân hay chê cười những người không biết cân bằng cuộc sống, làm việc đến căng thẳng tự sát, không ngờ mình cũng có lúc phải dùng thuốc để khống chế.

Bụng lại sôi lên, tủ lạnh toàn thực phẩm tươi sống không có gì ăn ngay được. Hạ Tiểu Nhu thở dài, ôm bụng chịu đói tiếp tục làm việc. Lúc rời nhà bếp, cô thấy một túi đồ ăn trên bàn phòng khách. Là một ít trái cây, đồ vật cô thích ăn. Trái cây loại cao cấp này phải đến siêu thị chuyên dụng mới có, từ Evergreen về nhà cô không thuận đường chút nào. Còn có bánh ngọt cô thích ăn, sữa, ngũ cốc, lúc nào cũng có thể ăn liền.

Cô chỉ biết nóng giận trách anh mà không nghĩ đến anh cũng không hề muốn mọi chuyện xảy ra như thế này. Chuyện này không thể trách anh được, chẳng phải cô cũng đã khẳng định đó là sự cố sao. Là cô nên chia sẻ với anh nhiều hơn, không nên gồng người tự mình ôm hết mọi chuyện. Cô không muốn tỏ ra yếu đuối dựa dẫm vào anh nên cứ cố chấp giải quyết theo ý của mình. Tại sao cô không nghĩ Phương Nghị chưa bao giờ chê cười năng lực của cô!

Anh luôn ở bên cô, lặng lẽ quan tâm cô theo cách rất riêng của anh. Anh thậm chí còn để ý tới cô hơn bản thân cô, mua thức ăn cho cô, không muốn cô làm việc quá sức dẫn đến mệt mỏi. Nhớ tới ánh mắt tổn thương của anh khi bị cô hiểu lầm, Hạ Tiểu Nhu vô cùng đau lòng hối hận.

Phía Phương Nghị, anh chần chừ không muốn về nhà, tạm thời đi dạo loanh quanh dưới nhà Hạ Tiểu Nhu. Cô nóng giận bốc đồng thế kia là do anh không biết cách chia sẻ quan tâm cô. Cô đối mặt với nhiều vấn đề như vậy, đáng lẽ anh phải ở bên cạnh cô an ủi giải tỏa căng thẳng, sao anh lại bỏ đi. Trong đầu anh lướt qua hình ảnh cô bắt lực gào thét như một con thú bị thương vẫy vùng giữa cái bầy áp lực. Ất hẳn Hạ Tiểu Nhu đã bị stress, anh rất giận mình, tại sao lại để cô một mình xử lý rắc rối mà không có anh bên cạnh.

Hai người đang ở giai đoạn đầu, không thể hiểu đối phương cận kề là chuyện đương nhiên. Tình yêu nào cũng cần có một chút thay đổi nhỏ, một chút bao dung, từ từ dung hòa vào nhau để có thể hiểu nhau hơn, nắm tay nhau đi xa hơn. Chút đạo lý đơn giản này, tại sao họ lại không hiểu chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 27

Hạ Tiểu Nhu với lấy điện thoại, định nhắn tin cho Phương Nghị thì thấy cửa mở, anh mang một thân lạnh lẽo bước vào nhà. Hai người nhìn vào mắt nhau, dường như cũng cảm nhận điều gì đó. Họ chậm rãi đến gần, vòng tay qua ôm nhau thật chặt. Anh và cô thở dài một hơi, suýt chút mình đã bỏ lỡ điều quan trọng nhất.

Có chuyện gì không thể giải quyết được chứ, chỉ cần hai người bình tĩnh ở bên nhau đối mặt, họ tin sóng gió nào cũng có thể vượt qua. Tình yêu của bọn họ nào có mong manh dễ vỡ như vậy, đã trải qua bao nhiêu chuyện, làm sao không hiểu được ai là người mình yêu thương nhất!

Cho nhau một chút thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ lại, Phương Nghị và Hạ Tiểu Nhu đã có thể cùng ngồi xuống bàn bạc. Anh nhìn vỉ thuốc trên bàn, đau lòng xoa đầu cô. Trước hết rót sữa và ngũ cốc vào một bát, gọt ít trái cây để cô đỡ nhàm chán. Sau khi cô im lặng ăn hết, Phương Nghị để cô nằm trên ghế, đặt đầu cô lên đùi mình rồi xoa bóp nhẹ nhàng.

Cô lim dim nhắm mắt, nhỏ nhẹ nói “Xin lỗi anh, em không thể kiểm chế bản thân mình!”

Phương Nghị xót xa cúi xuống hôn lên trán cô “Là anh phải xin lỗi em mới đúng, anh không nên bỏ em lại!”

“Từ giờ có chuyện gì em cũng nói với anh, không tự mình gồng gánh nữa!” Trước giờ cô luôn hi hi ha ha với anh chuyện vui, chuyện buồn ít khi nhắc đến. Có lẽ bây giờ cô nên học cách chia sẻ, tin tưởng anh.

Cô kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện, từ chuyện không thể nghĩ ra kế hoạch mới, bị ông Hạ mắg đến mối quan hệ với các đồng nghiệp. Anh siết cô vào lòng, tất cả là lỗi của anh, anh để cô phải chịu nhiều áp lực thế này, vậy mà anh còn không thông cảm cho cô.

Bé Hạ Tiểu Nhu vào giường, Phương Nghi đốt tinh dầu giúp cô ngủ ngon, ở bên xoa lưng cho cô. Lúc ngủ, Hạ Tiểu Nhu vẫn hơi nhăn mặt lại, điều trước giờ chưa từng có. Anh cảm thấy rất đau, rất đau lòng, quyết tâm ở bên cạnh cô, cùng cô vượt qua sóng gió này.

Một đêm này, không ai ngủ được.

Ánh sáng chiếu vào phòng, cô từ từ mở mắt, ý thức được mình còn phải đi làm liền lập tức bật dậy. Phương Nghi ở bên đề cô xuống, hôn lên trán cô “Em quên hôm nay là ngày lễ được nghỉ sao, ngủ thêm một lát nữa đi!”

“Không được, em phải làm tiếp. Còn anh, anh không phải đến Evergreen sao? Thời gian trước anh đã không đi làm, không phải anh nói bây giờ không thể nghỉ sao! Không đi làm sẽ không được thăng chức đâu!” Phương Nghi được cấp trên đánh giá rất cao, nếu không phải vì chuyện của Reiko hẳn sẽ được xét thăng chức lần này.

“Anh đã nhờ đồng nghiệp làm hộ rồi. Chuyện thăng chức không quan trọng bằng em!”

Lúc trước nhất quyết không để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc bởi vì bọn họ có thể quản lý công lẫn tư thật tốt. Bây giờ chỉ có thể chọn một, hai người đều chọn đối phương.

“Em phải nghỉ ngơi hết ngày hôm nay, chùng nào hết đau đầu đau bụng mới được quay lại làm việc. Nếu bản thân không khỏe, em không thể công tác tốt được!” Anh bày bánh kiêu Âu và mứt quả trước mặt cô, món đơn giản này chắc cô không chê trình độ nấu ăn của anh chứ.

Hạ Tiểu Nhu từ tốn ăn, có lẽ cô nên học cách thả lỏng bản thân, không nên tự đặt áp lực cho mình. Ăn sáng xong, Phương Nghi đưa cô ra ngoài mua sắm, chơi thể thao giải tỏa căng thẳng. Suy cho cùng, Hạ tiểu thư cũng là một cô gái, sau khi cảm thấy anh quệt thoải mái ôm một núi quần áo giày dép về, lòng cũng thư giãn không ít. Trước giờ cô không dùng tiền của anh vào việc mua sắm cho mình, nhưng hôm nay ngoại lệ, cô cũng đồng ý với đề nghị của anh.

Sau khi mua sắm, hai người chơi vài trận bóng bàn cầu lông, cơ thể giải phóng endorphins giúp hưng phấn và giải tỏa căng thẳng. Buổi tối lại ăn uống một trận no say từ món chính đến món tráng miệng hết món ngon ở nhà hàng tự chọn, Hạ Tiểu Nhu thấy tốt hơn rất nhiều, không còn đau đầu nhiều nữa.

Về nhà, Phương Nghi còn chu đáo xả nước đầy bồn tắm, cho vào khoáng chất của suối nước nóng, săn sóc cô từ đầu đến chân. Hôm nay anh nhất quyết không để cô bèn mảng đến thư phòng nữa bước, bắt cô quăng hết công việc sau đầu, chân chính thư giãn.

Tối nay Hạ Tiểu Nhu chui vào lòng anh, quần anh như bạch tuộc, hồ hấp đều đặn đi vào giấc ngủ. Bọn họ nằm cạnh nhau lắng nghe nhịp đập trái tim của đối phương, vững vàng ấm áp. Chỉ cần ở bên cùng nhau chiến đấu, sợ gì giông bão ngoài kia!

.

Quay về cuộc sống thường nhật, trước hết anh giúp cô bình tĩnh hệ thống lại tất cả mọi việc. Vấn đề của Hạ Tiểu Nhu chính là, trạng thái stress đã khiến cô không có khả năng suy nghĩ thông suốt như mọi khi. Bây giờ cô rối như tơ vò, không thể tự lập kế hoạch cho bản thân nên mãi quanh quẩn trong rắc rối. Càng khó lại càng bực dọc, càng căng thẳng lại càng khó giải quyết, vòng lẩn quẩn này mãi không thoát ra được.

“Thứ nhất, vấn đề của anh đã hoàn toàn giải quyết triệt để. Hình đã nhận, đã khống chế Reiko rút đơn kiện lại, bắt cô ta thông cáo báo chí mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Chuyện này để qua một bên, không cần suy nghĩ nữa.”

“Nhưng còn chuyện thăng chức của anh...” Cô lo nghĩ quá nhiều rồi.

“Không sao cả, bạn trai em tài giỏi thế này, không được lần này thì lần sau sẽ được thôi. Em yên tâm, tiền lương của anh sẽ luôn đủ mua túi xách cho em!” Phương Nghi véo nhẹ mũi cô, đùa một chút cho cô thả lỏng.

Nghe anh nói, Hạ Tiểu Nhu dần hiểu ra được, có những chuyện không thể gấp gáp, nếu nó không phải ưu tiên hàng đầu thì có thể suy nghĩ sau. Trước giờ cô luôn muốn ôm đồm làm mọi thứ thật hoàn hảo, có lẽ lần này phải học cách suy tính nặng nhẹ, biết cách buông xuống.

“Thứ hai, bản kế hoạch cũ đã giao cho Đại Phong, chúng ta không thể làm gì với nó nữa. Em hãy hoàn toàn quên nó đi, bắt đầu một bản mới. Em xóa hết kí ức về hoa anh đào trong đầu, không để nó dính dáng tới hiện tại, như vậy mới có thể làm ra một dự án độc đáo được!”

Hạ Tiểu Nhu chỉ biết gật đầu, chăm chú ghi nhớ lời anh.

“Về chuyện của nhân viên và bố em, em hãy thật lòng nhận lỗi với họ, quyết tâm làm một kế hoạch thật tốt để chuộc lỗi!”

Nghe lời anh, việc đầu tiên khi Hạ Tiểu Nhu trở lại Bách Hợp là đem ít thức ăn đến mời đồng nghiệp tất cả các phòng ban liên quan. Phương Nghi nói cô phải giữ vững hình tượng của mình trong mắt họ, từ trước đến nay Hạ đại tiểu thư luôn hòa nhã với nhân viên không hề dùng quyền lực bắt nạt. Lần này cô chân thành mong họ thông cảm, có thể cùng Bách Hợp vượt qua khó khăn trước mắt.

Sau đó về nhà ăn cơm với ông bà Hạ, làm nũng với bà Hạ một chút để bà nói đỡ cô. Đứng trên lập trường ông Hạ, hẳn khó có thể chấp nhận một sớm một chiều. Phương Nghi khuyên cô đừng nên cố chấp với ông mà hãy mềm mỏng. Ông Hạ có thành kiến với anh, anh sẽ chứng minh cho ông mình là người không tồi, cô không cần đứng giữa chịu khổ.

Mọi chuyện dần dần biến theo chiều hướng tốt đẹp. Hạ Tiểu Nhu cũng đã dần trở về trạng thái bình thường. Tuy nhiên chuyện của bản kế hoạch vẫn phải gấp rút hoàn toàn, nếu không Đại Phong sẽ hoàn toàn chiếm ưu thế.

Phương Nghi nhìn tài liệu trên tay cô, đây là các sản phẩm đã ra mắt trong lịch sử của Bách Hợp. Một số món chỉ làm trong thời gian giới hạn, bây giờ không bán nữa.

“Em có nghĩ đến đem những món này trở lại không? Thời gian không còn nhiều, bây giờ bắt đầu nghiên cứu một món mới e rằng không kịp.”

“Em chỉ sợ gây nhầm lẫn cho khách!”

“Không đâu, em nhìn món này đi. Từ thời của bố em còn trẻ tới giờ mấy chục năm cũng chưa bán lại. Anh lại thấy những món này gọi cảm giác rất quen thuộc, rất hoài niệm. Em có thể lấy chủ đề quay lại quá khứ, bán những món trong cổ xưa của người Đài Loan. Cách phục vụ cũng có thể thay đổi một chút. Trang trí quán một chút theo phong cách cổ đại, nhân viên cũng mặc đồng phục cổ trang chẳng hạn...”

“Nhưng gấp như vậy em sợ không chuẩn bị kịp.” Hạ Tiểu Nhu lo âu. Đây là một ý không tồi, nhưng cô không còn thời gian nữa.

Phương Nghi lấy trong cặp một danh thiếp đưa cho cô, từ tốn nói “Lúc trước công ty tổ chức sự kiện này từng làm việc với anh, em có thể liên lạc với họ. Họ sẽ ưu tiên em, anh nghĩ không thành vấn đề.”

Nhìn nét mặt bình thản của anh, cô hỏi “Có phải anh đã nói với họ trước rồi không?” Liếc qua tấm danh thiếp, là tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng, cô ngạc nhiên “Làm sao anh có thể bảo họ ưu tiên cho em?”

Anh xoa đầu cô “Một ân tình nhỏ, không có gì đáng kể. Anh chỉ làm được đến đây thôi, còn lại phải nhờ vào khả năng đàm phán của em”

Hạ Tiểu Nhu ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy ý kiến của anh rất có tính chất tham khảo, ghi lại toàn bộ đề hợp với các nhân viên ngày hôm sau. Anh nói toàn bộ ý tưởng cho cô, còn kể thêm những món thôn quê ở Đài Loan để cô thêm vào danh sách. Sau khi tỉ mỉ lên dàn ý, cô tắt máy tính, nhào vào lòng Phương Nghi đang ngồi ở ghế sofa, vòng tay ôm cổ anh.

“Tại sao anh lúc nào cũng có thể bình tĩnh không nao núng giải quyết mọi chuyện gọn ghẽ như vậy. Thật ghen tị với anh...”

“Không phải anh đang truyền hết kinh nghiệm cho em sao? Anh sẽ luôn ở bên em, chỉ cần em quay đầu lại sẽ nhìn thấy anh, có được không?” Phương Nghi thâm tình nhìn cô, ánh mắt như muốn thu cả linh hồn Hạ Tiểu Nhu.

Cô thấy mình như chìm trong ánh nhìn đó, lòng tan ra như nước. Người đàn ông này luôn nâng đỡ cô, giúp cô những lúc khó khăn tuyệt vọng nhất. Anh sẽ đi cô đi, đi thật xa đến những chân trời cô muốn. Nhưng những lúc mệt mỏi, quay đầu lại sẽ thấy anh ở bên, dang rộng cánh tay chờ cô lao vào.

Một người yêu cô như vậy, hiểu cô như vậy, còn biết tìm ở đâu ra chứ. Hạ Tiểu Nhu mặc kệ ai nói anh không xứng với cô, bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu họ không môn đăng hộ đối.

Tình yêu là một điều không thể lý giải nếu bạn chưa từng trải. Cô chỉ cảm thấy, trên đời này cô không thể có cảm giác này đối với bất kì ai, cũng không thể dành cả của đời sau này của mình với ai khác. Phương Nghi chính là người tốt nhất, cũng là người hợp nhất. Đây là người đàn ông khó khăn lắm cô mới tìm được, nhất định sẽ ở bên anh, yêu anh không hối tiếc.

Dưới sự trợ giúp của anh, Hạ Tiểu Nhu gấp rút hoàn thành bản kế hoạch mới, tuy ra sau Đại Phong nhưng cũng vừa kịp xuân về. Ngày đầu tiên triển khai, cô hồi hộp đến từng chi nhánh quan sát lượng khách và ghi nhận phản hồi để kịp thời sửa chữa.

Không ngờ thành công ngoài dự định, cả khách nội địa lẫn quốc tế đều khen phong cách mới này. Đặc biệt là những người Đài Loan xa quê, họ rất thích thú tìm lại cảm giác quê hương, dù phải xếp hàng cả tiếng cũng vui vẻ đứng đợi. Đôi khi không cần những công nghệ hiện đại cao siêu, hoài niệm cũng là một cách đổi mới cuộc sống.

Ngược lại với không khí rộn ràng của Bách Hợp, tình hình của Đại Phong thật ảm đạm khi sản phẩm mùa xuân chưa bán được bao lâu thì đã có khách bị ngộ độc. Trong ngành thực phẩm này, bảo đảm vệ sinh an toàn cho khách là điều quan trọng nhất. Chỉ cần một lần bất tín với khách hàng, lần sau khó có thể vực dậy được.

Lần này Đại Phong đã quá gấp gáp muốn thắng Bách Hợp nên không kiểm tra lại bản kế hoạch của Hạ Tiểu Nhu, cứ thế mà sản xuất số lượng lớn. Thật ra lúc Hạ Tiểu Nhu trao đổi bản kế hoạch, bộ phận nghiên cứu vẫn chưa hoàn tất việc kiểm định chất lượng sản phẩm. Chính vì sự tham lam hiếu thắng, Đại Phong đã phải thất bại.

Từ kinh nghiệm của đối thủ, Hạ Tiểu Nhu rút ra một điều, thắng thua trước mắt thật sự không quan trọng. Chưa đến hồi kết, chưa thể quyết định người thắng cuộc.

Cô nhìn người đàn ông chăm chú đọc tin tức bên cạnh, chậm rãi mỉm cười. Cảm ơn anh đã dạy em biết tiến lùi đúng lúc, biết làm việc cân nhắc nặng nhẹ. Có lẽ đời này em sẽ mãi mãi không học được tính bình tĩnh cẩn trọng của anh, nhưng em sẽ cố gắng. Có anh bên cạnh, em chắc chắn sẽ làm được!

Chương 28

Lại một năm nữa thấm thoát trôi qua, tiệc liên hoan cuối năm của Evergreen năm nay hoành tráng hơn năm ngoái. Quản lý Phương đáng lẽ sẽ nằm trong danh sách nhân viên xuất sắc nhất, nhưng vì scandal kia nên đành bị loại. Cho dù mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, ngành dịch vụ khát khe sẽ không cho qua một vụ lớn như vậy. Phương Nghi cũng không mấy để tâm, anh còn tương lai dài ở đây, không lần này thì lần sau chắc chắn sẽ được.

Lạc tổng vẫn rất hào phóng cho các nhân viên thỏa sức vui chơi một hôm. Buổi tiệc vẫn như mọi năm, chỉ có điều hôm nay Lạc tổng đường đường chính chính dẫn theo phu nhân cùng ngồi ở bàn đại diện.

“Anh nhìn xem tại sao Ân Đồng lại mặc cái váy bảo thủ thế kia! Cô ấy còn trẻ hơn em, chẳng phải nên mặc thoáng hơn chút hay sao?”

Phương Nghi nhìn váy dạ hội cúp nửa ngực, đằng sau lưng trông không lại xẻ cao ở đùi của Hạ Tiểu Nhu liền điểm điểm vào mũi cô “Còn không phải Huân ca ca của em ghen nên cô ấy mới mặc như thế sao?”

“Ai nha, ý anh là em thật may mắn khi quen anh sao?”

“Còn không phải sao?”

Hạ Tiểu Nhu vừa cười vừa đánh yêu vào tay người đàn ông tự tin đến vô si này. Tuy nói vậy nhưng cô cũng cảm thấy hạnh phúc với lựa chọn của mình. Nghĩ tới việc ngày xưa mình sống chết bám lấy Huân ca ca, cô lại le lưỡi lắc đầu. Cô mới không cần tuýp đàn ông gia trưởng như vậy, yêu nhau không phải nên tin tưởng nhau sao.

Thậm chí Ân Đồng còn nói với cô sắp tới sẽ nghỉ việc vì hai người lên kế hoạch sinh em bé. Hạ Tiểu Nhu mờ to mắt, đây là thế kỷ gì a, cô và Phương Nghi nhất định sẽ không như vậy. Nhưng nhìn thấy nét mặt hạnh phúc của Ân Đồng, cô biết bọn họ thật sự đã chọn đúng người.

Cô cũng trộm nghĩ, nếu Phương Nghi với Ân Đồng là một cặp, hẳn cô ấy sẽ không chịu được một tình yêu lý trí như vậy. Phương Nghi nhìn sang, không biết cô nghĩ gì mà cười tủm tỉm, liền hỏi “Vẫn đang tiếc nuôi mình không được nổi bật như năm ngoái sao?”

Năm ngoái cô một thân kimono khoác tay Lạc Huân tiến vào sảnh dưới danh nghĩa vị hôn thê, chói mắt lộng lẫy nhất buổi tiệc. Hôm nay cô chỉ theo Phương Nghi ngồi ở bàn bình thường, lại chọn một bộ váy như bao người đẹp khác.

Nhưng tâm trạng hai lần đều trái ngược hoàn toàn. Ngày ấy cô ôm một bụng hiếu thắng đầu đá, muốn giành được hào quang rực rỡ nhất. Bây giờ cô đã biết âm thầm thu lại, làm việc chín chắn hơn, ngày càng trưởng thành. Hơn nữa hiện tại cô cảm thấy mình hạnh phúc hơn trước nhiều lần, cũng nhờ người đàn ông trước mặt này.

Cô nhìn anh, sóng tình trong mắt dâng trào thổ lộ với anh “Không, em không hối hận gì cả. Ở bên anh là tốt nhất! Phương Nghi, em đã nói với anh chưa? Em yêu anh!”

Lúc này, đèn đã tắt hết, nhạc từ từ nổi lên chuẩn bị cho màn khiêu vũ. Phương Nghi có thể tưởng tượng ra nét mặt của cô lúc này, biểu cảm đã hàng trăm vạn lần khắc sâu vào trí nhớ anh. Anh nâng cằm cô lên, hôn lên đôi môi đang hé mở chờ đợi, thì thầm giữa nụ hôn “Hạ Tiểu Nhu, gặp được em là điều may mắn nhất cuộc đời anh. Anh yêu em!”

Đèn từ từ sáng lên, mọi người cùng mời nhau ra sàn nhảy. Anh cũng cúi người xuống mời cô một điệu. Hai người diu nhau trong tiếng nhạc, im lặng nhìn đối phương đắm say trong biển tình. Họ như có như không nghĩ đến thời điểm này năm ngoái, cảm thấy thật buồn cười. Rõ ràng người tốt nhất ở trước mặt mình thế nhưng lại không nhận ra, phải đi một vòng thật xa để thấu hiểu nhau.

Cô dựa vào người anh, đặt tai ở ngực nghe tiếng tim đập vững chãi, nhắm mắt để anh diu đi. Thỉnh thoảng dừng lại để anh dắt đi, có lẽ cô cũng phải học cách nghỉ mệt. Phương Nghi cúi xuống nhìn cô, ôm eo cô khảm trong ngực, nhẹ nhàng đưa cô theo tiếng nhạc.

Hai người lặng lẽ đồng đưa một lúc thì giai điệu sôi động vang lên báo hiệu chuyển một điệu mới. Điệu tango nóng bỏng khiến cả hai phải hoạt động hết công suất, Hạ Tiểu Nhu toát ra một lớp mồ hôi tinh mịn, dán vào người anh chặt cứng. Anh ghi chặt lấy eo ép cô đối mặt với mình, cảm giác hai bầu no đủ theo nhịp hít thở nhanh chóng của cô mà lên xuống kịch liệt. Tay anh chạm đến đùi cô, tà áo xẻ cao rơi xuống hừng hờ.

Tia lửa điện xẹt qua giữa hai người, bầu không khí ái muội làm xuân tình nhảy múa rạo rực. Người cô nóng lên sau điệu nhảy cọ sát với anh, đầu gối hư hỏng làm như vô tình chạm đến đùi quần Phương Nghi.

Trong giây phút nóng bỏng nhất, Hạ Tiểu Nhu buông anh ra, lạnh nhạt nói “Em đi vệ sinh một lát!”

Phương Nghi cũng thả eo cô, quay về bàn uống một ngụm nước áp chế lửa dục. Không lâu sau anh cũng rời bàn, đồng nghiệp cùng bàn đều bận chơi đùa trên sàn nhảy, ắt hẳn không ai chú ý họ đi vệ sinh cùng một lúc.

Kéo cửa nhà vệ sinh chung (1) ra, quả nhiên Hạ Tiểu Nhu đang ngồi đó đợi anh. Cô giả bộ ngạc nhiên, hoảng sợ nói “Sao anh lại vào đây! Em đang đi vệ sinh nha!”

Anh bước đến, nâng cằm cô lên tán tỉnh “Nhưng em chưa cởi quần lót làm sao đi được. Để anh giúp em nhé!”

Vừa dứt lời, anh cúi xuống kéo cô đứng dậy. Ma trảo xấu xa xoa nắn cặp mông tròn căng sau lớp váy. Cô áp sát vào người anh, nơi tư mật kia cọ xát với đũng quần đã đội lên như túp lều. Vậy mà Hạ Tiểu Nhu vẫn bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói “Chạy vào nhà vệ sinh nhìn trộm em như thế này, em có thể kiện anh xâm phạm quyền riêng tư! Cô à Reiko gọi là gì nhỉ, là quấy rối tình dục!”

“Nếu là em, anh tình nguyện. Nhưng mà em đã đói khát như thế này, xem ra cũng muốn bị anh “cưỡng bức” đúng không?”

Làm sao họ không đọc được sự thèm muốn trong mắt nhau. Điệu tango mãnh liệt đến như vậy, da thịt cọ xát nhau đã phát ra lửa từ lâu, chỉ hận không thể cùng đối phương chìm đắm trong biển dục.

Cô không trả lời, chỉ bắt lấy cánh tay anh đặt lên hoa huyệt. Bàn tay quen thuộc vừa chạm tới, một cổ ả ướt lại trào ra, muốn anh phát điên rồi.

Chiếc váy xẻ tà hôm nay rất tiện lợi, Phương Nghi chỉ cần vén một chút đã có thể chạm đến nơi thần bí. Ngón tay mô phỏng động tác đâm vào quần lót đã sớm ướt treu chọc cô, Hạ Tiểu Nhu cắn lên đầu vai anh nuốt tiếng rên ngọt ngào.

Anh quay người cô lại, đặt hai tay cô chống lên tường. Vẫn giữ phục trang phẳng phiu, Phương Nghi kéo khóa quần, gầy thịt thô to lập tức nhào ra chọc lên mông cô. Anh cao hơn cô rất nhiều, bình thường muốn làm tư thế này có chút khó khăn. Hôm nay Hạ Tiểu Nhu mang giày cao gót, hoa kính nằm ở độ cao vô cùng thuận tiện đang rì nước mắt gọi anh.

Phương Nghi bắt lấy eo cô, nhấp một cái đi vào ngọt ngào. Hai người cùng kèm chế tiếng rên, cô chỉ dám ư ử trong cổ họng. Dù sao đây cũng là nhà vệ sinh chung, vụng trộm lên lút như thế này đã rất kích thích rồi.

Một tay anh quấn lấy chiếc eo mảnh khảnh như muốn bẻ đôi, một tay vòng ra trước nhào nắn bầu vú cup D to lớn. Lại là loại váy cúp ngực dùng nút che chắn, Phương Nghi dễ dàng tóm lấy nú hoa, dùng hai ngón tay vờ về thỏa thích. Không cần nhìn cũng biết hậu đậu đỏ này đang cứng rần nhếch lên đòi anh yêu thương.

Tay Hạ Tiểu Nhu bám lên tường, mông nhích sát đến hạ bộ của anh. Cô cảm nhận được âm nang thô to đánh vào mông mình kịch liệt, còn thịt bên trong không ngừng khuấy đảo đến tận cửa tử cung.

Bỗng dưng anh nhắc một chân cô gác lên tay mình. Hạ Tiểu Nhu đã mang giày cao gót, bị những cú sục của anh làm cho thần trí mơ màng đứng không vững, nay chỉ còn một chân, chỉ biết dựa vào người anh làm điểm tựa. Tay cô cũng quấn lấy cổ anh đầu quay ra sau hôn anh nồng nàn.

Tư thế này khiến hai người dán sát vào nhau, eo Hạ Tiểu Nhu cong một đường hoàn hảo khiến cự long vào sâu không kể hồ. Cô thích thú dùng mũi thịt bên trong cắn lấy anh, không biết tại sao dạo gần đây anh đổi loại bao cao su có những nốt sần sùi. Mỗi lần anh đâm vào, những nốt thô to đều dè lên vách âm đạo làm cô run rẩy, lại thêm quy đầu cổ tình chọc đến nơi mẫn cảm nhất. Cô chỉ có thể run rẩy hưởng thụ khoái cảm cực đại anh đem đến, một lần lại một lần gọi tên anh không ngừng.

Đang trong lúc kịch liệt nhất, hai người nghe tiếng đập cửa dữ dội

“Trong đó có ai không! Tại sao nhà vệ sinh này cũng giành lâu đến vậy!”

Giọng nói vô cùng gấp gáp, lại loáng thoáng nghe được tiếng thờ hồn hể. Phương Nghi và Hạ Tiểu Nhu trao đổi ánh mắt, chả lẽ có một cặp đôi nào đó còn gấp hơn họ sao. Không được, không được rồi, cô đã muốn đến, không bận nghĩ đến người khác. Cả người cô run lên không trụ vững, đổ cả vào người anh.

Hoa huyệt lên cao trào vừa phun nước vừa nuốt lấy nuốt để cơn thịnh. Phương Nghi biết mỗi lần Hạ Tiểu Nhu lên đỉnh sẽ phải gào thét mấy bận, anh bịt chặt miệng cô, vừa phải khống chế độ lực đâm vào, gấp đến mồ hôi đầy đầu.

Tiếng đập cửa bên ngoài lại nhanh hơn, Hạ Tiểu Nhu sợ bị phát hiện nên co rút càng mãnh liệt. Ô ô cô không chịu được, con quái thú gân guốc kia không ngừng chà đạp hoa tâm làm người cô run lên muốn gục ngã, khoái cảm cứ kéo dài không chịu dừng lại.

“Tiểu tâm đang, cả hai cái miệng đều ngâm anh chặt như vậy, em muốn cắn đứt anh sao!” Phương Nghi cất giọng nhỏ như muỗi truyền vào tai cô, bàn tay bị cô gặm loạn không chế tiếng rên, cái miệng bên dưới càng không phải nói, quyền luyến anh không rời.

Hạ Tiểu Nhu cũng cố gắng áp chế giọng mình hờn với anh “Anh mau ra nhanh lên, em nghĩ hai người bên ngoài gấp muốn phá cửa rồi!”

“Bọn họ đợi chán sẽ đi tìm nơi khác! Cho dù chúng ta có xong cũng không thể ra cùng lúc được!”

Trên đời này lại có người vô sỉ thế sao! Cô cũng biết mình không đầu lại khoản ăn nói với anh, liền im lặng tiếp tục hưởng thụ khoái cảm mãnh liệt. Bọn họ ở trong nhà vệ sinh của khách sạn năm sao cao cấp tận hứng đại chiến ba trăm hiệp. Vừa phải giữ quần áo sạch sẽ, vừa phải khống chế tiếng rên, loại tình thú này cũng thật hành hạ hai người nhưng cũng vô cùng kích thích.

Phương Nghi thống khoái đem Hạ Tiểu Nhu làm đến hoa huyệt đỏ tươi ma mị, dâm thủy chảy tràn xuống đùi không khống chế được. Sau khi thỏa mãn,

anh lấy khăn giấy tỉ mỉ lau cho cô, thuận tiện ăn đậu hũ đôi chân trắng tấp mề người. Hạ Tiểu Nhu có chút mệt, dựa vào người anh để anh chăm sóc cho mình, vuốt thẳng lại bộ lễ phục đắt tiền.

Hai người chỉnh trang cho đối phương một lượt, xác định không có gì khác lạ mới gạt đầu. Cô thì thâm vào tai anh “Anh đoán hai người kia đã đi chưa?”

Anh vuốt tóc cô, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn “Để anh ra trước xem tình hình, em cứ ở trong này đợi anh!”

Hạ Tiểu Nhu đứng trong góc, Phương Nghị bước ra trước. Nhìn xung quanh không có ai, anh ra dấu cho cô đi ra. Hai người an toàn ra khỏi nhà vệ sinh, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trong tiệc liên hoan công ty mà lôi kéo nhau làm chuyện kích thích này chắc chỉ có quản lý Phương. Cô luyến tiếc nhìn anh, đi về phía sảnh tiệc của Evergreen trước, anh sẽ vào sau. Bọn họ không muốn đồng nghiệp cùng bàn thối mắc tại sao hai người đi đâu đó về cùng nhau, rất khó giải thích nha.

Vừa ra khỏi khu nhà vệ sinh, cô nhìn thấy kẻ không muốn gặp nhất, là Reiko.

(1) Dạng nhà vệ sinh cho mọi đối tượng

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Hạ Tiểu Nhu không hề muốn đôi co với người trước mặt chút nào. Qua lại với loại người như Reiko rất nhàm chán, lại còn hạ thấp nhân phẩm của mình. Cô không có biểu cảm nào, từ từ lướt qua xem cô ả như không khí.

Thế nhưng Reiko không cam tâm! Hạ Tiểu Nhu nắm điểm yếu của cô ta, suýt chút nữa sự nghiệp đã đi tong. Người nào cũng xem cô ta như nữ thần mà sùng bái, chỉ có Phương Nghị và Hạ Tiểu Nhu không để mắt tới. Bây giờ Hạ Tiểu Nhu còn ngênh ngang xem thường lướt qua, Reiko không chịu được! Góc khuất bây giờ chỉ có hai người, khách sạn này chỉ toàn khách thượng lưu, cô ả không sợ bị bắt gặp mà lên tiếng

“Hạ tiểu thư cũng còn tự tin quá nhỉ? Tôi thấy tiếc cho cô, bị bạn trai lừa gạt làm chuyện đồi bại sau lưng mà vẫn sống chết bình hân!”

Cô ả này miệng chó không mọc được ngà voi. Hạ Tiểu Nhu xem như chó sủa, không nói gì tiếp tục bước. Reiko vẫn muốn đá kích cô, cả hai vẫn đang nắm điểm yếu của nhau, cô ta không sợ Hạ Tiểu Nhu làm càn.

“Hay cô sợ bị mất mặt mà cố tình bao che cho hân. Hạ tiểu thư cũng thật lụy tình, bao dung một tên cặn bã như vậy. Không chỉ nghèo hèn thấp kém, nhân phẩm lại còn có vấn đề.”

Đây rõ ràng là ăn không được thì đập đổ! Hạ Tiểu Nhu nhún vai, tỏ ra không thèm quan tâm. Cô ta chỉ muốn khích cô, nếu cô nổi nóng hân đã trúng kế. Hạ Tiểu Nhu lúc trước sẽ dễ bị kích động mà cãi lại, nhưng quen với Phương Nghị lâu ngày cũng học được cách lấy tình chế động của anh, cô áp chế cảm xúc của mình, vẫn im lặng không nói gì.

“Cô im lặng nghĩa là thừa nhận sao. Tôi nghe nói vì giúp hân mà cô trở mặt với cả bố mẹ mình, thật tội nghiệp Hạ tiên sinh Hạ phu nhân. Tôi thật lòng khuyên cô không nên dây dưa với hân làm gì. Chúng ta là tầng lớp thượng lưu, sao có thể qua lại với loại người như vậy!”

Hạ Tiểu Nhu rất muốn đi, nhưng cô ả này cứ chắn đường bắt cô nghe những lời nhảm nhí. Cô thờ dài nói

“Xin cô tránh đường. Hiện tại tôi không có thời gian nghe cô nói. Chuyện của tôi không cần làm phiền cô bận tâm!”

Đang lúc giằng co, Phương Nghị tưởng cô đã yên vị nên đi ra. Thấy vẻ mặt mỉa mai của Reiko, anh bước nhanh đến cạnh Hạ Tiểu Nhu, đặt tay lên vai kéo cô đi.

Reiko nhìn thấy Phương Nghị đời nào bỏ qua! Chỉ là một tên quản lý thấp kém mà cũng kiêu ngạo đến vậy. Cô ta không có được thì không ai có thể giành lấy!

“Quản lý Phương cũng trào cao quá nhỉ, không biết nhìn lại mình!”

Hai người không có biểu hiện gì, Phương Nghị chỉ buông một câu lạnh nhạt

“Xin tránh đường!”

Hành lang khá hẹp, Reiko cứ mãi đôi co làm họ không thể tiến tới. Trong lúc này, một người đàn ông điển trai lịch thiệp tiến tới từ đằng sau Reiko. Anh ta ôm lấy eo Reiko ngọt ngào nói

“Em có sao không? Anh thấy em đi vệ sinh lâu quá nên đi tìm em!”

Trong lòng Phuong Nghi và Hạ Tiểu Nhu chấn động nhẹ, hai người không quay sang nhìn nhau nhưng cũng đủ biết đối phương nghĩ gì. Giọng nói này, chính là giọng nói hồi thúc ban nãy trong nhà vệ sinh!

Thì ra cặp đôi gấp gáp kia là bọn họ. Phuong Nghi và Hạ Tiểu Nhu cười thầm trong lòng, nếu fan của Reiko biết nữ thần của mình cũng có lúc gấp gáp muốn làm tình trong nhà vệ sinh tới nỗi đập cửa, không biết hình tượng của cô ả rớt tới mức nào.

Không ngờ người đàn ông anh tuần nhận ra Hạ Tiểu Nhu, vui vẻ tới chào hỏi cô

“Chào Tiểu Nhu, em còn nhớ anh không?”

“Anh là...?” Cô nheo mắt ngờ ngợ, lục tìm trong trí nhớ của mình. Cô có thể quen với người nào đập cửa nhà vệ sinh hồi thúc chỉ để thỏa mãn dục tính chứ!

“Là anh Jo của tập đoàn X đây. Lúc nhỏ chúng ta vẫn hay gặp nhau. Đây là danh thiếp của anh!”

Jo đưa một tấm danh thiếp, Hạ Tiểu Nhu cũng theo phép tắc nhận lấy rồi trao đổi danh thiếp. Cô giới thiệu Phuong Nghi với anh rồi mọi người chào hỏi vài câu xã giao tẻ nhạt. Reiko như biến thành con người khác, ngoan hiền nhu mì đến khó tin. Hạ Tiểu Nhu cũng cười nhạt, không vạch trần cô ta.

Sau một lúc trò chuyện, khách sáo hẹn lần sau gặp lại, Phuong Nghi và Hạ Tiểu Nhu nói còn phải quay lại bữa tiệc, mọi người đành chia tay nhau. Lúc quay đi, Hạ Tiểu Nhu bỗng dừng đến thật sát vào người Reiko, nói nhỏ một câu. Hai người phụ nữ thì thầm to nhỏ một lúc nữa mới chính thức rời đi.

Lúc về nhà, Phuong Nghi ôm một bụng thắc mắc hỏi cô

“Lúc ra về em nói gì với cô ta vậy?”

“Em nói cô ta cẩn thận với các mối quan hệ của mình!”

“Ý em là...?” Phuong Nghi có chút không hiểu, trước giờ Hạ Tiểu Nhu không phải loại người đối tốt với kẻ thù.

“Tên Jo đó, là một hoa hoa công tử chính hiệu. Hắn là người thừa kế của tập đoàn X, là tập đoàn đầu tó m ngành công nghiệp sắt thép ở Nhật. Lúc nhỏ quả thực bọn em có gặp nhau vài lần, nhưng em không chú ý mấy. Sau này lúc trò chuyện với mấy người bạn mới biết hắn nổi tiếng lấy về bề ngoài và gia thế làm mặt nạ, thật sự là một tên cặn bã!”

Quả thật không thể trông mặt bắt hình dong. Phuong Nghi cũng không nghĩ hắn tốt đẹp như vẻ lịch sự bên ngoài, nếu tốt thật hắn đã không gấp đến mức muốn phá cửa nhà vệ sinh. Khụ, bọn họ cũng dùng nhà vệ sinh làm tình, nhưng không thú tính đến mức đập cửa kêu gào.

Phuong Nghi ngồi bên vuốt tóc cô. Lúc này Hạ Tiểu Nhu đang từ từ cời trang sức trên người xuống, cái cổ trắng nõn nà cong lên vô cùng xinh đẹp.

“Anh không ngờ em lại cảnh báo Reiko. Không phải cô ta là kẻ thù của chúng ta sao. Từ khi nào em lại bao dung đến như vậy?”

Hạ Tiểu Nhu quay sang nhìn anh mỉm cười, một nụ cười khó nắm bắt “Nếu không phải nghe đồn Jo dính HIV, em cũng không tốt đến mức nói cho cô ta biết. Em ghét cô ta, nhưng nếu đứng nhìn cô ta bị lây bệnh thì cũng quá tàn nhẫn. Dù gì cô ta cũng chẳng thể hại chúng ta nữa, coi như nói bằng quơ với người qua đường thôi!”

“Hắn là cô ta không tin em đâu!”

“Tại sao chuyện gì anh cũng đoán ra vậy!” Người này hẳn là nuôi một con sâu trong bụng cô đúng không! “Em chỉ nói cô ta cẩn thận, dù gì chuyện Jo bị HIV em cũng không chắc. Cô ta không tin em cũng đành chịu. Hắn là cô ả muốn câu một con ruồi vàng, nghề diễn viên dựa vào gương mặt này cũng không có tuổi thọ cao mà. Cô ả còn muốn quang minh chính đại lên mặt với nhà Ishimura, Jo quả là lựa chọn tuyệt vời. Chỉ tiếc cô ta quá gấp gáp...”

Phuong Nghi cong cong khóe miệng, xoa đầu cô như em bé “Tiểu Nhu của anh đã thay đổi rồi!”

Lúc anh biết cô, cô lúc nào cũng bốc đồng tùy hứng, làm mọi việc theo ý mình không kiêng nể ai. Tuy cách làm táo bạo mới mẻ nhưng cũng có rủi ro cao. Qua một thời gian bị anh ảnh hưởng, Hạ Tiểu Nhu bây giờ chín chắn cẩn trọng, luôn suy xét đến mọi khả năng có thể, phân tích tình huống rất chuẩn xác.

Hạ Tiểu Nhu cười mà mị “Ý anh là lúc trước em không tốt xấu nào?”

Lúc trước cô là ngọn lửa lúc nào cũng rực cháy. Bây giờ là ngọn lửa ngầm, bí ẩn hơn, nguy hiểm hơn, làm anh càng ngày càng nghiện.

“Em lúc nào cũng tốt!”

Anh kéo cô ngã xuống giường, ôm lấy cổ hôn cô ngẫu nhiên. Hạ Tiểu Nhu la oai oái kháng nghị anh “Buông em ra! Em còn phải đi tắm, rửa mặt, dưỡng da! Ư...ư...ư...!”

Tối hôm đó, Hạ đại tiểu thư lê một thân mình nhừ vào phòng tắm, người nào đó phải đi theo phục vụ nữ vương tắm rửa thuận tiện ăn đậu hũ, gương mặt trung khuôn sáng ngời sung sướng.

Một thời gian lâu sau, Reiko như biến mất khỏi giới giải trí, người nhà Ishimura cũng không công khai quan hệ với cô ta. Một lần phóng viên theo cô ta đến bệnh viện lấy thuốc, phát hiện ra bí mật của Reiko rồi bắt đầu điều tra đào bới không thiếu thứ gì. Jo cũng như bốc hơi khỏi thế gian, tấm danh thiếp Hạ Tiểu Nhu giữ ngày hôm đó xem như không dùng đến. Có lẽ hai người đã đoán đúng, nửa đời sau của Reiko vô cùng thê thảm. Hạ Tiểu Nhu lắc đầu, là cô ta lựa chọn không tin cô, làm người tốt cũng thật khó!

Hạ Tiểu Nhu về nhà, chỉ kịp đổi dép rồi ngồi bẹp lên sofa không động đậy. Phương Nghi chạy sang đưa cô ly nước, ân cần hỏi han

“Công việc nhiều lắm sao?”

Hôm nay anh không phải đi làm, còn cô thì phải tăng ca đến tối muộn, mệt đến rã rời.

“Ừ, kế hoạch mùa xuân thắng lớn, em ở lại với phòng kế toán tính lợi nhuận.”

“Có phải đếm tiền nhiều đến hoa mắt không!”

Nét mặt cô ánh lên vẻ tự hào, tuy mệt mỏi nhưng vô cùng xứng đáng. Anh nhìn vẻ mặt này của cô, yêu thương không nói lên lời. Anh chính là yêu một Hạ Tiểu Nhu tự tin tài giỏi như vậy. Nhưng trong lòng cô biết rõ, nếu không có anh, lần này cô khó có thể thành công.

Hạ Tiểu Nhu đã ăn qua loa ở văn phòng. Phương Nghi biết cô về trễ nên để lại ít đồ ăn khuya, hâm nóng rồi bung lên cho cô. Hai người ngọt ngào ăn một miếng em một miếng rồi Hạ Tiểu Nhu đi tắm bằng nước nóng anh chuẩn bị sẵn. Lòng cô mềm nhũn bởi sự chu đáo của anh, Phương Nghi, làm sao em có thể ngừng yêu anh đây?

Hôm nay hai người ở lại nhà Phương Nghi. Cô có một tủ nhỏ quần áo ở đây nhưng cả tuần này mưa không ngớt, đồ ngủ phơi mãi không khô nên đành phải lấy một cái áo của anh mặc tạm. Hạ Tiểu Nhu không thấp nhưng khi áo của anh cô mặc vào lại thành cái váy ngắn, cũng không cần mặc quần.

Hạ Tiểu Nhu leo lên giường tầng của anh, mệt mỏi đổ người lên giường. Cô nũng nịu gọi anh “Phương Nghi, anh xoa bóp cho em một chút được không?”

Cả ngày ngồi văn phòng chúi đầu vào máy tính, nhức mỏi là bệnh điển hình của dân văn phòng. Không biết Phương Nghi học ở đâu trò xoa bóp vô cùng dễ chịu, cô thường nhờ anh lúc mệt mỏi.

Anh nhanh chóng lên giường, cô đã nằm sấp sẵn sàng chờ anh. Cái áo thun ở nhà anh hay mặc bây giờ kéo lên sát đùi, lộ cặp chân trắng tấp không tí vết. Quần lót màu đen bên trong thoát ẩn thoát hiện tương phản với màu da trắng nõn. Hạ Tiểu Nhu, có thật là em chỉ muốn anh xoa bóp không!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Phương Nghi biết cô đang mệt, không nỡ đùa giỡn liền nghiêm túc dạng hai chân ngồi bên hông cô, chậm rãi xoa bóp bả vai. Cô lim dim mắt, hừ hừ rên như con mèo vì thoải mái. Tiếng rên yêu mị kia đánh thức dục vọng trong lòng anh, con rồng đang ngủ yên rục rịch ngẩng đầu. Anh cố gắng nhịn lại, cô đang mệt thế này, chắc không có hứng thú. Bàn tay anh dịch xuống eo, xoa xoa thắt lưng mảnh khảnh.

“Ừ...đúng rồi... là chỗ đó. Thoải mái quá!” Cô mềm giọng nỉ non, ngồi văn phòng cả ngày, thắt lưng thật mỏi nha.

Hạ Tiểu Nhu, em có thể để anh chuyên tâm xoa bóp không! Anh hít một hơi nhịn xuống, nếu không phải cô than mệt anh đã vui người vào hang động mê người kia. Tay lướt qua bờ mông căng tròn mềm mềm như hai quả đào, anh không nhịn được sờ nắn một chút. Cô bất mãn rên lên

“Không phải chỗ đó!” Mông mềm làm gì có tí cơ bắp nào mà nhức mỏi chứ!

“Em ngồi cả ngày, chỗ này cũng đau nhức!” Rõ ràng là lợi dụng ăn đậu hủ, lại làm ra vẻ chính trực!

Phương Nghi chuyển xuống dưới, ấn vào lòng bàn chân mềm mại. Đi giày cao gót cả ngày rất mỏi, cô lại thỏa mãn rên hừ hừ. Không kìm được lòng, anh cảm ngón chân xinh như ngọc trộm cắn một chút, lấy ít tiền công xoa bóp.

Cô cũng không có phản ứng gì, chắc là ngằm đồng ý. Anh dịch tay lên, thấy cô không phản ứng liền lớn mật lướt qua u cổ. Hai bàn tay khép lại chui vào khe hở ép khe quần lót, mùi thịt bị đè lên căng lên. Anh trượt bàn tay liên tục ép chặt dầy vò mùi thịt, ngón cái xấu xa cào cào vào đáy quần.

Anh có chút tò mò không biết cô đã ngủ hay chưa, lúc trước cô dù ngủ nhưng chỗ này vẫn ướt sũng. Vừa nghĩ liền cởi bỏ quần lót, bàn tay dừng ở đùi trong xoa bóp từ đùi lên chỗ tư mật, bóp lại chỗ thịt mềm vùng bẹn. Chỉ trong tích tắc, dâm thủy liên tràn ra càng thuận lợi cho anh xoa nắn. Hai bàn tay

có trượt qua lại ép đến nỗi mũi thịt hồng lên, dịch nhờn ướt ướt bóng loáng.

Đùi trong tron mịn khê run lên, người cô ghì xuống nệm để tiểu hạc được kích thích. Anh biết cô không ngủ, chỉ là nén tiếng rên trên chộc anh. Ngón tay kéo hai vách tường ra dày vò, một ngón khác lại khê vòn ở ngoài hang động kéo ra dâm thủy. Cứ như vậy, Hạ Tiểu Nhu giãy người nhè nhẹ, cảm giác mệt mỏi cũng dần tan biến, chỉ có khoái cảm ùn ùn kéo tới.

Phương Nghị không nói không rằng, gập hai chân cô lại chống lên bằng đầu gối. Bây giờ cô nằm sấp chống bờ mông căng tròn lên như con thú cái đợi anh thượng. Anh cũng nằm bò xuống dùng miệng thỏa mãn cô, tiếng nước chảy vang lên ái muội, tiếng lưỡi đánh cũng làm cả hai nhộn nhạo.

Hạ Tiểu Nhu cảm nhận được cái lưỡi chui vào hoa kính, cả người nóng lên căng cứng. Cô vui mặt vào gối thờ dục, chân vô thức kéo ra rộng hơn để anh thuận tiện ra vào. Chiếc lưỡi xấu xa hết quần lấy viên thịt nhỏ lại dịch xuống lườn vào trong nơi tư mật đầm nước. Thế nhưng chiếc lưỡi dù dẻo dai linh hoạt tới đâu cũng không thể bằng vật kia. Cô nức nở gọi tên anh, muốn anh nhanh chóng đem cự vật nhồi đầy hoa huyết thỏa mãn mình.

Anh nhanh chóng cời quần áo của mình, còn thịt nháy ra chia thặng lên trời. Đúng lúc định đưa vào thì anh thẳm than khổ, bao cao su đã hết nhưng vẫn chưa mua!

Hạ Tiểu Nhu đang nằm sấp không thấy vẻ mặt đau khổ của anh, cô chỉ biết mình đã trống rỗng khó chịu mà không được thỏa mãn, liền giận dỗi

“Phương Nghị nhanh lên!”

“Hết ‘mũ’ rồi!”

Ngay từ lần đầu tiên, hai người luôn tránh thai kỹ càng. Cả hai còn muốn phấn đấu cho sự nghiệp, chưa muốn có em bé sớm. Phương Nghị lo cô uống thuốc nhiều sẽ có tác dụng phụ nên luôn phụ trách chuyện này. Sau lần đầu thấy anh mang bao cao su theo người, cô ngạc nhiên hỏi lúc nào anh cũng đem sao. Anh véo mũi cô nói, từ lần ở đám cưới Lạc Huân và Ân Đồng suốt chút nữa xảy ra chuyện mới bắt đầu chuẩn bị. Người này, hẳn là có tính toán xấu xa từ lúc đó rồi!

“Anh... a ~” Không phải lúc nào anh cũng trữ sẵn rất nhiều sao, tại sao lại hết trong lúc này! Anh có biết cung đã lên dây rồi mà không được bắn khó chịu thế nào không!

Anh lật người cô lại, nhìn vẻ mặt khó chịu của nữ vương liền trưng bộ mặt trung khuyển hối lỗi ra thì thẳm vào tai cô “Còn nhiều cách khác. Tối nay nhất định anh sẽ cho em bắn đến hết nước mới thôi!”

Nói đoạn, hai tay đưa xuống bầu vú làm động tác xoa bóp nhưng thực chất là như có như không lướt qua núm vú đỏ tươi. Hai con thỏ trắng này rất lớn, anh dùng hai tay nhào qua nắn lại làm chúng nhảy liên tục vô cùng bất mãn. Phương Nghị cúi người hôn lên viên đậu đỏ, anh biết điểm yếu này của cô. Mỗi lần bị anh hôn nơi đó toàn thân đều nóng lên mấy phần, hoa huyết cũng vô thức tiết ra nước lầy lội. Hạ Tiểu Nhu nắm lấy tóc anh dúi vào, ưỡn ngực lên đòi anh dày vò nụ hoa của mình.

“Hạ Tiểu Nhu, anh phát hiện em tư thủ công quỹ, giấu điểm của công!” Bỗng dưng anh bàn chuyện công việc trên giường.

Cô thờ hờn hển không hiểu anh muốn nói gì “Anh nói gì cơ?”

“Tại sao em lại giấu hai bánh bao cỡ lớn nhất của công ty đem về nhà!” Mặt anh vẫn tỉnh bơ ra sức nhào nặn hai khóa “bánh bao” mềm mượt tròn căng.

Phương Nghị, anh làm sao luyện được trình độ vô sỉ thế này!

Gặm cắn đến khi cô động tình, Phương Nghị nằm xuống cạnh cô, chỉ trong tích tắc bé cô lên nằm trên người anh. Hạ Tiểu Nhu biết anh muốn gì, không chút xấu hổ quay người 180 độ. Bây giờ cô đã đối diện cự long của anh, khéo léo đặt hoa huyết của mình ngay chiếc lưỡi quen thuộc.

Cô tham luyện vuốt ve vùng bụng săn chắc nam tính của anh. Ở đây có một ít lông xoắn kéo dài xuống còn thịt làm Hạ Tiểu Nhu cảm thấy rất quyến rũ yêu mị. Dục vọng chính là như vậy, đôi khi chỉ cần liếc mắt nhìn thấy nơi yêu thích của đối phương đã nóng người không chịu nổi. Đối với cô, mỗi lúc nhìn thấy bộ vị tượng trưng cho nam giới này liền miệng khô mặt nóng, muốn vật này nhồi thật sâu chiếm đoạt mình.

Hai người bắt đầu hoạt động kịch liệt, cô chống tay xuống giường ngâm lấy nam căn vào miệng, mãi mê hút lấy đầu nạm đỏ thẳm thô to. Ban đầu khi làm việc này cô có chút không quen, thế nhưng khi đã quen dần lại vô cùng tham luyện mùi vị nam tính của anh. Bây giờ cô đã điều luyện, dùng lưỡi liếm lấy quy đầu, hai tay phối hợp cầm lấy phần gốc lên xuống. Thấy vật trong miệng mình càng lúc càng trưởng lớn, cô lại dục sức làm cho nó sung sướng.

Về phần Phương Nghị, anh nằm dưới giữ chặt hai chân không cho cô khép lại, đánh lưỡi nhanh chóng lên hoa hạch. Một ngón tay không ngừng túc chui vào hoa tâm, móc lên điểm mẫn cảm ăn liên tục. Tuy vẫn không bằng còn thịt nhưng hai tầng tấn công này đủ cho Hạ Tiểu Nhu sung sướng đến giật người liên tục, tiếng rên bị gậy thịt chặn lại nên chỉ có thể ư ử trong cổ họng càng quyến rũ.

Khác với khi chân chính hòa làm một, tư thế này khiến cô cũng phải bỏ công sức. Anh lại kiên quyết không buông giáp đầu hàng, miệng lưỡi cô đã mỏi nhừ. Hạ thân được anh dùng hết kỹ xảo làm cho không ngừng đạt cao trào, dâm thủy cũng bị anh hút hết, phía trên lại có phần mệt mỏi. Hai cảm giác đan xen khiến cô thống khổ không thôi nhưng mỗi lần gục xuống lại bị cự long đâm vào sâu thêm, đành phải cố gắng làm anh mau bắn.

Rằng Phương Nghị cạ nhẹ lên tiểu hạc đã sung đỏ, cô bị anh giữ trên đỉnh khoái cảm liên liên tục run lấy bầy, muốn gục cả người xuống nhưng anh nhất quyết không cho, ép cô đến cạn khô. Hôm nay cô đã mệt đến đứt hơi, bị anh đốt lên lửa dục nên chỉ định làm một lát rồi nghỉ ngơi. Nhưng cô căn bản quên mất khi hai người dính lấy nhau chưa bao giờ có ý định “một lát”. Máu trong người chạy loạn, hai chân mỏi nhừ nhưng cứ bị anh kéo căng ra, đầu

lười và ngón tay chèn ép hoa tâm không cho cô thoát.

“Phuong Nghi...em...em không chịu được nữa... tha cho em đi...” Khóc không ra nước mắt mà ô ô. Gậy thịt không có dấu hiệu mềm xuống, còn cô thì đã bị anh làm đến nhũn ra nước.

“Ban nãy là ai đòi anh, hử?” Đánh nhẹ lên cái mông căng tròn, anh lưu manh trêu chọc cô.

“Là em... Nhưng mà thật sự người ta không chịu được nữa mà...” Cô nức nở kéo dài giọng, lại càng làm thủ tính trong anh bùng phát.

“Hạ đại tiểu thư luôn cứng rắn nói được làm được, không cho em bỏ cuộc giữa chừng. Khi nào làm anh bắn ra, anh sẽ tha cho em!”

Đây gọi là tự mình hại mình mà! Hạ Tiểu Nhu khóc không ra nước mắt, chỉ biết nhắm chỉ lấy lòng anh mong anh sớm bắn ra tinh hoa. Còn Phuong Nghi vẫn không để ý đến lời cầu xin của cô, là cô chăm lửa, bây giờ phải dập tắt. Cô xuất hết kĩ xảo, hết müt liếm lại bóp nhẹ hai quả trứng tròn. Một lúc lâu sau, anh cũng bắn ra, ép cô nuốt hết chất lỏng của mình.

Hạ Tiểu Nhu được tha, vật ra nằm cạnh anh. Nửa người dưới cô đã bủn rủn, phía trên cũng không còn sức lực. Tên sắc lang này thấy người ta tăng ca mệt mỏi cũng không buông tha, thật không có đạo lý mà!

Phuong Nghi nhìn cô mềm nhũn liền yêu thương ôm vào lòng, tay đặt ở thắt lưng xoa bóp nhẹ nhàng. Anh cười thầm, Tiểu Nhu, đây gọi là tự làm bậy không thể sống!

Đang ngủ mơ màng, Hạ Tiểu Nhu bị tiếng chuông cửa đánh thức. Híp mắt nhìn sang bên cạnh, Phuong Nghi đã không còn ở đây. Gọi mấy lần không có tiếng anh, cô buồn bực leo xuống mở cửa. Không phải anh ra ngoài để quên chìa khóa chứ? Phuong Nghi chưa bao giờ bất cẩn như vậy, biết cô khi ngủ không thích bị làm phiền nên anh luôn nhớ.

Trên người cô vẫn là áo thun của anh, mở cửa cho người khác có chút không tiện. Hạ Tiểu Nhu nhanh chóng mặc một cái quần ngắn vào, buộc lại tóc gọn gàng rồi chạy ra.

Ngoài cửa là một cô gái trẻ, tay kéo theo một chiếc vali, gương mặt có chút phấn khởi chờ mong. Hạ Tiểu Nhu mở cửa, hỏi cô muốn tìm ai. Cô gái trẻ lóng ngóng nói bằng tiếng Nhật pha nặng âm Đài Loan

“Tôi tìm Phuong Nghi!”

Hạ Tiểu Nhu nhú mày, có lẽ đây là bạn của Phuong Nghi từ Đài Loan đến tìm anh. Thế nhưng anh không nói với cô tiếng nào, chả lẽ anh cũng không biết?

“Anh ấy không có ở nhà. Hay cô để lại cách liên lạc, anh ấy trở về tôi sẽ nhắn.” Chưa biết thật hư thế nào, Hạ Tiểu Nhu không bắt cần mòi người khác vào nhà.

Cô gái trẻ tỏ ra vẻ ngạc nhiên “Phuong Nghi nói với tôi anh ấy chỉ ở một mình. Lần này đến đây tôi sẽ ở nhà của anh ấy nên không đặt khách sạn. Tôi sẽ vào nhà đợi anh ấy!”

Hạ Tiểu Nhu cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng lạ. Phuong Nghi không hề nói với cô chuyện sắp tới sẽ có người phụ nữ vào ở nhà anh. Cô lại càng không tin anh dấu cô chuyện mờ ám gì. Thế nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Cô là ai? Tôi không thể để cô vào nhà khi chưa có sự đồng ý của anh ấy. Hay cô đợi ở đây một lát, tôi điện thoại cho Phuong Nghi ngay.”

“Tôi không muốn đợi. Tôi là bạn gái của anh ấy, tôi muốn vào!” Nói rồi, cô gái trẻ đẩy mạnh cửa tiến vào, bắt cháp về mặt sưng sờ của Hạ Tiểu Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Từ trước đến nay Hạ Tiểu Nhu chưa bao giờ tỏ ra yếu thế trước bất kì ai. Cô nhanh chóng chặn trước mặt không để cô gái trẻ bước chân vào nhà. Cô gái bị chặn đột ngột liền sa sầm mặt gần giọng

“Đây là nhà của Phuong Nghi, tôi là bạn gái của anh ấy, tôi có quyền đi vào. Tôi còn chưa hỏi cô là ai, tại sao dám ở nhà của anh ấy?”

Chỉ có Hạ Tiểu Nhu bắt nạt người khác, chưa có ai dám bắt nạt cô như thế này cả. Cô cười thầm trong bụng. Hóa ra không chỉ có cô nhìn được ưu điểm của anh, tài năng ngầm của anh cũng thu hút được một rừng ong bướm, hết Reiko đến cô gái này. Sâu trong tiềm thức của cô có một niềm tin mãnh liệt vào Phuong Nghi. Dẫu tình huống có khó khăn đến đâu hay cả thế giới này quay lưng lại với anh, cô vẫn lựa chọn tin anh. Có lẽ đây là tính cố chấp, cũng như chấp niệm của Hạ Tiểu Nhu.

“Xin lỗi, hiện tại tôi ở trong nhà của Phương Nghị tức là được sự đồng ý của anh ấy. Trước khi liên lạc được với Phương Nghị, cảm phiền cô đợi ở đây. Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nói rồi, cô nghiêm mặt gọi điện thoại, không biết gọi cho Phương Nghị hay cảnh sát. Cách đối nhân xử thế của Hạ Tiểu Nhu trước giờ chỉ có một, nếu gặp người tốt cô sẽ rất vui vẻ hoạt bát; nếu muốn đối đầu, cô sẵn sàng đón tiếp.

“Nhưng tôi là bạn gái của anh ấy!” Cô gái trẻ cố gắng tìm kiếm một lý do.

“Xin lỗi tiểu thư, tôi không tin cô được.” Hạ Tiểu Nhu nhún vai, bạn gái của Phương Nghị? Chưa nghe qua người khác ngoài Hạ đại tiểu thư!

Hạ Tiểu Nhu khẽ đánh giá cô gái, người mấy lần lặp lại mình là bạn gái của Phương Nghị. Cô gái rất trẻ, có lẽ vừa tốt nghiệp đại học, trên người vẫn tản ra khí chất của sinh viên chứ không giống người đã đi làm. Gương mặt không tính là đẹp nhưng vừa mắt thanh tú, có nét nghịch ngợm lém lỉnh. Nếu cô ta thật sự là bạn gái bí mật của anh ở Đài Loan, chắc chắn là trâu già gặm cỏ non, nhìn thế nào cũng không xứng. Cô hẳn sẽ cười anh đến ngất rồi mới ung dung nói lời chia tay!

Đối với loại trẻ người non dạ này, cô không buồn nói ra thân phận của mình. Tranh cãi sẽ không đi đến hồi kết, chẳng lẽ hai người sẽ âm ỉ ngay hành lang này đóng phim cho cả tầng xem sao. Hạ Tiểu Nhu cũng không rảnh rỗi đến vậy, đợi Phương Nghị về sẽ có ngay kết quả, cô không muốn hao hơi.

Cô gái trẻ nhìn về mặt dừng dung của Hạ Tiểu Nhu liền có chút tức giận, lập tức lấy điện thoại, chỉ vào màn hình nền có một đôi nam nữ dựa sát vào nhau cười rạn rở. Hạ Tiểu Nhu liếc qua, người nữ chính là cô gái trước mặt, còn người nam là gương mặt vô cùng quen thuộc, Phương Nghị.

Hạ Tiểu Nhu dần lòng không để lộ ra cảm xúc gì. Chỉ một tấm hình, nói là bạn bè cũng được, chưa kể anh có nhiều khách hàng đến vậy, chụp một vài tấm cũng không thành vấn đề. Bây giờ cô đã càng chín chắn trưởng thành, sẽ không bị người ngoài khích bác mà vội đánh giá làm hỏng chuyện lớn. Thu mình vào, cẩn thận suy nghĩ toàn cục trước khi đưa ra quyết định. Một Reiko kiện anh tội sàm sỡ còn không đấu lại cô, sá gì một tấm hình còn con!

“Dù sao đây cũng là nhà của Phương Nghị, tôi nghĩ nhường quyền quyết định cho anh ấy sẽ tốt hơn.” Hạ Tiểu Nhu vẫn cứ bình thản không tỏ chút lo lắng, giọng nói vô cùng tự tin pha lẫn chút uy quyền.

Dường như bị khí thế của Hạ Tiểu Nhu áp xuống, cô gái trẻ đành âm ức đứng đợi ngoài cửa. Nếu làm kinh động đến cảnh sát, người nước ngoài như cô ta ắt hẳn không có lợi. Dù vậy, cô ta vẫn ráng nói một câu chanh chua cho đỡ ngượng “Thôi được! Đợi anh ấy về cô sẽ biết tay tôi. Tôi còn chưa tính chuyện tại sao cô lại làm chủ ở nhà Phương Nghị!”

Hạ Tiểu Nhu nghĩ thầm, còn non thế này, tốt nhất là chăm chỉ chiến đấu thêm vài năm rồi hãy đấu với Hạ đại tiểu thư!

Xin lỗi Phương Nghị, nếu cô ấy thật sự là bạn của anh, chỉ trách cô ấy quá non để đấu với em. Hừ chà lẽ không tìm được tình địch nào xứng tầm với mình sao. Bản thân Hạ Tiểu Nhu đã kiêu ngạo không nói, còn thêm Phương Nghị tạo cho cô một niềm tin mãnh liệt, bây giờ con mèo nữ vương này đã không xem tình địch của mình ra gì rồi!

Điện thoại vừa bắt được tín hiệu, Hạ Tiểu Nhu cũng nghe tiếng thang máy mở cửa, tiếng chuông điện thoại quen thuộc của anh vang lên. Hai người cùng nhìn về phía thang máy, Phương Nghị đang từ từ bước tới.

Như tìm được chiếc phao cứu sinh, cô gái trẻ ủy khuất chạy đến nhào vào lòng anh giả giọng nức nở “Tại sao giờ này anh mới về? Em nói cách nào cô ấy không cho em vào nhà, anh phải làm chủ cho em!”

Bị cô gái bất ngờ xông tới, Phương Nghị có chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức ôm cô ta vào lòng an ủi “Sao lại đến mà không báo trước chứ!”

“Người ta muốn cho anh một bất ngờ mà!”

Hạ Tiểu Nhu nhìn thấy một màn trên, tâm lặng xuống một giây rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Phải, trong một khoảnh khắc, hình ảnh đôi nam nữ ôm nhau kia thật sự làm ruột gan cô cay xè, đau hơn cả khi biết Huân ca ca yêu người con gái khác. Cô cảm thấy mình như dừng thờ ở phút giây đó, trái tim như bị ai bóp nghẹt vô cùng khó chịu.

Cho tới bây giờ, cô xác định Phương Nghị là người mình yêu nhất. Nhưng với cá tính mạnh mẽ như Hạ Tiểu Nhu, cô yêu ghét rõ ràng, không dây dưa dửng dăng. Nếu đã biết anh phản bội mình, cô sẽ lập tức chia tay. Giống như đối với Huân ca ca, khi đã quyết định quên, dù có tốn bao nhiêu thời gian, dù có lúc không không chế được sẽ nhớ về những kỉ ức tốt đẹp, cô cũng sẽ làm đến cùng.

Hạ Tiểu Nhu là một người lý trí. Thậm chí cô chưa kịp nghĩ đến mình sẽ làm thế nào nếu anh phản bội, cô đã kịp phân tích tình huống rành mạch. Đối với hiểu biết của cô với Phương Nghị, một người làm việc cẩn thận như anh sẽ không để hai người “bạn gái” gặp mặt như thế này. Cho dù anh có người khác ở Đài Loan, sắp xếp cho cô ấy đến Tokyo ở một chỗ khác rồi lên lút gặp mặt chả phải thuận tiện hơn sao.

Thứ hai, anh không ngần ngại ôm cô gái kia trước mặt cô, dù biết cho dù mối quan hệ này có công khai, anh cũng không thấy hổ thẹn với Hạ Tiểu Nhu. Phương Nghị không phải là một người mặt dày như vậy, lại càng không để mình vào tình huống bị động để cô gái kia điều khiển. Ất hẳn mối quan hệ của hai người không đơn giản.

Nghĩ được đến đây, Hạ Tiểu Nhu lên thờ phào. Trong tình huống như vậy vẫn bình tĩnh giải quyết không làm náo động, phải cảm ơn tính khí kiêu ngạo của Hạ Tiểu Nhu cộng với tính kiên nhẫn bị ảnh hưởng bởi Phương Nghị

Cô gái trẻ khoác tay anh cười rạng rỡ tiến về phía Hạ Tiểu Nhu. Phương Nghị sùng nịnh xoa đầu cô gái, hỏi “Sao em không cho Bối Bối vào nhà?”

Hạ Tiểu Nhu cười mỉm “Cô ấy nói cô ấy là bạn gái của anh!”

“Phương Bối Bối!!!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Hạ Tiểu Nhu thấy Phương Nghị quát lớn như vậy. Anh nghiêm mặt rút tay mình ra, chạy về phía cô làm bộ đóng cửa lại.

“Anh, sao anh nổi giận với em!” Phương Bối Bối biết mình đùa quá trớn, hạ giọng năn nỉ ông anh hung thần nhà mình.

“Nói lại một lần nữa xem em là gì của anh? Anh mới không có can đảm làm bạn trai của Phương nhị tiểu thư, sẽ bị em giờ mấy trò quỷ quái đến chết! Cậu lạc bộ kịch ở trường em giải tán rồi hả, sao lại diễn kịch đến tận đây!”

Phương Bối Bối le lưỡi “Em chỉ đùa một chút, ai ngờ chị Tiểu Nhu lợi hại như vậy, lại càng không ngờ anh không bênh em. Anh có bạn gái rồi liền quên em gái này!”

Hạ Tiểu Nhu đứng một bên xem hai anh em đấu võ mồm, cảm thấy tính tình Phương Nghị vô cùng trái ngược với em gái. Anh chẳng chặc điểm tình biết bao nhiêu thì Phương Bối Bối láu lỉnh liên thoáng bấy nhiêu. Cũng may cô có bản lĩnh, không thì đã bị Phương Bối Bối chọc tức chết.

“Đã nghịch quá trớn còn dám cãi! Qua đây xin lỗi mau!”

Phương Bối Bối phụng phịu nhưng biết tính anh mình không dễ nổi nóng nhưng một khi tức giận thì thật đáng sợ liền cúi đầu quay sang cầu hòa với Hạ Tiểu Nhu. Hạ Tiểu Nhu không chấp nhất một cô bé, lại biết là em gái của anh nên không giận đối gì. Đặc biệt sau khi Phương Bối Bối bí mật nói có đem đặc sản Đài Loan cho cô, một chút khó chịu liền bay biến không còn tăm tích.

Qua vài câu, Hạ Tiểu Nhu biết Phương Bối Bối vẫn còn là một cô bé nghịch ngợm nghĩ gì nói đó, chỉ muốn đùa bạn gái của anh trai mình một chút chứ không hề có ác ý. Sau đó lại bị Phương Nghị mắng một trận liên ừ rừ như mèo nhúng nước, không dám đùa quá trớn nữa.

Lần này Phương Bối Bối vừa mới tốt nghiệp đại học, tranh thủ trước khi đi làm liền bí mật sang Tokyo thăm Phương Nghị, sẵn tiện tò mò xem trước “chị dâu tương lai”. Cô bé dễ quên, vừa bị anh trai mắng liền quăng ra sau đầu, không lâu sau lại lú ló như chưa có chuyện gì. Hạ Tiểu Nhu chưa bao giờ có em gái, bây giờ có một cô bé hoạt bát ở bên cạnh cảm thấy không tồi.

“Cũng may Tiểu Nhu sớm nhìn ra vấn đề, không thì đã làm loạn lên. Đến lúc đó không chỉ em mà anh cũng chết dưới tay cô ấy!”

Hạ Tiểu Nhu bắt mắt nhìn sang anh “Phương Nghị, anh đang chê em hay khen em đây!”

“Anh tán thưởng em đã có tầm nhìn tốt hơn. Nhưng vẫn có một thiếu sót!”

Hừ, tại sao trước mặt anh cô vẫn không thể oai phong một lần. Hạ Tiểu Nhu nghĩ lần này mình đã làm rất tốt, nếu như là người khác hẳn chuyện không đơn giản như vậy.

Phương Nghị không bao giờ đã kích thiếu sót của Hạ Tiểu Nhu, chỉ từ từ chỉ rõ cho cô thấy. Đây chính là điểm cô ái mộ anh. Nếu như cô có cơ hội chỉ cho người khác, hẳn đã hếch mặt lên trời ra vẻ ta đây. Nhưng anh luôn tỏ thái độ bình thường, chỉ xoa đầu cô nói nếu cô luyện tập ắt sẽ có tiến bộ.

Anh bước tới vali của Phương Bối Bối, tháo bảng tên của vali xuống đưa cho cô. Tên Phương Bối Bối kèm với địa chỉ nhà và số điện thoại được viết thật to đập vào mắt. Nếu cô chú ý một chút, hẳn có thể lần ra manh mối ngay từ phút đầu tiên.

“Anh, anh thật lợi hại! Lần sau em sẽ giấu bảng tên đi rồi mới hành động!” Phương Bối Bối vỗ tay reo lên như trẻ con.

“Con bé này, còn có lần sau sao!” Phương Nghị trừng mắt nhìn sang, cô em gái rút cổ im lặng. Lần này lỡ đùa quá trớn chọc đến bạn gái của anh trai, nhờ đó mới biết ông anh nhà mình thiên vị tới cỡ nào. Hừ, em ghét anh, em sẽ đứng về phía chị dâu tương lai!

Hạ Tiểu Nhu rầu rĩ vỗ trán, dòng chữ viết tên to thế này cô lại không nhìn thấy, quả là sơ sót!

Phương Nghị thấy hành động của Hạ Tiểu Nhu liền an ủi “Đây chỉ là bệnh nghề nghiệp của anh thôi. Một ngày anh phải nhìn cả trăm vali, có chút chú ý là đương nhiên. Em đã xử lý con bé tính nghịch này rất khá rồi, cho nó chừa lần sau đừng gặp ai cũng trêu chọc đi!”

“Chị Tiểu Nhu mới không có nhỏ mọn như anh! Chị này, để em kể cho chị nghe chuyện lúc nhỏ của anh...”

“Phương Bối Bối!” Phương Nghị đen mặt quay sang cảnh cáo.

“Hồi học mẫu giáo anh ấy...”

“Em im lặng cho anh!”

“Anh đừng yên cho Bối Bối nói nào!” Hạ Tiểu Nhu bắt đầu thích cô bé này rồi!

Phương Nghị lắc đầu thở dài, từ giờ có hai gọng kìm kẹp chặt, anh khó mà thoát!

Chương 32

Phuong Bối Bối sang chơi, người làm anh như Phuong Nghi phải làm tròn trách nhiệm dẫn cô em đi tham quan ngắm cảnh mua sắm kiểm tra tiền. Chỉ trừ những lúc anh bận đi làm, còn lại cô bé năng nặc bám theo sát anh, bảo anh phải bù đắp những tháng ngày cô viết luận văn vất vả cả không có anh trai bên cạnh quan tâm.

Phuong Nghi vốn thương em, tuy ngoài mặt hay chọc ghẹo nhưng vẫn chiều theo phần lớn yêu cầu của cô. Nếu Phuong Nghi bận đi làm vào những ngày nghỉ, Hạ Tiểu Nhu sẽ đi cùng Phuong Bối Bối. Rõ ràng là con bé nghịch ngợm không sợ ai mà dám rụt rè bảo tiếng Nhật chưa tốt không dám đi một mình, vò vĩnh đòi theo “chị dâu tương lai”. Anh nghe xong chỉ biết cốc đầu con bé, bảo không được làm phiền Hạ Tiểu Nhu, nhưng biết sao được, hai cô gái bây giờ đứng cùng một phe, anh không cách nào lên tiếng.

Hai anh em từ trước đến nay vốn thân thiết, đi chơi cùng nhau vô cùng vui vẻ. Phuong Bối Bối hiểu động hoạt bát, dù ở ngoài đường cũng liên tục nói chuyện với anh trai, lâu lâu lại choàng vai bá cổ thân mật.

Bọn họ không biết cảnh thân mật ấy đã lọt vào tầm mắt một người. Người này tức giận đến đôi mắt đỏ long sọc, bàn tay nắm thật chặt, răng nghiến lại thề sẽ làm mọi chuyện ra lẽ.

Đầu giờ chiều, cả sảnh chính Evergreen đang bận rộn vì khách nhận phòng ra vào nườm nượp. Gần đây khách sạn áp dụng một hệ thống quản lý mới, khách có thể cài đặt phần mềm trên điện thoại, tất cả thao tác từ nhận phòng đến mở khóa phòng, gọi món ăn, đều có thể sử dụng phần mềm, không cần gặp mặt người phục vụ. Phần mềm này thật sự giảm tải được rất nhiều công việc cho nhân viên nhưng vẫn trong thời gian thử nghiệm, bọn họ có trách nhiệm giải thích mọi thắc mắc cho khách.

Phuong Nghi đang bận rộn với công việc hàng ngày của mình. Sử dụng công nghệ cao quả thật đỡ được sức người, nhưng toàn bộ nhân viên cùng hàng ngàn khách hàng cần thời gian thích ứng, quả thực không đơn giản.

Tất cả mọi người đều làm việc suôn sẻ, bỗng một hành khách bước vào gây sự chú ý. Khách là một người đàn ông trung niên, mặc một thân hàng hiệu cổ ý khoe toàn thân nết nổi tiếng, đeo một cặp kính râm thật to cùng sợi dây chuyền vàng chói trên cổ. Người đàn ông bước đến quầy tiếp tân đặt một cọc tiền mặt lên bàn, cất giọng oang oang đòi đặt phòng tổng thống, trong giọng nói còn pha hơi rượu rất nặng.

Theo nguyên tắc, cho dù khách có như thế nào, nhân viên cũng tuyệt đối không được bàn tán chỉ trích. Người đàn ông vừa vào đã thu hút sự chú ý của các khách hàng xung quanh, nhưng nhân viên của Evergreen vẫn luôn chú tâm làm đúng bổn phận của mình, không mấy may liếc nhìn.

Khách trong sảnh bắt đầu to nhỏ về người đàn ông lạ kì, hẳn đây là lần đầu tiên họ thấy có người dùng hàng chông hàng chông tiền mặt để đặt phòng tổng thống. Những người ở đẳng cấp như thế này chẳng phải nên dùng thẻ hoặc kí séc sao? Người đàn ông quái dị dường như không để ý đến những lời bàn tán, hoặc có lẽ ông ta không hiểu, bởi khi ông cất giọng, một số người biết đây là một khách đại lục liền lắc đầu ngán ngẩm. Thành phần nhà giàu mới nổi này tưởng nơi công cộng là nhà, cư xử rất vô phép.

Nhân viên tiếp tân rầu rĩ trong bụng, những khách này hàng năm họ tiếp không ít. Không những đòi hỏi vô lý, ăn tự chọn lúc nào cũng lấy thừa rất nhiều, sau khi trả phòng thì căn phòng như có bão quét qua, nhân viên phải tốn gấp đôi thời gian để dọn. Thế nhưng khách hàng là thượng đế, họ không có quyền lựa chọn, dù đối tượng có như thế nào cũng phải tiếp đãi đúng mực.

Phuong Nghi không cố tình nhưng lúc anh ngẩng đầu lên, vị khách kia vô tình lọt vào tầm mắt anh. Dùng vài giây ngăn ngừa đánh giá, anh cảm thấy dù gì cũng nên cẩn thận người này.

Người đàn ông tuy chuẩn bị vẻ ngoài rất hoàn hảo, quần áo đắt tiền phối lung tung không có thẩm mỹ, chủ yếu chỉ để khoe giá tiền. Thế nhưng phong thái của ông ấy vẫn ẩn dấu một nét tao nhã, chỉ đến khi ông dùng bút ghi thông tin Phuong Nghi mới nhận ra. Bàn tay này và nét chữ này không thể nào là của một người có phong văn hóa thấp.

Tuy người đàn ông đã cố tình uống rượu để giọng nói lè nhè nhưng đôi lúc ở những từ đầu tiên, Phuong Nghi cảm thấy ông vẫn chưa kịp giả giọng địa phương quê mùa, đó là một giọng Đài Bắc chính gốc. Người quê giả giọng thành phố thì có nhiều, nhưng trường hợp ngược lại thì vì mục đích gì chứ? Thực ra đó chỉ là suy đoán của anh, người đàn ông không có mấy sơ hở, anh cũng không dám khẳng định. Khi ông ấy quay lưng đi, thuận tiện hắng giọng rồi nhỏ một bãi nước bọt xuống thảm dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Hành động này cắt đứt suy nghĩ của Phuong Nghi. Anh hẳn không nên nghĩ nhiều, dù khách hàng có lý do gì, họ cũng là khách của Evergreen, anh vẫn nên phục vụ như những người khác. Tự dặn mình chú ý một chút, anh cũng quay người tiếp tục công việc của mình.

Vị khách kia quả thực không khác những gì nhân viên Evergreen đề phòng. Mỗi sáng khi nhân viên dọn phòng bước vào, khăn lông trắng tinh toàn dầu

giày dẫm đến bẩn đen, thảm cao cấp hoặc sofa cũng bị bôi đến không ra hình dạng, dụng cụ bếp pha lê và bàn bếp luôn dính đầy dầu mỡ, chăn màn rối tung như có trận chiến,... Sau ngày đầu tiên, bộ phận dọn phòng phải tăng gấp đôi nhân viên mới có thể dọn dẹp và trả phòng đúng giờ.

Phía nhà hàng cũng đau đầu với người khách này. Ông ta luôn lấy một núi thức ăn, chỉ ăn vài miếng rồi bỏ, lại đứng lên lấy tiếp món khác. Mặc kệ người xung quanh khó chịu chỉ trỏ, ông ta luôn căng cứng càn quấy theo ý mình, không coi ai ra gì. Nhân viên phục vụ chỉ biết lắc đầu ngao ngán, đây là nhà hàng tự chọn, chỉ có thể phụ thuộc vào ý thức của khách.

Người đàn ông đi đến đâu thì gây họa đến đó, ngay cả bể bơi hay phòng xông hơi cũng khắc khổ bữa bãi, dọa khách khác không dám dùng. Có lẽ hiếm khi Evergreen gặp khách ngoan cố đến bậc này vì cơ bản khách của họ đều là những người kinh tế khá giả, ít nhất cũng ngại ánh mắt người khác. Quản lý khu vực bể bơi cũng khéo léo đến nhắc nhở nhưng ông ta vẫn làm như không nghe thấy. Cả khách sạn đang đau đầu, chẳng lẽ thật sự phải dùng vũ lực với những hành vi tuy nhỏ mà vô cùng chướng mắt này?

Chuyện cũng đến tai Phương Nghị, anh thoáng trầm ngâm một chút, nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp gì. Rõ ràng những điều ông ta làm không vi phạm những điều lệ của khách sạn, chỉ nằm trong phạm vi tính tự giác và ý thức nên không thể làm gì khác.

Đang mãi suy nghĩ, một nhân viên đến nói với anh

“Báo cáo quản lý Phương, cơ hội đến rồi!” Cậu nhân viên vừa vào làm, có chút trẻ con nghịch ngợm. Hẳn cậu đã bị ông ta hành hạ suốt mấy ngày, không nén được vui mừng.

“Nghiêm chỉnh một chút đi! Có chuyện gì?”

“Ông khách ở phòng tổng thống kia dẫn vài cô gái trẻ đẹp vào phòng mình mà không đăng kí với tiếp tân. Theo quy định của khách sạn, khách không được tiếp khách ở phòng riêng, lại còn một lúc rồi chưa thấy ra. Nhìn bộ dạng những cô gái kia, em chắc chắn họ không làm nghề tốt lành gì. Chúng ta lại có thêm một lý do nữa, quy định không cho “hành nghề” trong khách sạn. Lần này còn không đuổi ông ta được nữa đi!”

“Xem ra cậu rất hứng thú đuổi khách...” Phương Nghị thuận tiện trêu một phen.

“Không... ý em không phải như vậy! Nhưng quản lý Phương, anh thật sự phải xem xét cho chúng em, thật sự không thể chịu được nữa!” Cậu nhân viên trẻ có chút lắp bắp.

Phương Nghị cũng không đùa lâu, lập tức nghiêm nét mặt chuẩn bị thẻ phòng lên kiểm tra. Nếu quả thực khách phạm vào nội quy khách sạn, Evergreen có thể danh chính ngôn thuận từ chối cho khách lưu trú những ngày tiếp theo.

Cửa phòng không khóa, chỉ khép hờ, tiếng cười nói cộng với tiếng nhạc ô ế khắp cả tầng. Theo luật, Phương Nghị gõ cửa rồi mới lên tiếng xin phép được gặp khách. Tiếng nhạc khá to, anh phải gần giọng thật to mới có thể đá động tới người bên trong.

Cuối cùng cửa cũng mở, ông ta vẫn đeo chiếc kính râm che kín nửa khuôn mặt, hai bên trái phải ôm hai cô gái trẻ ăn mặc hở hang, thấp thoáng thấy trọn cả bầu ngực. Người đàn ông cười thô tục, tay không ngừng sờ loạn, hai cô gái mắt đã lơ đãng, thần trí không rõ ràng, có lẽ còn chơi thuốc.

Phương Nghị nở một nụ cười chuẩn mực giải thích quy định của khách sạn

“Xin lỗi quý khách, tôi là Phương Nghị, quản lý của Evergreen. Theo quy định của khách sạn chúng tôi, quý khách không được tiếp khách khác trong phòng mà không thông qua phòng tiếp tân...”

Anh chưa kịp nói đến vấn đề nhạy cảm khác như nghề nghiệp bất minh của những cô gái ngả nón trước mặt đã bị ông khách cọt nhả

“Cậu quản lý trẻ, nói nhiều làm gì! Vào đây cùng hưởng thụ!”

Phương Nghị không ngờ tình huống sẽ thành thế này, anh không hề chuẩn bị trước. Vừa được ông ta hất cằm, hai cô gái như hai con rắn bò lên người anh quấn chặt, mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi, bộ ngực ngồn ngộn áp sát người anh. Phương Nghị dùng lực đẩy ra nhưng hai cô ả càng sống chết bám chặt, như hai gọng kìm làm anh không thể gãy dựa.

Nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Phương Nghị, ông ta cười hềnh hếch

“Không thích hai cô nàng sao, hay cậu thích loại ngây thơ hơn? Vào đây, người nào cũng có! Tôi chơi một mình cũng chán, để chia sẻ với cậu!”

Anh bị hai cô nàng kéo vào phòng. Trong căn phòng xa hoa sang trọng còn có vài cô khác ngồi vừa nốc rượu vừa đợi. Một số đã thoát áo quần xuống đất, một số thuộc loại thơ ngây vẫn còn ngượng ngùng ăn mặc kín đáo ngồi trong góc.

Phương Nghị giật mình, nếu anh không lên kịp lúc, trong phòng này đã xảy ra cảnh thác loạn như thế nào. Cũng may chuyện này chưa đồn ra, không thì danh tiếng Evergreen sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Anh thừa lúc hai cô gái đẩy mình lên ghế, lợi dụng khoảng trống lách người ra

“Xin lỗi, quý khách đã vi phạm vào nội quy của khách sạn. Khách sạn chúng tôi có quyền ngừng cung cấp dịch vụ. Tôi sẽ gọi đồng nghiệp lên hỗ trợ!” Anh nhanh chóng dùng máy nội bộ kết nối với quầy tiếp tân.

“Cậu làm như vậy là không nể mặt tôi đúng không! Rượu mời không muốn uống rượu phạt?” Như bị chạm trúng nọc, ông ta nổi điên ném ly rượu lên chân Phương Nghị, cũng may thảm dày nên ly rượu không vỡ.

“Nếu quý khách không hài lòng có thể liên lạc với bộ phận chăm sóc khách hàng của chúng tôi để phản hồi.” Phuong Nghi vẫn đứng thẳng lưng đồng dạng với vị khách trước mặt. Chứa chấp loại người này trong khách sạn, nếu xét ra hẳn sẽ tìm thêm vài viên thuốc kích thích, chưa báo cảnh sát là còn nhẹ, anh tự tin với phán đoán của mình.

Ông ta thấy phản ứng không chùn bước của Phuong Nghi liền dịu giọng

“Không cần làm dữ như vậy chứ! Cậu không báo cáo chuyện này, chúng ta cùng ở đây chơi không phải hứng thú lắm sao? Hay bây giờ cậu còn chưa được tan ca? Không sao, tôi đợi cậu ở đây, chừng nào xong thì lên chơi!”

Người đàn ông búng tay, cô nàng có vẻ rụt rè nhất tiến đến nắm lấy tay anh, mở đôi mắt to tròn ngập nước ra điều vô cùng ủy khuất quyến luyến.

“Quản lý Phuong phải không? Anh giúp em với, nếu hôm nay không tiếp được ai, em sẽ bị đánh chết mất!”

Cơ bản những cô gái này đều không lọt vào mắt anh. Cho dù không có Hạ Tiểu Nhu, anh cũng không hạ thấp tiêu chuẩn của mình đến như vậy. Huống chi hai người luôn yêu nhau cuồng nhiệt, đối với Phuong Nghi, Hạ Tiểu Nhu đã là cô gái tuyệt vời nhất, cần gì ra ngoài tìm thêm? Bản chất đàn ông nổi lên, anh thầm đánh giá, ngực to thế kia vừa nhìn đã biết hàng giả, bàn tay không trơn mềm như Hạ Tiểu Nhu, khí chất vô cùng tầm thường, không thông minh cũng không bản lĩnh, không thể nào đẩy lên dục vọng được.

Phuong Nghi giằng tay ra, mặt không đổi sắc lui về phía cửa chờ đồng nghiệp của mình. Không bao lâu, vài nhân viên lên đến nơi nhìn thấy tình hình trên. Người đàn ông thấy cứng không được mềm không xong, đành tím mặt dọn hành lý trả phòng.

Khi thấy vị khách phiền phức kí hóa đơn, nhận lại tiền thừa. Toàn bộ nhân viên Evergreen mừng thầm trong bụng, con ác mộng đã qua, cảm thấy như mình được hồi sinh. Người khách giận dữ ném bút xuống bàn, lớn tiếng la lối

“Được lắm! Khách sạn cao cấp đối xử với khách hàng như vậy, tôi nhất định sẽ tung tin này ra, nói khách sạn các người khinh thường khách, đồ ăn đồ bẩn, không xứng với giá tiền bỏ ra! Xem về sau các người làm sao kinh doanh được nữa!”

Quản lý Phuong vẫn bảo toàn im lặng không nói gì, anh tin quyết định của mình cùng đồng nghiệp, cũng như bản lĩnh của luật sư Evergreen nếu tranh chấp thực sự xảy ra.

Ông ta hậm hực đi ra cửa, không may lại quá nóng nảy mà vấp phải bậc thang, ngã nhào xuống đất. Cả người nằm trên mặt đất, quần áo xóc xệch khó coi vô cùng. Toàn bộ nhân viên xung quanh cảm thấy thật hả dạ, không bỏ công mấy ngày hôm qua bị ông ta hành hạ, quả thật có quả báo.

Thấy nhân viên làm lơ không muốn ngó đến, Phuong Nghi cau mày bước đến gần. Dù gì ông ta cũng còn trong phạm vi Evergreen, anh không muốn xảy ra chuyện gì. Anh bước đến đỡ ông khách đứng dậy, chu đáo nhặt luôn túi xách nhỏ đặt vào tay.

Người đàn ông chật vật đứng lên, mắt kính ông ta bị lệch một chút. Ông ta thoáng hoảng hốt chỉnh lại đôi kính râm, không nói liền nào liền bỏ đi.

Trong khoảnh khắc ấy, Phuong Nghi thấy một cảm giác rất quen, dường như anh đã gặp người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đúng lúc này, Hạ Tiểu Nhu đi đến sau lưng Phuong Nghi vỗ vai anh “Sao anh lại sững người ra vậy?”

Hạ Tiểu Nhu vừa đến từ thang máy của bãi giữ xe phía sau, căn bản không thấy một màn vừa rồi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy người đàn ông kia có chút quen!”

Theo hướng của Phuong Nghi, Hạ Tiểu Nhu vừa liếc đã nhận được ngay. Cô kêu lên một tiếng nhỏ theo bản năng, định chạy lại phía người ấy “Bô!”

Phuong Nghi ngạc nhiên nhìn sang. Hóa ra đây là ông Hạ! Chẳng trách anh thấy người đàn ông này thật quen mắt, đây chính là người trong tấm ảnh đầu giường của Hạ Tiểu Nhu. Dù ông đã cổ tình nguy trang thật kĩ nhưng đôi khi vẫn thoáng để lộ phong thái đỉnh đạc khó che giấu của mình.

Tại sao ông Hạ đến đây? Lại đích xác nhắm vào riêng Phuong Nghi mà làm khó anh? Trong lòng Phuong Nghi hẳn cũng đã có đáp án. Chính là ông không tin tưởng anh, không nỡ giao Hạ Tiểu Nhu cho một người đàn ông không rõ lai lịch.

Phuong Nghi cười khỏ trong lòng, vài chuyện xảy ra gần đây hẳn đã làm ông Hạ lo lắng, phải đích thân đi kiểm tra. Anh cũng không rõ biểu hiện của

mình mấy ngày vừa rồi đã qua được vòng sát hạch hay chưa. Nhưng phương châm làm việc của Phương Nghị trước giờ vẫn vô cùng chính trực đứng đắn, dù khách hàng là người lạ hay quen, anh cũng dựa theo nguyên tắc xử lý, tuyệt đối không dung túng.

Thấy Hạ Tiểu Nhu muốn gọi bố, Phương Nghị kéo tay cô ngăn lại “Em đừng gọi!”

Hạ Tiểu Nhu lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Phương Nghị kể cho cô nghe việc xảy ra mấy ngày qua. Ất hẳn ông không muốn con gái biết chuyện mình làm, anh không muốn làm tình huống trở nên khó xử cũng như mối quan hệ cha con chuyển biến xấu.

Hạ Tiểu Nhu nghe xong liền cảm thấy vô cùng tức giận. Rõ ràng bố cô biết nhờ ai mà Bách Hợp có thể toàn thắng trước Đại Phong, đánh bại tất cả các đối thủ trong đợt sản phẩm mùa xuân. Cô cũng đã giải thích tất cả mọi chuyện trước đó là hiểu lầm. Ông lại hoàn toàn không tin cô.

Hơn nữa, cô đau lòng Phương Nghị. Có một vị khách như vậy trong khách sạn hẳn đã không dễ chịu gì, ông Hạ còn xem thường phẩm chất của anh mà bày ra những thử thách quái gở.

“Em phải nói với bố, ông ấy thật quá đáng!”

Biết Hạ Tiểu Nhu lo lắng cho mình, Phương Nghị chỉ nhỏ nhẹ “Anh không sao, em đừng giận bố. Ông chỉ muốn tốt cho con gái mình thôi. Nghĩ xem con gái bảo bối mình nâng niu trong lòng bàn tay bao nhiêu năm bỗng dưng bị một tên không rõ lai lịch cướp mất, ông dĩ nhiên phải tìm hiểu thật kĩ. Anh tin là ông sẽ không làm khó anh nữa đâu.”

Tuy nói vậy nhưng quả thật Phương Nghị không dám nói chắc với kết quả lần thử nghiệm này. Nếu anh có con gái, anh cũng phải xem xét người yêu của nó thật kĩ, không thể qua loa được!

“Nhưng biện pháp của bố thật rất quá đáng mà!”

Hạ Tiểu Nhu vẫn không vui lòng tí nào. Điều tra thông tin cá nhân của Phương Nghị cũng được đi, đằng này ông lại đích thân ra khảo nghiệm khó nhằn này. Ông Hạ lần lộn trên thương trường mấy chục năm, Hạ Tiểu Nhu cũng biết tầm nhìn của bố mình cao cỡ nào. Nhưng đây là bạn trai cô lựa chọn, ông cũng nên tin cô mới phải chứ.

“Vậy thì mới chứng tỏ được bạn trai em như thế nào mới lọt được vào mắt xanh của ông. Em cũng nên tin anh có bản lĩnh vượt qua thử thách của bố em chứ.”

Biết Phương Nghị muốn trấn an làm cho mình vui, Hạ Tiểu Nhu cũng thôi giận dỗi. Anh nói phải, cô cũng nên thả lỏng mà tin vào khả năng của anh. Qua câu chuyện Phương Nghị kể, cô cảm thấy từ đầu đến cuối anh đều giải quyết mọi chuyện ôn hòa. Thật ra nếu ông Hạ đánh vào hướng khác như gia thế hay tiền bạc, Phương Nghị chưa hẳn có thể qua dễ dàng. Thế nhưng ông lại muốn khảo nghiệm tính chung thủy và năng lực của anh, Hạ Tiểu Nhu có thể tin tưởng mười phần.

Tuy cả hai người đều tò về bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm. Họ không vì sự ngăn cản của ông Hạ mà ngừng lại, nhưng nếu có được sự chúc phúc của ông, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Không để Phương Nghị và Hạ Tiểu Nhu đợi lâu, cuối tuần đó ông Hạ gọi điện bảo con gái mời Phương Nghị đến nhà dùng cơm. Phương Nghị lần đầu tiên ra mắt bố mẹ bạn gái, trong lòng có chút căng thẳng.

Ông Hạ suốt buổi vẫn bảo trì im lặng, chỉ nói vài câu khách khí. Cũng may bà Hạ dễ tính vui vẻ, cộng thêm tài ăn nói được lòng người của Phương Nghị, bữa cơm cũng xem như trôi qua nhẹ nhàng. Sau khi ăn cơm, ông Hạ có chuyện muốn nói riêng với Phương Nghị nên mời anh vào thư phòng.

Thư phòng của chủ tịch Hạ thị lấy nội thất gỗ làm chủ đạo, Phương Nghị đánh giá sơ qua, những cây gỗ lâu năm này đáng giá cả một gia tài. Nội thất gỗ ấm áp nhưng vẫn có chút cứng nhắc, không có lấy một chút mềm mại. Chủ nhân của nó là người lão luyện tập đoàn Hạ thị hơn ba mươi năm, hẳn phải cứng rắn quyết liệt.

Ông Hạ vẫn duy trì gương mặt nghiêm túc, chỉ có khi nhìn vào khung ảnh trên bàn mới kéo khóe môi lộ ra một nụ cười.

“Con bé Tiểu Nhu này từ nhỏ đến lớn luôn làm theo ý mình, thích gì là phải lấy cho bằng được. Lúc học tiểu học con bé bảo thích văn phòng chủ tịch ở Hạ thị, muốn vào đó làm bài tập mỗi ngày ta liền đáp ứng. Con bé nói muốn đi du học, muốn phát triển Bách Hợp xán lạn rực rỡ, ta không tiếc bồi dưỡng nó thành người kế thừa hoàn mỹ nhất. Ta chỉ có nó là con, thương yêu sủng ái trong lòng bàn tay. Cuộc sống của Tiểu Nhu chính là muốn gì được nấy, không khổ đau không trở ngại và ta luôn cho nó quyền hạn đó. Cậu có làm được như vậy không?”

“Cháu làm được! Xin bác hãy tin tưởng cháu!”

Phương Nghị nhìn thẳng vào mắt ông nói một câu ngắn gọn kiên định. Anh biết mình không cần giải thích dài dòng, bởi mình đã vượt qua được khảo nghiệm của ông. Ông Hạ hỏi lại chỉ muốn nghe một lời xác nhận. Phương Nghị cũng không vạch trần kế hoạch của ông, chỉ lắng lắng đồng ý.

Ông Hạ nhìn nét mặt quyết tâm lại không có chút thắc mắc của anh cũng ngầm đoán ra được Phương Nghị đã sớm biết mọi chuyện. Hai người im lặng đối diện nhau, tuy trong lòng ai cũng hiểu rõ nhưng vẫn chung thủy giữ cục diện tốt đẹp. Bọn họ ngầm đánh giá đối phương, quả thật không phải người tầm thường.

Ban đầu ông Hạ không vừa lòng bối cảnh của Phương Nghị, lại thêm một loạt chuyện xảy ra khiến ông càng có ác cảm. Thế nhưng sau khi chứng kiến năng lực làm việc và định lực của anh, lại điều tra rõ ràng mối quan hệ với Phương Bối Bối, ông Hạ cũng tạm chấp nhận. Tất cả cũng chỉ vì hạnh phúc

của Hạ Tiểu Nhu, nếu đây là người con gái chọn, ông cũng nên thức thối không làm khó dễ nữa.

Qua chuyện này, Phương Nghị nảy lên cảm giác quý trọng ông Hạ. Hạ Tiểu Nhu thật may mắn được sinh ra trong gia đình này, có bố mẹ luôn là hậu phương vững chắc cho cô, để cô tự do phát huy bản lĩnh của mình tung hoành trong thương trường.

Hạ Tiểu Nhu có một cuộc sống miễn nguyên không khổ đau vất vả không đơn giản vì bố mẹ cho cô vật chất và quyền lực, mà vì cô được làm chủ chính mình, mạnh mẽ gạt bỏ tất cả chướng ngại, đấu tranh cho hạnh phúc. Phương Nghị khâm phục ông bà Hạ có thể dạy dỗ ra một cô con gái bản lĩnh như thế, xứng đáng là người của Hạ thị.

Sau khi gặp ông bà Hạ, Phương Nghị cũng chọn một dịp nghỉ cùng Hạ Tiểu Nhu về Đài Bắc thăm bố mẹ. Hạ Tiểu Nhu vẫn còn họ hàng ở Đài Bắc, thỉnh thoảng cô cũng đến thăm họ cùng với bố mẹ nên đối với cô, Đài Bắc không quá xa lạ.

Từ sân bay Đào Viên, hai người đón một chiếc taxi vào trung tâm thành phố. Trên xe, Hạ Tiểu Nhu luôn miệng hỏi anh

“Tiếng Trung của em có tốt không? Em lo mình không hiểu được hai bác nói gì!”

“Anh chắc chắn là bố mẹ anh sẽ thích quà của em chứ, em lo hai bác không thích!”

“Em mặc đồ như vậy có quá sặc sỡ không? Hay để em thay một cái áo khác?”

“Anh nói trước mặt bố mẹ anh không cần chú ý điểm gì phải không? Hai bác không kiêng kị thứ gì hết?”

Lần đầu tiên thấy Hạ Tiểu Nhu căng thẳng đến thế, Phương Nghị có chút buồn cười. Cô gái này rõ ràng là một nữ cường nhân, đối mặt với phóng viên cũng không sợ, đem người như Reiko đá bay không luyến tiếc,... vậy mà bây giờ lo đến mất ngủ.

“Hóa ra trên đời này cũng có thứ làm Hạ tiểu thư lo lắng! Không sao đâu, mẹ anh không ghét gì đặc biệt, lại càng không có ác cảm với hoa hải đường!”

“Anh...!”

Hạ Tiểu Nhu đang lo lỡ chạm phải yếu điểm của bố mẹ Phương Nghị, không có được hảo cảm của họ. Cô đã quên mất quá khứ đen tối của mình, không ngờ anh lại nhắc! Bây giờ thì cô hoàn toàn thấu hiểu cảm giác của Ân Đồng lúc trước, đem bản thân mình lúc trước rửa xả không thương tiếc!

Phương Nghị thấy mình đùa quá trớn cũng dịu giọng, xoa mi tâm trên trán cô “Anh xin lỗi! Bố mẹ anh rất dễ tính, em đừng lo! Có anh ở đây!”

Có anh ở đây. Bốn chữ này làm Hạ Tiểu Nhu thả lỏng, cô dựa vào người anh lơ đãng ngắm đường phố Đài Bắc. Phải, có anh ở đây, dù trời có sập xuống cũng thay cô chống đỡ.

Xe dừng đèn đỏ ở một góc quanh, Hạ Tiểu Nhu nhìn thấy một chiếc Porsche đậu trong sân nhà liền bay hết một mối, hào hứng nói với Phương Nghị “Anh mau mau nhìn chiếc xe đó! Lúc trước mua xe em thích nó lắm, nhưng bản giới hạn của loại xe này không phải muốn có là được. Em dùng hết mối quan hệ cũng không có được nó, đành phải mua chiếc xe đang dùng...”

Giọng Hạ Tiểu Nhu pha lẫn chút tiếc nuối. Không ngờ gặp được chiếc xe mình yêu thích ở Đài Bắc, nhưng chiếc xe không thuộc về mình, càng nhìn càng khó chịu.

“Thích sao? Một lát sẽ để em lái được không?”

Hạ Tiểu Nhu tròn mắt nhìn anh, lấp bắp “Nhưng đây là xe trong sân nhà người ta mà!”

Cô vừa dứt lời, đèn đỏ đã chuyển xanh, taxi vừa quẹo cua trái liền đỗ hẳn lại. Phương Nghị vẫn làm bộ không thấy vẻ ngạc nhiên của cô, anh ung dung trả tiền rồi kéo hành lý vào nhà.

“Anh quên nói với em, bố anh là CEO của Porsche chi nhánh Đài Loan!”

“Thật lợi hại nha, vậy mà anh giấu em ra bộ nghèo khổ lắm, ở kí túc xá bé tí của công ty, lại đi xe điện đi làm...”

“Công ty cho nhân viên ở, anh lại có một mình, không ở đúng là uổng phí. Còn tàu điện ở Tokyo vô cùng thuận tiện, anh cũng chưa vội mua xe. Bố anh là CEO cũng chỉ là làm công cho người ta thôi, nào có tự do gì. Dù gì tiền của bố anh, ông “đá” anh ra khỏi nhà lúc 18 tuổi, bắt phải tự đi làm thêm kiếm tiền tiêu vật. Đến tối sẽ dẫn em về nhà anh ngủ, đây chỉ là nhà bố mẹ anh thôi.”

Dẫu biết Phương Nghị tự lập từ sớm, Hạ Tiểu Nhu cũng không ngờ anh được huấn luyện trong môi trường lạ lùng này. Bảo sao anh chừng chặc bản lĩnh như thế.

“Nói vậy là anh còn nhà riêng ở đây?”

Phương Nghị đưa cô từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lúc hai người yêu nhau, cô căn bản không bận tâm đến vấn đề này. Dẫu sao tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, Hạ tiểu thư đã yêu sẽ không tính toán. Thấy cô không hỏi, anh cũng không nói.

“Cũng chỉ là căn hộ bình thường, không đáng kể.”

Trước khi bước vào nhà, Hạ Tiểu Nhu thuận tiện hỏi luôn “Vậy còn mẹ anh, bác làm gì?”

“Chỉ là giáo sư nghiên cứu vài việc cho chính phủ thôi...”

Phuong Nghi, anh có biết đôi khi khiếm tốn quá cũng là một loại tự cao hay không!

Hai người sóng vai bước vào nhà, ông bà Phuong và Phuong Bối Bối đã niềm nở chờ sẵn làm Hạ Tiểu Nhu vui bớt lo lắng. Đúng như lời Phuong Nghi nói, bố mẹ anh rất hòa nhã dễ chịu, cô cũng không e dè như ban đầu mà vui vẻ trò chuyện. Ông bà Phuong luôn chủ trương con cái lớn sẽ tự lập và có quyết định riêng của nó. Hạ Tiểu Nhu lại là cô gái hoạt bát đáng yêu, không có lý do gì không thích.

Cuối cùng cửa phụ huynh đều thông qua cả, tình cảm của Phuong Nghi và Hạ Tiểu Nhu càng ngày càng vững chắc mặn nồng. Hào quang tình yêu tỏa ra bốn phía như muốn nói cho cả thế giới biết, hai người là cặp đôi hạnh phúc nhất!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.